

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*reputations are
made to be broken*

whatever IT TAKES

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS

KRISTA & BECCA
RITCHIE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİNDEKİLER

Başlık

Yazarların Notu

1. GÜNCEL - Ağustos ____
2. GÜNCEL - Eylül ____
3. GÜNCEL - Eylül Willow'un ____

Tumblr Anketi

4. O ZAMAN – Ağustos ____

Calloway Kardeşler ve Erkekleri – Hayran Sayfası

5. O ZAMAN – Ağustos ____
6. O ZAMAN – Eylül ____
7. O ZAMAN – Eylül ____
8. GÜNCEL – Eylül ____
9. GÜNCEL – Eylül ____
10. GÜNCEL – Ekim ____
11. O ZAMAN – Eylül ____
12. O ZAMAN – Eylül ____

Calloway Kardeşler ve Erkekleri – Hayran Sayfası

13. O ZAMANLAR – Eylül ____
14. O ZAMANLAR – Eylül ____
15. GÜNCEL – Ekim ____
16. GÜNCEL – Ekim ____
17. O ZAMAN – Eylül ____
18. O ZAMAN – Eylül ____
19. O ZAMAN – Eylül ____
20. O ZAMAN – Eylül ____
21. GÜNCEL – Aralık ____
22. GÜNCEL – Aralık ____
23. GÜNCEL – Aralık ____
24. O ZAMAN – Ekim ____
25. GÜNCEL – Aralık ____
26. GÜNCEL – Aralık ____

Krista & Becca'nın diğ
erleri Yazarlar Hakkında
Teşekkür

whatever
IT TAKES

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS

**KRISTA & BECCA
RITCHIE**

Ne pahasına olursa olsun Telif hakkı © 2020 K.B. Ritchie

İlk Baskı - Dijital

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz, ancak inceleme amacıyla kısa alıntılar yapan eleştirmenler hariçtir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta geçen isimler, yerler, karakterler, olaylara veya kişilere benzerlikler, hayatta olan veya olmayan kişiler, tesadüfidir ve yazarın hayal gücünden kaynaklanmaktadır ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Kapak resmi © iStock

Kitap kapağı tasarımı Twin Cove Designs

www.kbritchie.com

YAZARLARDAN NOT

Whatever It Takes, yeni yetişkinlere yönelik bir romantik romandır. Romanın büyük bir bölümünde karakterler 17 yaşında olsa da, bu kitabı genç yetişkinlere yönelik bir kitap olarak değerlendirmiyoruz. *Whatever It Takes*, yetişkinlere yönelik dil ve açık cinsel içerik barındırmaktadır ve 18 yaşından büyük okuyucular için önerilmektedir.

Ayrıca dikkat edilmesi gereken bir nokta: Wakefield Üniversitesi, Londra'da bulunan, uluslararası öğrencilerin yoğun olarak kayıt olduğu ve dönemlik müfredat uygulayan kurgusal bir okuldur. Willow Amerikalı olduğu için, üniversiteyle ilgili birçok Amerikan argosu kullanır (örneğin, odasına yurt odası der) ve bu terimler İngiliz öğrenciler tarafından kullanılmayabilir.

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, bazı okuyucuları rahatsız edebilecek, ağabeylerin küçük kardeşlerine fiziksel şiddet uyguladığı ve sözlü tacizde bulunduğu açık sahneler içermektedir.

*"Bu, dünyanın en eski hikayesidir.
Bir gün 17 yaşındasın ve bir gün için planlar yapıyorsun.
Ve sonra, sessizce, sen hiç farkına varmadan, bir gün bugün olur.
Ve sonra bir gün, dün olur.
Ve bu senin hayatındır."*

ONE TREE HILL

1 GÜNCEL ZAMAN - AĞUSTOS

LONDRA, İNGİLTERE

WILLOW HALE

20 yaş

Dün bakireydim.

Bugün değilim.

Ve biliyorum ki ilk seferime, bekaretime ve tüm bunlara bu kadar büyük önem vermemem "gerekiyor", ama yirmi yaşına kadar *kaybetmedim*. Birinin bana dokunması benim için çok önemli. Birinin içime girmesi... çok büyük bir olay. Sanki Thor'un *Avengers: Infinity War*'ın doruk noktasında çöküşü gibi.

O kadar büyük bir olaydı. Benim için. Onun için.

Ve şimdi bekaretimi alan adam binlerce kilometre uzakta, Philadelphia'da.

"Burası kampüs kitapçısı, kontrol ettim, çizgi roman satmıyorlar, yani şimdiden tam bir fiyasko," diyorum cep telefonuma, video kaydederken.

Jet lag yüzünden başım ağrıyor. Sanki uçaktan yeni inmişim ve çantalarımı yurt odama atmışım gibi hissediyorum. Hava kararmadan kampüsü gezmek istedim. Güneş batmaya başlarken, öğrenciler akşam yemeği için yemekhanelere doğru yöneliyorlar.

Cep telefonumun kamerasını kampüs kitapçısının tabelasına odaklarım.

Wakefield Üniversitesi'ndeki üniversite deneyimimi belgelemek benim ilk işim, Garrison ise bana Philadelphia'daki hayatıyla ilgili haberler veriyor.

Uzun mesafe ideal değil. İlk tercihim değil. İkinci tercihim de değil. Ama biri ışınlanmayı icat edene kadar ya da yıldırım çarpıp Flash gibi süper insan hızına sahip olana kadar, modern teknolojiye mahkumuz.

"Ve burada..." Cep telefonumu sıra sıra dizilmiş kabinlere çeviriyorum. "Muhtemelen katılmayacağım tüm potansiyel kulüpler..."

"DİKKAT!"

Dönüyorum. *Hayır, hayır, hayır.* Bir frizbi doğrudan yüzüme doğru uçuyor.

Hızla eğilince, frizbi başımın üzerinden geçip avlunun diğer ucundaki başka bir çocuğun ellerine ulaşıyor. Kalbim deli gibi atıyor ve ağzım yavaşça açılıyor. Şaşkınım. Az önce uçan bir frizbiyi atlattım mı? Tamam, reflekslerim kesinlikle gelişmiş. Ben sertifikalı bir sakarım. Kesinlikle kendi tercihimle değil. Belki de Londra benim için bir uğurdur.

Dudaklarım daha büyük bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben de parke taşlı yola geri dönmek için dönüyorum — *oh lanet olsun*, kalçam ve dirseğim aniden bir kızla ve onun kutusuyla çarpışıyor, ikisi de birdenbire ortaya çıkıyor.

Kız sendeliyor ama dirseğimin çarpmasıyla yüzüstü düşmüyor. Ama kahverengi karton yere düşüyor, kapakları açılıyor ve prezervatiflerin kaldırıma döküldüğünü izliyorum.

Kahretsin.

"Çok özür dilerim." Hemen çömelip prezervatifleri toplamaya başlıyorum.

"Önemli değil. İkimiz de sağ salımız." İngiliz aksanı dikkat çekici. Yine farkına varıyorum: Artık Amerika'da değilim. Buna bir de buranın benim yeni evim olduğunu ekleyelim. İngiltere'deki lisans öğrencilerinin normalde üç yıl okuduğu bu bölümde, benim diplomam kan, ter, gözyaşı ve görünüşe göre fazladan bir yıl gerektirdiği için dört yıl okuduğumu da ekleyelim.

Hepsi henüz tam olarak kafama yerleşmedi.

Çalılardan birinin çıkıp bana "*Yakaladım!*"

yazılı bir tabela ile

çıkmasını Sadece... buraya taşınmak doğru bir karar mıydı diye umuyorum.

bekliyorum. Önümdeki yirmili yaşlarındaki kız dudaklarından kırmızı bir bukle üfler ve prezervatifleri toplamak için eğilir. Beyaz tenli, kıvrımlı vücutlu ve Wakefield tişörtü giymiş—tişörtün üzerinde koyu yeşil ve altın rengi dairesel bir amblem içinde WFU harfleri yazıyor.

Her yerim ter içindeyken, bir avuç dolusu prezervatifi onun kutusuna atıyorum. Çok sıcakım. Utançtan yanıyorum ve bunun şimdiye kadar dokunduğum en fazla prezervatif olduğunu biliyorum.

Beni mezara indirdiklerinde, cenaze törenimdeki konuşma kesinlikle şöyle olacak: *Genç, masum Willow Hale, dev bir prezervatif kutusuna başını çarptı ve bir daha hiç kendine gelememi.*

Prezervatiflere çok fazla bakıyor olmalıyım ki kız, "Biraz alabilirsin. Onlar bunun için varlar" diyor.

"Oh hayır, ben bakireyim..." Kendimi durduruyorum. Çünkü... Willow, tabii ki artık bakire değilsin.

Kızıl saçlı kız gözlerini kısıyor. "Bakireysen bile bunları kullanabilirsin." Bana birkaç folyolu paket atıyor. "Üniversitedesin. Tedbirli olmak daha iyidir."

Ama seks yapmak istediğim tek kişi burada değil. Ama karmaşık ilişkiyi açıklamak için ne enerjim ne de vaktim var. Zaten duymak da istemezdi.

Kutu dolduğunda ikimiz de ayağa kalkıyoruz ve soluk renkli kot pantolonumun cebine üç prezervatif koyuyorum. Kutu bir kolunda dengede dururken, diğer elini uzatıyor. "Ben Karla. Öğrenci müdürü... ya da senin bildiğin adıyla, Bishop Hall'da RA."

Bishop Hall. Bu benim yurt binasının adı. Aynı yerde yaşadığımızı söylemek üzereyim, böyle tesadüfî bir karşılaşma için minnettarım, ama Karla başını eğip yüzüme daha da şüpheyile bakıyor.

"Yüzün tanıdık geliyor," diyor düşünceli bir şekilde.

Yüzüm soluyor ve burnumun köprüsünden kayan gözlüklerimi yukarı itiyorum. Binlerce kilometre uzağa taşınmak birçok açıdan stratejik bir karardı. Belki gölgelere geri dönebilirim diye düşündüm. Sadece bir süreliğine.

Paparazziler yok.

Beni tanıyan daha az insan.

Şöhretin kenarında duruyorum ve ondan uzaklaşmaya razıyım.

"Bunu sık sık duyuyorum," diyorum. "Şey... Gitmem gerek." Başparmağımı hiçbir yere doğru uzatıyorum. Teknik olarak, avlunun ortasına işaret ediyor. Ama daha fazla göz teması kurmadan, aslında tam tersi yönde, kitapçıya doğru yürüyorum.

Bu, 10 seviyesinde bir garip ayrılış.

Koltuk altlarım terliyor ve göğsümde yavaş yavaş baskı oluşuyor. Ya ona tekrar rastlarsam ne olacak? Bu muhtemel, değil mi? O benim koridorumda yaşıyor. Ve şimdi muhtemelen benim sosyal becerileri sıfır olan bir ezik olduğumu düşünüyor ve gerçekten de onu aktif olarak kaçınmaktan başka seçeneğim yok.

Londra'daki ilk günümün henüz bir saati dolmadan, "*Garip İlk İzlenim Nedeniyle Kaçınılması Gereken Kişiler*" listeme birini daha ekledim. Ne yazık ki, Philadelphia'da bu liste oldukça uzun.

Tuhaf ayrılışımı, bir filmdeki araba kazası sahnesini geri sarmış gibi tekrar tekrar düşünürüm. Neyi farklı yapabilirdim?

Yaklaşık bir milyon şey. Bir trilyon. Bir trilyon.

Midem düğümleniyor.

Salla gitsin, Willow. Kitapçının arkasında boş bir bank buluyorum ve sırt çantamı tahta tahtaların üzerine atıyorum. Oturduktan sonra, hiç kaydı durdurmeyen telefonuma dönüyorum. *Kahretsin.* Videoyu sonlandırıyorum ve Garrison'dan bir bildirim geliyor. *Yeni mesaj!*

Nefesim hızlanır. İçimde özlem büyür ve sonra diğer istenmeyen duygular da içime sızmaya başlar. Pişmanlık. Suçluluk.

Keşke burada olsaydı, ama Garrison Abbey'nin 2D versiyonuyla yetinmek zorundayım, ki bu da hiç yoktan iyidir. Onun hayatımdan tamamen çıkmış olması düşüncesi, sadece panik ve mutsuzluk dalgası getiriyor.

Onun video mesajına tıklıyorum. Ekranda küçük bir tencere su var, uzun makarnalar yarısı dışarı çıkmış, sığmıyor. "*Makarnam kusurlu, Willow.*"

Gülümsüyorum ve gözlerim biraz yaşıyor.

"*Ve ne diyeceğini biliyorum.*" Kamerayı kendine doğru çevirir. "*Makarnayı kır. Ama bunun için Chef Boyardee'nin bir kuralı olmalı.*" Derin bir nefes alır. Akuamarin rengi gözleri, pek uyumamış gibi bir ağırlık taşıyor. "*Yani kısacası, sensiz ben bir felaketim.*"

"Sen berbat durumda değilsin," diye fısıldarım telefona. Ama beni duyamaz.

Kalın, dağınık saçlarını eliyle tarar. Sade siyah tişörtünün altından köprücük kemiğindeki dövme görünür. Küçük yıldızlar, bir takımyıldızı oluşturur. Vücudunun çeşitli yerlerinde daha fazla dövmesi var, benimse hiç yok. Kağıt üzerinde, belki de birlikte olmamamız gerektiği görünüyor.

O, Maine'deki çocukluk evimin üç katı büyüklüğünde bir malikanede büyüdü.

İki hazırlık okulundan atılmış.

Vandalizm, uyuşturucu ve reşit olmayanların alkol tüketimi nedeniyle neredeyse tutuklanıyordu ve zengin ailesi en iyi avukatı tutmasaydı, hayatının bir döneminde ciddi sonuçlarla karşı karşıya kalabilirdi.

Garrison Abbey, ironik bir şekilde D.A.R.E. tişörtü giyen ve eğlence için pisliklerin bilgisayarlarını hackleyen türden bir adam. İnsanlar, gizemli bir şekilde havalı olduğu için ona akın ediyor. *Gilmore Girls*'teki Jess gibi.

Maine'de, öğrencilerin çoğu benim adımla bile bilmiyordu. Calloway kardeşlerle olan bağlantılarım olmasaydı, acı verici derecede normal biri olarak görülürdüm.

Hala bu noktaya geldiğimize inanamıyorum. Birlikte.

Tamam, fiziksel anlamda birlikte değiliz, çünkü o binlerce kilometre uzakta. Ama erkek arkadaş-kız arkadaş olarak birlikteyiz. Bunun gerçekleşmesi için birçok kozmik olayın gerçekleşmesi gerekti.

Garrison'ın spaghetti pişirmeye çalıştığı video, ocağı kapatıp vazgeçtikten sonra aniden sona eriyor. Omzumun üzerinden Bishop Hall'a bakıyorum. Yurda geri dönemeyeceğimi düşünüyorum. Karla'yla tekrar karşılaşabilirim ve başka bir garip karşılaşmaya dayanabileceğimi sanmıyorum.

Son dakika dikkatimi başka yöne çekmek için cep telefonumdan

Tumblr'a giriyorum. Yeni bir gönderi gördüğümde midem bulanıyor.

Olamaz...

Garrison, onu etiketlemediğim bir anketi doldurmuş ve bu *nadiren* olur. Anketleri sevmez ama benim bu konuda biraz takıntılı olduğumu bildiği için doldurur. Bu yüzden bunu yapması garip, değil mi? Ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Yaklaşan bir çarpışmayı durdurabilirmişim gibi nefesimi tutuyorum ve yavaşça yazıyı okuyorum. gönderiyi okudum.

Adı: *Garrison*

Burç: *Akrep*

Ortalama Uyku Süresi: *Bilmiyorum, eskiden 7-8 saatti? Artık daha az, neyse ne.*

Son Google Arama: *Londra'da saat kaç?*

İlişki Durumu: *</3*

Nefes... alamıyorum.

İlişki durumunu kırık kalp olarak belirledi. *Kırık*. Yani, onun kalbini kırdım yüreğini mi kırdım? Yoksa ben Londra'dayken o Philadelphia'da olduğu için mi kırıldı?

Gözlüklerim aniden buğulanıyor ve gömdüğüm duygular birden on katına çıkıyor. *Suçluluk*.

Dün benim bekaretimi aldı.

Ve ayrılan bendim. Onun saatine göre sabah 5'te uçağa bindim. Başka bir kıtaya uçtum ve bu akşam indim. Aramıza bir okyanus koyduk. Kelimenin tam anlamıyla.

Ani bir farkındalık beni ele geçiriyor... oh hayır. Bu veda seksi idi. İlk seferimde *veda* seksi yaptım.

Gözlüğümü çıkarıp pamuklu gömleğimle sildim. Karnım rahatsız edici bir şekilde kıvrıldı. Yeni övgü: *Burada Willow Hale yatıyor, ilk kez sevişip sonra terk eden kız*.

Belki de sevişmek bile değildi. Daha çok... aşk yapmaktı. Tatlı.

Nazik ve sevgi dolu. Ayrılık kısmı dışında her şey mükemmeldi.

Garrison'ın ayrıldığı için beni suçlamadığını biliyorum. Benim kendimi suçladığım gibi değil. Birlikte yattıktan sonra bana sarıldı ve hala gitmemi istediğini söyledi. Hayallerimin peşinden gitmemi ve zor yolu, zorluğu seçmemi istedi.

Philadelphia'da büyük bir güvenlik ağım olduğu için, önce kendi başıma başarılı olmayı öğrenmeden orada gerçekten başarılı olabileceğimi bilmiyorum. *Londra* zorlu bir yol.

Ama aynı zamanda, kalabalık bir havuza mega bir göbek atlayışı gibi, muhteşem bir şekilde başarısız olma ihtimalim de var.

Tumblr'daki kırık kalbe bakıyorum.

Sözleri kafamda yankılanıyor. Uçağa binmeden önce bana söylediği sözler. "*Bunu başaracağız. Sana mesaj atacağım ve Skype'tan görüşeceğiz.*" Yanaklarımı avuçladı ve ikimiz de ağlıyorduk. "*Bunu başaracağız Willow. Çünkü sen benim kızımsın ve bu değişmeyecek.*"

Bunu başaracağız. Kırık kalpler
ve her şeyiyle.

Buna inanmaya çalışıyorum. Kaplumbağa kabuğu gözlüklerimi tekrar takıp, onun yazısını okumaya devam ediyorum.

Kardeşler: üç ağabey. Onların senin kardeşlerin olmadığına şükret.

Aşk mı şehvet mi: şehvet acı vermez.

Üzgün görünüyor, ama her zamanki üzüntüsü değil. Telefonuma uzanıp, en sevdiği dizi olan *Supernatural*'dan aptalca bir gif gönderiyorum. Parmaklarım ekranın üzerinde kayarken, son soru ve cevabı fark ediyorum.

Bir Ünlüyle Tanıştım: Sanırım ben de **bir ünlü** olmaya başlıyorum...

Bir an için ürperdim. Hayatımın onun hayatını ne kadar değiştirdiğini düşündüm. Üç yıl önce, ben hiç kimseyim. Maine'in sakın kasabası Caribou'da yaşıyordum ve ailem boşanıyordu. Küçük kız kardeşim Ellie tek kardeşimdi ve tek bir arkadaşım vardı. Sonra bir sabah uyandım ve farkında değildim, ama her şey bir anda... değişti. Ellie'nin tek kardeşim olmadığını öğrendim. Kilometrelerce uzakta bir erkek kardeşim vardı. Ünlü bir erkek kardeşim.

Loren Hale, her hafta dergi ve magazinlerde yer alan türden bir şöhrete sahipti. Onunla akraba olduğumuzu öğrenmeden çok önce onu idolum olarak gördüğüm türden bir şöhret. Chris Evans gibi birinin, yani Captain America'nın, uzun süredir kayıp olan bir kız kardeşi olduğunu hayal edin. O kız kardeşi de *benim*. Bu kadar etkileyici, inanılmaz ve gerçekten...

Üç yıl sonra bile hala gerçek dışı
geliyor. Loren Hale her şeyi
değiştirdi. Benim ve Garrison için.

2 GÜNCEL – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

20 yaş

Yedi gün. Altı saat. Ve üç dayanılmaz dakika. Ama Willow ile aramıza okyanus girdiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini saymıyorum.

Sayıları

severim.

Kod yazmayı

severim.

Bu benim işim.

Cuma gecesi saat iki olsa bile. Kulaklıklarım yatağımın üzerine atılmış durumda. Bütün gün ofiste kulaklıklar takmaktan kulaklarımın dinlenmesini sağlıyorum. Bugün Cuma olduğunu söylemiş miydim?

Bu da, yan dairedeki pisliğin şu anda evinde bir tür birinci dönem partisi verdiği anlamına geliyor. Duvarlar, onun boktan EDM müziğinden dolayı gümbürdüyor.

Çoğu müzikle kod yazabilirim.

Beni gerçekten rahatsız eden bu değil. Zihnimi işten uzaklaştıran şey kahkahalar, tiz çığlıklar ve üniversiteli gençlerin tezahüratları.

"JARED!" diye bir kız çığlık atıyor. Biri ortak duvara çarpıyor ve benim *Silversun Pickups* posterini kanca yerinden düşüp yere çarpar.

Evet, işte bu.

Tekerlekli sandalyemle klavyemden uzaklaşıp parke zeminde kayarak müzik setimin yanına giderim. Sesini sonuna kadar açarım. Sonra telefonumdaki çalma listesini kaydırırım.

Siktir et onların EDM'lerini.

En sevdiğim grubu çalışıyorum.

Interpol. "Evil" şarkısı yavaş başlar ve giderek hızlanır, ama hoparlörümün o kadar yüksek sesle çıkıyor ki, sanki komşumla yarışıyor muyum gibi.

İlk önce kimin kulak zarını patlatabiliriz? Doğrusu, *Interpol* dinleyerek kalıcı migrenim olsa da sorun olmaz. Buna değer.

Bir dakika bile geçmeden, kapım çalınır. "Hey!"

Adam başka bir şey daha söylüyor ama ben anlayamıyorum. Aniden EDM müziği kesiliyor.

"HEY!" diye bağılıyor, şimdi daha net. "Sesini kıs, dostum!" Yumruğunu kapıma vuruyor ve nabzım hızlanıyor.

Aklımda *bir anlık bir* görüntü belirdi.

Willow burada olsaydı, sesi kısmamı söylerdi. Kavga çıkarma. Öyle bir adam olma.

Ama o burada değil.

Ayağa kalkıyorum.

Kapımın çalınması şiddetlenir. "Siktir, beni duyuyor musun?!"

Oraya doğru büyük adımlarla yürürken, her saniye sanki biri kalbimi yumruğuyla sıkıyormuş gibi hissediyorum. *Pompa. Pompa.* Soğuk, cansız organı uyandırmaya çalışıyorum.

Elimi kapı koluna koyduğumda koro başlar. Bu şarkıyı milyonlarca kez dinledim, ama bu gece kafamda farklı geliyor. Kapatmalıyım. Ama bende bir sorun var. İçimde, kağıda akan koyu mürekkep gibi hissediyorum ve Willow beni değiştiremez.

Kimse değiştiremez.

Kapıyı açıyorum.

Komşumun öfkeli kahverengi gözleri beni delip geçiyor. Beyzbol şapkası ters takılmış. Penn tişörtü ve bej pantolon giymiş. Center City'deki bir apartman binasında değil, Alpha Omega Zeta evinde olması gereken birine benziyor.

"Evet?" diye soruyorum, yeterince yakın olduğumuz için müziğin sesini yükseltmememe gerek yok.

Elini uzatır. "Ben Jared, komşunum. Üzgünüm dostum, henüz kendimi tanıtma fırsatım olmadı."

Willow Wakefield'a gittiğinde ben de bu binaya taşındım. Değişiklik istedim. Ama bir hafta oldu ve Jared ile birkaç kez karşılaştık. Bana daha önce hiç bir şey söylememişti. Yani bu sahte nezaket saçmalığı sadece gösteriş için.

"Harika," diyorum, ama elini sıkıyorum.

Jared bir saniye duraksıyor ve sonra kolunu indiriyor. "Hey, müziğin sesini kısabilir misin? Bir parti veriyorum da. Kız arkadaşımın doğum günü."

Onun dairesine doğru bakıyorum ve kapısında sıkışmış üç kız ve iki erkek, bizim konuşmamızı izliyorlar. İçeride kaç kişi daha var, emin bile değilim.

"O zaman kız arkadaşına doğum günü hediyesi vermiş oluyorum." Kafamı Jared'a çeviriyorum. "*Interpol*'ü tanımak, muhtemelen bu gece alacağı en iyi hediye olacaktır."

Jared kuru bir kahkaha atar, gözlerinde rahatsızlık belirir. "Bak, senin müziğini dinlemek istemiyoruz."

"Haklısın, seninki çok daha iyi," diyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümsemeyle. "Son bir saat boyunca tam bir mutluluk yaşadık."

"Dostum, özür dilerim." Jared savunma amaçlı ellerini kaldırır. "Bu kadar gürültü yapmak istemedik. Belki bir anlaşmaya varabiliriz." Gözleri çıplak ayaklarımdan başıma kadar beni tarar. "Penn'e mi gidiyorsun? Gel bizimle bir bira iç. Odada bolca var."

Üç yıl önce bu teklifi kabul edebilirdim. Bugün ise sadece yalnız kalmak istiyorum.

"Biranızı istemiyorum. Sadece duvarlarıma vurmayı kesin..."

"Vay canına," kapıdan bir kız yüksek sesle haykırır. Arkadaşları onun etrafında toplanır ve elindeki cep telefonuna bakar. "Sen Garrison Abbey'sin!"

Jared kaşlarını çatarak kaşlarını kırıştırdı. "Ana, onun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

Ana topuklu ayakkabılarla kayar gibi yürür, sarı saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştır ve bu gerçekten acı verici görünüyor. Kızlar bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Elini Jared'in göğsüne koyar. "Erkek arkadaşımı takma. O eğlence haberleri veya *Celebrity Crush* ile pek aşına değildir."

Bu saçma magazin dergisine neredeyse gözlerimi devirecektim. Tamam, daha önce market kasasında bu dergiyi almıştım. Ama bu dergi tam bir saçmalık.

Jared başını sallar. "Bir dakika, o *Celebrity Crush*'ta mı çıktı?"

"Evet, Calloway kardeşlerle birlikte," diyor Ana, sanki ben burada değilmişim gibi beni işaret ederek.

burada *değilmişim gibi*.

Jared, beni anlamaya çalışır gibi baştan aşağı süzdü. "Yani Calloway kardeşlerden biriyle mi çıkıyorsun?"

Neredeyse gülecektim.

Hepsi evli.

Hiçbiri benimle değil. Ve Calloway kardeşlerden herhangi biri bu soruyu duysaydı, muhtemelen kahkahadan ölürdü. Willow muhtemelen kollarıyla bana sarılırdı. Ben de ona sarılırdım. Sadece *bunun benim olduğunu* söylemek için.

"Aman Tanrım." Ana'nın yüzü kızardı. "Lütfen konuşmayı kes, Jared." Bana dönerek, "Çok üzgünüm. Fırsatını bulur bulmaz, *Princesses of Philly*'yi izlemeye başlıyor." dedi. Bir süredir PoPhilly'den bahseden kimseyi duymamıştım. Kısa ömürlü reality şov *yıllar* önce yayınlanmıştı. Ben o şovda yer almamıştım. O zamanlar Calloway kardeşleri bile tanımıyordum.

Kız kardeşleri ve erkek arkadaşlarını konu alan bir belgesel dizisi devam ediyor ve daha güncel, ama *We Are Calloway* eleştirmenlerden övgü topluyor ve bağımlılık ve travma sonrası stres bozukluğu gibi ciddi konuları ele alıyor. Bu kızıdan bahsetmediği için belki de onun için fazla entelektüel bir konu.

Calloway'lerle nasıl bir bağlantım olduğunu açıklamak istemiyorum, ama neyse ki Ana burada benim için bunu yapmaya hazır.

O, erkek arkadaşına odaklanmış durumda. "Loren Hale'in kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Eğer bilmiyorsan, artık çıkamayız." Bu konuda ciddi olduğunu göstermek için kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Tanrım.

Bu çok aptalca.

Sanki arka planda *Interpol*'ün şarkısı çalıyor lanet bir tren kazasını izlemek gibi. Loren Hale hiçbir ilişkinin karar vericisi olmamalı. Öyle olsaydı, benimki daha başlamadan biterdi.

Jared gözünü bile kırpmıyor. "Herkes Loren Hale'i bilir." Bu doğru değil, ama tamam.

"Kanıtla." Ana kaşlarını kaldırır.

"Superheroes & Scones ve Hale Co.'nun sahibi. Duşumda onun bebek yağı var." Komşumdan çok fazla bilgi aldım. Ve bu özellikle Loren'in bebek yağı değil. Aile şirketi bebek ürünleri üretiyor. Hale Co. ülkedeki en tanınmış markalardan biri.

Jared bana bakar. "Loren ayrıca seks bağımlısı Calloway kardeşlerden biriyle evli."

Jared'in Lily Calloway'i tanımlaması tüylerimi diken diken etti. Sanki onun tek bilinen özelliği buymuş gibi. Aslında Superheroes & Scones'un sahibi olduğu gerçeği değil. Hayatımın bir döneminde onun için çalışmışım bile.

Jared bana bakar ve devam eder. "Ama anlamıyorum. Loren Hale'i nereden tanıyorsun?"

Ağzımı açtım.

Ama Ana önce cevap veriyor. "Loren Hale'in küçük kız kardeşi ile çıkıyor." İşte bu kadar.

Ünlü olmamalıyım. Tanınmamalıyım, özellikle de Loren veya Calloway'lerin yanında olmadığım zamanlarda. Ama bu oluyor. Ana'nın beni tanıyabilmek için en azından birkaç dakika telefonunu kontrol ettiğini bilmek bana küçük bir teselli veriyor.

Anında tanınmadım.

İyi.

"Huh," diye düşünür Jared.

"Müziğin sesini kısacağım," ikisi de araya girmeden önce söylüyorum. "Gürültüyü en aza indirirseniz, sorun yaşamayız."

"Bekle, bugün benim doğum günüm." Ana kolunu Jared'ın koluna takıyor. "Loren'ı arayıp bana *mutlu yıllar* dilemesini isteyebilir misin? Çok kısa sürer. FaceTime olması bile gerekmez. Onun sesini duymak, gerçekten en *iyi* doğum günü hediyesi olur. Onun büyük hayranıyım."

Kız arkadaşına bakıyorum.

Jared'in bakışları yalvarırcasına. Sanki "*Hadi ama dostum, bana yardım et*" diyor. Sanki kız arkadaşıyla puan kazanmamı istiyor ki, bu gece oral seks yapabilsin.

Loren Hale'in numarası bende var.

Bakışlarım Ana'ya takılır. "Sana doğum günü hediyesi çoktan verdim," derim. "Erkek arkadaşına sor."

Kapıyı kapatıyorum.

Hemen müzik setimin başına gidip müziğin sesini tolere edilebilir bir seviyeye indiriyorum. Kulaklarım çınlıyor. Başım zonkluyor. Yatağıma yığılıp tavandaki sarı lekeyi izliyorum. Birkaç saniye sonra, yan daireden yine EDM müziği yükseliyor. Ama ses daha düşük ve artık duvarlarım ve masam titremez hale geliyor.

Willow doğru şeyi yaptı, ayrıldı.

Burada gerçek bağlantılar kuramaz. Herkes sonunda onu Loren Hale'in kız kardeşi olarak tanır, ama Londra'da radarın altında kalma şansı var.

Telefonum titriyor.

Şu anda saat neredeyse sabah 3. Bu da Londra'da saatin neredeyse sabah 8 olduğu anlamına geliyor.

Onun olduğunu düşünerek heyecanla damarlarım titriyor, ama mesajı gördüğümde, balonun patlamasından daha kötü bir hisse kapılıyorum. Sanki biri zeplinlere kurşun sıkılmış gibi.

Bana mesaj atan kişi... Patronum.

Connor Cobalt: *Yarın toplantı var. Sabah 11'de. Benim ofisimde.*

İşimin ilk gününde yaptığım uyuşturucu testinin ekran görüntüsünü eklemiş.

Sonuç pozitif çıkmış.

Siktir.

3 GÜNCEL – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

Yaş 20

Bana bu işi vermemeliydi. 29 yaşındaki iş dünyasının devine karşı dururken bunu biliyorum. Connor Cobalt, aklınıza gelebilecek hemen her alanda faaliyet gösteren Cobalt Inc. şirketinin CEO'su. Mıknatıslar. Boyalar. *Elmaslar*. Liste uzayıp gidiyor. Küçük iştirakleri olan büyük bir şirket.

Connor bana bakıp onun için bir şeyler yaratmamı istediği gün, bu teklifi reddetmeliydim. Bu işin kötüye gitmesinden başka bir ihtimal yok. Hem de *çok hızlı bir şekilde*.

Burada çalışacak gibi görünmüyorum bile.

Bin dolarlık Armani takım elbisesinin manşetlerini düzeltiyor.

Ben ise siyah kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Gerçi ilk gün bana istediğim her şeyi giyebileceğimi söylemişti. Yani bu onun suçu.

Kahvesine uzanırken mavi gözleri benimkilerle çarpışıyor. Bu adamı tanımlamak için "korkutucu" kelimesi muhtemelen çok hafif kalır. *"Ben senden daha iyiyim"* karizması yayıyor. Ve bana bunun nasıl karizmatik olduğunu sorma. Bir pislik gibi görünmesi gerekirdi, ama aslında öyle değil.

Anlamıyorum.

Üstün özgüven. Sebep bu olmalı.

Kahvesinden bir yudum alır. Sessizlik devam eder ve gözleri bana daha da sert bir şekilde odaklanır. Birdenbire burası sıcaklaşır. Kapüşonlu sweatshirtimin kollarını yukarı çekerim.

"Garrison," Connor gergin bir sessizliğin ardından konuşur. "Zamanını boşa harcamak istemiyorum. Senin de benim zamanımı boşa harcamak istediğini sanmıyorum." Kahve fincanını masaya bırakır ve masanın üzerinde bir kağıt parçası kaydırır. Dün gece gönderdiği eki hemen tanırım.

Başarısız olduğum uyuşturucu testi.

Harika.

Küçük detayları hızlıca okudum. Grafikte THC seviyelerinin yükseldiği bir artış var. *Esrar*. Willow Londra'ya gitmeden birkaç gün önce esrar içmiştim. Cobalt Inc.'de uyuşturucu testi yapılacağını bilseydim içmezdim, ama bu benim ilk kurumsal işim.

Çalıştığım tek diğer yer Superheroes & Scones'dı ve oradaki çalışanların hepsi inekler, geekler ya da bir yuvaya ihtiyaç duyan kırık oyuncaklardı. S&S'de işe alınmak için referans bile gerekmiyor.

"Beni kovuyorsun," diye tahmin ediyorum.

Connor'ı anlamak zor. Yüzü ifadesiz. Herhangi bir poker oyununda blöf yapabilir. Bu da bu etkileşimi daha rahatsız edici hale getiriyor. Koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Gerçekten esrar yüzünden seni kovacağımı mı düşünüyorsun?" Connor sakın bir sesle sorar. "Yani... belki." Cam duvarların ve ofisinin dışındaki bölmelerin etrafına bakıyorum

ofisinin dışındaki bölmelere bakıyorum. Kadınlar pantolon takımları ve kalem eteklerle dolaşıyor. Erkekler telefon görüşmeleri yapıyor ve toplantı odalarında toplantılara katılıyor. Her duvar *camdan*.

Sanki ne kadar önemli olduklarını görmeni istiyorlarmış gibi. Diğer çalışanlarının boş zamanlarında sigara içtiğini hayal edemiyorum.

Connor koltuğuna yaslanır. "Garrison." Dikkatimi tekrar kendisine çeker. "Burada performansını etkilemediği sürece sigara içmen umurumda değil."

Omuzlarım gevşer ve nefesimi bırakırım. "Olmaz," derim, neredeyse aceleyle. Bu beni bile şaşırtır. Bu işi ne kadar çok istediğimi. *Şu anda sahip olduğum tek şey bu*. "Genelde esrar içmem. Esrar bağımlısı falan değilim. Sadece bazen rahatlamama yardımcı oluyor."

Connor, bunu zaten tahmin etmiş gibi başını sallar. "Şirket politikası, ilk uyuşturucu testinin yanlış pozitif çıkmadığından emin olmak için bir doğrulama testi yaptırmanızı gerektiriyor. Ama bu konuşmayı, öyle olmadığına dair kanıt olarak kabul edeceğim." Bana başka bir kağıt uzatır. "İlk testi geçemediğin için, burada geçireceğin ilk yıl boyunca rastgele uyuşturucu testlerine tabi tutulacaksın."

Adil görünüyor. Kahretsin, hala bir işim olduğu için mutluyum.

Duvardaki saate bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Yanlış anlama, Garrison. Eğer afyon veya kokain gibi daha sert uyuşturucular kullandığını öğrenirsem, burada işin kalmaz. Burası *Wolf of Wall Street* değil. Çalışanlarımın sağlığı risk altındaysa, benim için hiçbir değeri yoktur."

"Anlaşıldı." Çoğu uyuşturucuyu denediğimi söylemiyorum. Çoğu umurumda bile değil. Artık beni uyuşturucu kullanmaya zorlayan insanlarla da takılmıyorum.

Connor parmaklarını şakağına koyar. "Projen hakkında konuşalım."

Yüzümü buruşturuyorum. Açıkçası, başarısız olduğum uyuşturucu testinden tekrar bahsetmeyi tercih ederim. "Harika gidiyor." Alaycı tavrım bozuluyor, çünkü patronumla yaptığım bir toplantıda böyle bir tavır takınmamam gerektiği kesin.

"Henüz ne yarattığını bilmiyorsun." Connor yine doğru tahminde bulunur.

"Yani, *istediğim her şeyi* yaratabileceğimi söylediğinde bu biraz zor oluyor," diyorum ona. Teknoloji geliştirme söz konusu olduğunda, bu çok geniş bir yelpaze ve ben doğru şeyi seçmek istiyorum. Sadece ne olduğunu bulmak gerekiyor.

"Acele etme," diyor Connor. "Son teslim tarihiniz yok."

Bu beni daha da korkutuyor. Çünkü Connor Cobalt, zamanını boşa harcamak istemeyeceğin türden bir adam. Ve bana sonsuz miktarda zaman ayırıyor.

Ayrıca, pek çok insanın bu tür bir fırsatı yakalayamadığının da farkındayım. Calloway kardeşlerden biriyle evli olmasaydı, yani kız arkadaşımın bir bağı olmasaydı, belki şu anda bu konumda olmazdım. Bu, kayırmacılık gibi geliyor. Ama bu fırsatı kaçırmayacağım.

"Ya bir fikir bulmak için yıllarımı harcarsam?" diye soruyorum. Sırf benim için kârını göz ardı edeceğine inanamıyorum. O bir iş adamı. İş adamları genellikle paraya önem verirler ve ben şu anda 80 bin dolar maaş ve sosyal haklarla çalışıyorum.

"O zaman yıllarını alırsın," diyor Connor, sanki bu onu rahatsız etmiyormuş gibi. "Ama öyle olacağını sanmıyorum. Ve ben her zaman haklıyım."

O her zaman haklıdır.

Bir parçam onun yanıldığını kanıtlamak istiyor. Ve bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Bu gece geç saatlerde stüdyo dairemde, dondurulmuş pizzayı fırına atıyorum, kanepeye uzanıyorum ve Willow'un bana gönderdiği videoları izliyorum. Onları üçüncü kez izliyorum.

En az üç yıllık olduğu belli olan, Superheroes & Scones yazılı bir tişört giymiş, yatağında uzanıyor. Bu tişörtün tasarımını, S&S'de çalışmaya başladığımızda gördüğüm bir tişört serisinden hatırlıyorum.

X-Men posterleri başının üzerindeki duvarlara yapıştırılmış. Gözlerini ovuşturuyor, gözlüklerini gece için çoktan çıkarmış. Onu izlemek onu daha çok özlememe neden oluyor, ama belki de bir tür mazoşistim çünkü izlemeyi bırakamıyorum. Ve daha fazlasını istiyorum.

"Şu ana kadar derslerim o kadar da kötü değil," diyor bana. "Pazarlama Giriş dersi hariç. Ugh..." Yüzünü yastığa gömüyor. "Bize grup projesi yaptırıyorlar."

grup projesi yaptırıyorlar." Sözleri boğuk çıkıyor ve bir saniye sonra tekrar başını kaldırıyor. "Dalton Akademisi'nde bunlardan kurtulduğumu sanıyordum. Ama *hayır*, üniversitede de varlar ve gerçekten de en kötüsü."

"Anlaştık," diyorum videoya.

Yanaklarındaki saçları eliyle kenara iter ve ela gözleri ekrana kayar. Gözyaşlarını tutmaya çalışır. "Garrison." Adımı sanki yas tutuyormuş gibi söyler. "İşten çıktığında beni arayabilir misin? Benim saatime göre çok erken olsa bile. Önemli bir şey değil. Sadece sesini duymak istiyorum."

Göğsüm sanki biri üzerine 50 kiloluk bir halter düşürmüş gibi acıyor.

Onu aramadım. Ofisten çıktığımda gece yarısı olmuştu ve onun saatine göre sabah 5 saatlerdi. Sabahları "cehennem gibi" zor bir dersi var ve ben de onun derslerini bozmayacağıma söz verdim. Üniversite kolay değil ve onun dikkatini dağıtırsam kendimden nefret ederim.

Planım: yarın öğleden sonra ders aralarında onu aramak.

Fırın bip sesi çıkardı, pizzam pişti ve tam koltuktan kalkarken telefonum ışıklandı. Yüksek sesle titriyordu. Ekranın ortasında onun adı yazıyordu. *WILLOW*.

Kendimi gülümserken buluyorum. Bencilce, ilk hissettiğim şey mutluluk. Bir tsunami gibi içimi kaplıyor.

Dudaklarım hızla aşağı doğru kıvrılır. Ve ardından endişe gelir. Ayağa kalkar ve hoparlörü açarım. "Selam Willow, orada saat erken değil mi?"

"Saat altı," diyor esneyerek. "Videomu izledin mi?"

Yalan söyleyebilirdim. Ama ona karşı bunu yapmak istemem. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Öğle yemeğinde aramayı planlıyordum, böylece uyuyabilirdin."

Yine esniyor. "Sen çok iyisin, ayrıca uyumaktansa seninle konuşmayı tercih ederim."

Çoğu insan benim için "*çok nazik*" demez. Ve benim için uykusuz kalmaya razı olması, benim istemediğim bir şeydi.

Mutfak tezgahına yaslanıp, onu göremesem de gözlerimi ekrana dikiyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece sesini duymayı özledim. Gerçek zamanlı olarak. Video klip aracılığıyla değil. İş nasıl gitti?"

Ona uyuşturucu testinde başarısız olduğumu ve Connor'ın esrar içmemi umursamadığını anlatıyorum. Hikayeyi bitirdiğimde Willow, "O haklı, biliyorsun. Ne yaratmak istediğini sandığından daha çabuk anlayacaksın." diyor.

Bana olan güveni uyuşturucu gibi. Gözlerimi kapatıp tezgahın kenarını sıkıca tutuyorum. Çok sevdiğin birinden uzak olmak acı veriyor. Tanrım, çok acı veriyor.

"Garrison," diyor Willow. "Hala orada mısın?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Evet."

Bir saniye geçtikten sonra, "Seks yaptığımız geceyi hatırlıyor musun?" diyor.

Nefes almayı kesiyorum. O geceyi unutmak imkansız. Her şey inanılmazdı. Ve çoğu gecemi onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak geçirdim. Sonrasında, bunun ne zaman tekrar olacağını düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü muhtemelen yakın zamanda olmayacak.

Onun ikinci dönemine kadar ziyaretine gitmemeye karar verdik, çünkü eğer onun yanına gidersem, medyanın Wakefield'in etrafında dolanmaya başlaması ihtimali var. *Birkaç ay bekleyelim. Bırakalım yerleşsin.*

Hala buna inanıyorum.

Ama benim daha azgın tarafım, yanlış kafayla düşünen tarafım, bu durumdan hiç de memnun değil. Tabii ki ona dokunmak istiyorum. Fiziksel olarak onunla birlikte olmak istiyorum.

Şu anda onun sözlerini düşünüyorum: *seks yaptığımız geceyi hatırlıyor musun?*

"Hatırlıyorum," diyorum ona. "Güzel bir geceydi. En güzel geceydi."

"Yani bu konuda üzülmedin mi?" diye soruyor, sesinde endişe var. "Bunun *veda* seksi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Tanrım. "Hayır, Willow. *Veda* seksi değildi." Kalbim hızla atıyor. "Öyle olsaydı, ayrılırdık. Hâlâ birlikteyiz." *Siktir.* "Değil miyiz?"

"Evet, sanırım öyle," diyor Willow ve ben onun kaşlarını çatıldığını hayal ediyorum.

Farklı sayfalardayız. Farklı kitaplardayız. Kahretsin, kelimenin tam anlamıyla farklı kıtalardayız. Nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. "Willow, sen benim kızsın."

"Peki ya kırık kalp ne olacak?" diye soruyor.

Bir saniye kafamı yorarak, neyden bahsettiğini anlamaya çalışıyorum. "Ne... kırık..." *Kahretsin.* Burnumun köprüsünü sıkıştırarak hatırlıyorum. "Anket."

Onu doldurmak istememe neden olan şeyi bile zar zor açıklayabiliyorum. Tumblr'daydım ve onu gördüm, ve o bana onu hatırlattı. Soruları hızlıca doldurmam için yeterliydi. Ama neden kırık bir kalple cevap vermek zorunda kaldım?

Ben bir aptalım.

Willow, "Seks yaptıktan sonra gittiğim için, bunun için üzülmediğini düşündüm" diyor.

"Hayır, tabii ki hayır," diyorum sertçe. "Willow, o hayatımın en güzel gecesiydi. Kırık kalp yazdım çünkü bu boktan uzun mesafe ilişkisi içindeyiz ve seni özledim."

O büyük bir rahatlama nefesini verir. "Bu daha mantıklı."

"İyi." Durup havayı kokluyorum. Bir şeyin yandığını kokluyorum.

Siktir, lanet olsun. Fırından pizzayı çıkarmayı unutmuşum. Eklemlerim gevşiyor ve fırına koşuyorum. Fırın kapısını açar açmaz, koyu gri duman yüzüme doluyor. Koluma öksürüyorum ve saniyeler sonra, duman dedektörü öfkeli bir çığlık atıyor.

"Garrison?" Willow paniklemiş gibi geliyor.

"Pizzayı yaktım!" Alarmın sesini bastırarak bağırırım. "Seni sonra ararım mı?" "Evet, git. Seni seviyorum," der hızlıca.

"Ben de seni seviyorum."

O telefonu kapatır, ben de fırını kapatır ve bir mutfak havlusuyla alarmdan dumanı uzaklaştırmaya çalışırım. İşe yaramıyor. Alarmın ulaşabileceği bir şey bulmam lazım. Siktir git, iki buçuk metrelik tavanlar.

Cidden.

Kapım çalınır. "Garrison!" komşum bağırır. "Her şey yolunda mı?!"

Jared ve ben, kız arkadaşının doğum gününden beri birbirimizle karşılaşmadık, ama onu caydırmamış olmam, ya onun iyi bir adam olduğu ya da Ana'nın gözüne girmek için Loren Hale ile olan bağlantılarımı *gerçekten* istediği anlamına geliyor.

Hangisi olduğunu bilemiyorum.

Ama ona kapımı açıyorum.

Omzumun üzerinden içeriye bakıyor.

"Bir sorun yok dostum," diyorum ona. "Sadece pizza yaktım. Eve gidebilirsin." Kapıyı kapatmak üzereyim, ama o elini kapıya koyarak beni istenmeyen bir güçle durduruyor.

Ona sertçe bakıyorum.

Hâlâ benim arkamdan fırına bakıyor. "Kahretsin, durum kötü görünüyor. Bir dakika bekle, süpürgemi alayım." Hızla çıkar ve ben gözlerimi ovuştururum. Sağduyuma aykırı olarak -ya da belki de sağduyuma aykırı olarak- kapıyı onun yüzüne kapatmam.

Jared bir anda geri gelir ve bana süpürgeyi vermek yerine, doğrudan daireme girer. Oldukça gerginleşirim. Benim alanım *benim* alanımdır ve ona davetiye verdiğimi hatırlamıyorum. Ah, dur, çünkü vermedim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kapının yanında dururum ve Jared'ın süpürge ucunu alarmın üzerine vurmasını izlerim. Alarmın çalmayı kesmesi için iki *vuruş* gerekir.

"Bu binadaki duman dedektörleri çok hassas," diyor Jared. "Sadece haber vereyim dedim."

"Bunu bilmek iyi oldu." Sinirli ya da alaycı ya da her ikisi birden gibi görünmemeye çalışıyorum.

Jared, dairemi geziliyormuş gibi etrafa bakınıyor. "Vay canına, çok güzel bir düzenin var." Arka duvardaki masayı ve dört monitörü inceliyor. İki sunucu. Tüm kablolar düzgünce toplanmış ve döşeme tahtasına sıkıştırılmış. Her şeyi bir araya getirmek ve dağınık görünmemesini sağlamak günlerimi aldı.

"Oyuncu musun?" diye soruyor Jared.

Muhtemelen onun düşündüğü türden değilim. Call of Duty, Halo veya League of Legends oynamıyorum. Benim gerçek aşkım Sega ve N64 gibi konsollardaki klasik oyunlar. Ama bilgisayarlarımın nedeni bu değil.

"Hayır," diyorum. "Cobalt Inc.'de yazılım mühendisiyim."

Jared kaşlarını kaldırır. "Vay canına." Etkilenmiş gibi görünüyor. "Ama Penn'de olduğunu söylediğini sanıyordum."

Öyle bir şey demedim. O öyle varsaydı. Çünkü yaşıma gösteriyorum, yirmi. Ve bu bina uygun fiyatlı ve kampüse yakın. Sanırım bu da ekleniyor.

Kafamı sallıyorum. "Üniversiteye gitmedim." Bundan utanmıyorum. Üniversite herkese uygun değil. Kesinlikle bana uygun değil.

Jared beni baştan aşağı süzer. "Yani sen de
"

Neredeyse gülmek üzereydim. Ben dahiden çok uzağım. Sadece işimde iyiyim.

"Pek sayılmaz." İşle ilgili bir bahane uydurmak üzereyim. Onu dairemden çıkarmak için ne olursa olsun, ama o çoktan tekrar konuşmaya başlamış bile.

"Ana ile geçen geceki olay hakkında," diyor utanarak. "Eğer sert davrandıysa özür dilerim. O sadece ailenizin büyük bir hayranı."

"Onlar benim ailem değil," diye düzeltiyorum. Willow'un ailesi. Ben sadece... onlara yakınım.

Boynunun arkasını kaşıyor. "Doğru, özür dilerim."

"Çalışmam lazım," diyorum ona.

"Oh, evet. Seni rahatsız etmeyeceğim." Süpürgesini alır. "Duman dedektörünle yine sorun yaşarsan, beni nerede bulacağını biliyorsun." Hızla çıkar. Garip bir his içimi kaplar ve bunun onun anı, yapmacık komşuluk dostluğundan kaynaklandığını bilirim. Sahte gibi görünüyor, ama onu yargılamak istemiyorum.

Kapımı kilitleyip mutfağı kontrol ediyorum. Duman neredeyse tamamen dağılmış. Pizzayı kontrol ederken midem gurulduyor ve sinirli bir nefes veriyorum.

Çıtır çıtır ve yenilmez. Pizza bu ikisi de olmamalı.

Sonunda buzdolabından bir Lightning Bolt! enerji içeceği alıp masa sandalyeme çöküyorum. Bilgisayarım, kendimi tamamen kaybedebileceğim birkaç yerden biri. Şu anda tek istediğim bu.

WILLOW'UN TUMBLR ANKETİ

YAŞ 17

Kurallar: Her bölümü doğru cevaplayarak formu doldurun. Bitirdikten sonra, görevi tamamlamaları için diğer kullanıcıları etiketleyin. Sizi etiketleyen kişiyi bulmakla başlayın.

Hiç...

Aldatıldınız mı: *Kimseye bu şansı vermedim*

Birini öpüp pişman oldun mu: *hiç öpülmedim (yargılamayın)*

Sert içki içmek: *Birkaç kez. Tadı hoşuma gitmedi*

Sarhoş olup kusmuş muydunuz: *hayır*

Sizi değiştiren biriyle tanışmak: *Loren Hale ile bir kez tanıştım (tek ünlüyle karşılaşmam). Kapımın önünde duruyordu (uzun hikaye). Loren Hale beş dakika içinde gitti ama benimle konuştu. Mutants & Proud rozetimi fark etti ve ben de X-Men Evolution (çizgi film) sevdiğimi söyledim. Sonra çizgi romanlar ve Lily Calloway hakkında bir yorum yaptı. Onu kız arkadaşı olarak tanıttı, ama Celebrity Crush doğruysa, onlar nişanlıydılar ve hala da nişanlılar. Bu, kızların da çizgi roman okuyabileceğini düşündürdü bana — ve konuşma tarzından, benim zaten okuduğumu varsayıyordu. O ana kadar hiç okumayı denememiştim, ama o gittikten sonra, evet, ben de bunları okuyabilirim diye düşündüm.*

New X-Men'i okumaya başladım ve Wallflower'a çok bağlandım, bir yıl önce babam annemden boşandığında gerçekten ihtiyacım olan bir kızdı. Loren Hale ile tanışmasaydım, çizgi romanları asla okumazdım ve onlara aşık olmazdım.

Aşkın bitmesi: *Hiç aşık olup da aşkın bitmesini yaşamadım*

Gerçek arkadaşlarının kim olduğunu anladım: *Bu yüzden arkadaş çevrem küçük. Maggie, olabilecek en gerçek arkadaş.*

Kayıp gözlükler: *birçok kez. Küçük kardeşim bazen şaka yapmak için onları alır.*

İlk buluşmada seks: *...bilmiyorum, belki yaparım? Düşünmek bile beni geriyor...*

Tutuklanma: *Kabusta*

Birini reddettim: *Neyi? Çıkmak gibi mi?*

Bir arkadaşşıma aşık olmak: *hayır. Okulumdaki erkekleri o şekilde sevmiyorum (sen de benim yerimde olsan sevmezdin).*

Senin... Son içkin: *Fizz*

Life

Son telefon görüşmen: *Hmm, büyükannem Ida. Gelecek kış için bana bir atkı örmek istiyordu ve hangi renk iplik alacağını bilmek istiyordu. Ona mavi dedim*

Son mesaj: *"Aldım! Aldım!" Maggie'ye, Scott McCloud'un Understanding Comics kitabıyla ilgili olarak. Bu çizgi romanı almak için bebek bakıcılığından kazandığım parayı biriktiriyordum. Loren Hale'in (çizgi roman gurum) önerdiği HER ŞEYİ okurum ve o da kısa bir süre önce sosyal medyada bu kitabı önerdi.*

Daha fazla soru...

Evcil hayvanın var mı: *Babam evcil hayvanlardan nefret eder, ama bir yıl önce evden taşındığında annem Ellie'nin hamster almasına izin verdi. Çok kötü kokuyor.*

Son doğum günü partinde ne yaptın: *Annem, kardeşim ve Maggie ile Noodle House'da yemek yedik. Büyük partileri sevmiyorum, özellikle de benimle ilgili olanları.*

Sabırsızlıkla beklediğin bir şey: *NEW X-MEN'in yeniden çekilmesi (LÜTFEN GERÇEKLEŞSİN!!! HER ŞEYİ KABUL EDERİM!!!) Ayrıca, Maggie'nin bir gün Scarlet Witch (aka Elizabeth Olsen) ile tanışması.*

Seni rahatsız eden şey: kalabalık ortamlarda konuşmaya zorlanmak

Takma ad(lar): yok (o kadar havalı değilim)

İlişki durumu: Bekar

En sevdiğiniz TV programı: Gravity Falls ve X-Men: Evolution arasında gidip geliyorum. İkisini de seviyorum.

Lise: bitmesini bekliyorum

Üniversite: Keşke gidebilseydim. Bunun için çalışıyorum.

Saç rengi + uzunluğu: açık kahverengi, düz ve göğsüme kadar uzanıyor.

Boy: 165 cm

Hoşlandığın kişi: TOM HIDDLESTON!!! (namı diğer Loki)

Dövmeler: Babam izin vermiyor

Sağlak mı solak mı: Sağlak

Ameliyat: Ciddi bir şey yok

Piercing: Her iki kulağımda çift kulak memesi piercingi, sadece dört küçük küpe, iki yarasa ve iki yıldız

En sevdiğin spor: Spor mu? *koşup saklanır*

İlk tatil: Maine'den hiç çıkmadım, ama çok küçükken Caribou'dan 4 saatten fazla uzaklıktaki sahile giderdik ve bir keresinde yelken açmıştık. Tam olarak hatırlamıyorum, ama annemde fotoğraflar var. Herkes mutlu görünüyor

Neyi seversin...

Sarılmak mı öpmek mi: şimdilik sarılmak

Daha kısa mı yoksa daha uzun mu: benden daha uzun. Biraz daha uzun olsa bile olur. O da olur.

Daha yaşlı mı, daha genç mi: Daha yaşlı ama çok yaşlı değil. Daisy Calloway'in yedi ya da sekiz yaş büyük erkek arkadaşıyla yaptıklarını ben yapamazdım (hatırlayamıyorum)

hatırlayamıyorum)

4 O ZAMANLAR – AĞUSTOS

CARIBOU, MAINE

WILLOW MOORE

17 yaşında

"Bu konuyu konuşmayacağız! Bugün Ellie'nin doğum günü!" diye bağıyor annem, sadece babamın yanındayken duyduğum o tanıdık ses tonuyla.

"Onun doğum günü yirmi dakika önce bitti!" diye bağıyor babam. Boşanmalarından beri birbirlerinin varlığını tahammül edemediklerini görmemiştim. Mart ayında 17 doğum günü yemeğine onu davet ettim ve gelmeyeceğini söyledi. Tam olarak şöyle dedi: "*Annen oradaysa gelmem.*" Şimdi Ağustos ayında, Ellie için annemi tahammül etmeye razı oluyor – onun küçük prenses sevinci.

Sanırım onun benden olmasını istediği kişiye hiç uymadım. Yıllar boyunca söylediği sözler kafama kazındı.

Daha çok kız şeylerini sevseydin, daha çok arkadaşın olurdu Willow.

Normal bir kız gibi partilere gitsen, daha fazla arkadaşın olurdu, Willow.

Daha fazla makyaj yapıp çaba sarfetseydin, bir erkek arkadaşın olurdu Willow.

Süper kahraman çizgi filmlerini izlemeyi bıraksan, bir erkek arkadaşın olurdu, Willow.

Senin yaşındaki her kızın bir erkek arkadaşı var.

Ama en çok onun bizi terk etmesinden nefret ediyorum. Annemi terk edip küçük kız kardeşimin kalbini kırmasından ve hayatlarını mahvetmesinden nefret ediyorum, benim hayatımı zaten mahvetmiş olsa bile.

Sadece "*Annenle yaşayamam*" dedi. Ve bir genç olarak, ayrıntıları bilmiyorum ama ayrıntıları bilmemek, ona olan nefretimi anneme olan nefretimden daha da artırdı.

Onun ayrılması yüzünden annemin üç ay boyunca her gece ağlamasına çok üzüldüm. Ellie'nin sürekli "*Babam ne zaman eve gelecek?*" diye sormasına çok üzüldüm.

gerçeği tekrar tekrar söylemek zorunda kalan kişi olduğumdan ve her seferinde gözyaşlarının yanaklarından süzölmesini izlemek zorunda kaldığımdan *nefret ediyorum*. Onların acısını paylaşmak için burada olmadığından nefret ediyorum — benim yaptığım gibi, hiç uyanmadığından, hiç uyumadığından nefret ediyorum. Babama baktığımda, sadece en çok sevdiğim iki insanı inciterek beni inciten adamı görüyorum.

"Willow?" Ellie tekrar fısıldayarak bileğimi çekiştiriyor. Altı yaşındaki kız kardeşime bakıyorum, gözleri tabak gibi açılmış. Ve mırıldanıyor, "Onlara durmalarını söyleyebilir misin?"

Sola doğru sarkmış plastik tacını düzeltirim. "Sadece burada beklersen."

"Bekleyeceğim. Söz veriyorum." Sonra Ellie yatağına atlar ve dizüstü bilgisayarımın yanına oturur. Elinde bir Barbie bebek olduğunu fark ederim. Yeni olmalı.

Onu hızlıca bırakıp, çıplak ayaklarımla eski halının üzerine basarak, dar merdivenlerden mutfağa doğru inerim.

"Bunu burada konuşmayacağız, Rob!"

Sesi öfkeli bir homurtuya dönüşür. "Evet, *konuşacağız*."

Mutfağın önünde durup kapı çerçevesinin yanından içeriye bakıyorum. Sarı muşamba zeminlerin yarısı ambalaj kağıtları ve pembe balonlarla dolu, çöp kutusu kirli kağıt tabaklarla dolmuş. Annem mutfak lavabosuna tutunmuş, parmak eklemleri beyazlamış.

Annemin bu kadar dışa vuran duygularını sadece beni fark etmediğinde veya burada olduğumu unuttuğunda görebiliyorum. Ancak boşanmadan sonra, onun bu yönünü daha sık görmeye başladım. Normal günlerde, o tatlı ve sakin biridir. Nadiren sinirlenir. Neredeyse hiç kızmaz. En karanlık duygularını içinden atmaya çalışır, ben de bunu yapmayı öğrendim.

Köşeden yavaşça yaklaşırken annemi daha iyi görebiliyorum.

Kırk yaşında, nazik gözleri, pürüzsüz soluk teni ve pembe yanakları var, ama her zamanki düzenli kişiliği, akan gözyaşlarının altında çatlıyor. Hafif sakallı, dar gözlü ve Miller Lite tişörtü giymiş orta yaşlı bir adamın karşısında duruyor. Ve zihinsel olarak taraf tutuyorum — tarafsız kalmam gerekse bile, *onun tarafını* tutuyorum.

Onu görüyorum.

Onun anneme zarar verdiğini görüyorum.

Onun annemin gözyaşlarına neden olduğunu görüyorum.

Benden asla fazlasını istemeyen annem — oysa ben daha az olduğum halde.

Kapı çerçevesine tutunuyorum, babamın kollarını kocaman göğsünde kollarını kavuşturduğunu izliyorum.

Ona şöyle diyor: "Avukatın bunu sürekli ertelemeye devam ederse, bu lanet boşanmayı asla sonulandıramayız."

Annem titrek bir nefes alır. Burnu genişler ve yine gözyaşlarıyla mücadele eder, öfkeden çok üzüntüyle boğuşur.

Hayır. Ona siktirip gitmesini söyle anne. Onu istemediğini söyle. Dilimi ısıyorum, annemin kendini savunmasını umuyorum.

"Lütfen Rob..." diye ağlar. "Sadece eve dön."

Midem bulanıyor. Onu kovmasını, ona acı veren şeyi parçalamak için güç toplamasını istiyorum. *Hadi anne. Yapabilirsin.*

Keşke ona yardım edecek cesaretim olsaydı, ama ayaklarım yere çivilenmiş gibi, katran dolu balonların zincirleri gibi ağırlaşmış.

Dişlerinin arasından alaycı bir şekilde, "On yedi yıldan fazla bir süredir bana defalarca yalan söyleyen bir kadınla birlikte olmaktansa, *cehennemde* yanmayı tercih ederim," diyor.

Kollarımdan bir ürperti geçer ve boğazım düğümlenir.

"Seninle hiçbir ilgisi yok, Rob." Sesi titriyor ve sonra boğazından bir çığlık atarak gözyaşları dökülüyor. Bu ses göğsümü delip geçiyor ve bir adım sendeliyorum. Geriye doğru savruluyorum.

Bu arada, *o* sadece orada duruyor.

Sadece tiksintiyle izliyor.

Nasıl yapabilir ki...

"*Oğlunu* terk ettin," diyor o kadar tutkuyla, o kadar içten ve nefretle ki yüzü kan kırmızısına dönüyor.

Ve ben tamamen donup kalıyorum.

"Senin lanet olası *oğlun*," diye tekrarlar, gözleri cam gibi parlayarak. "Hakkında hiçbir şey bilmediğim *oğlun*!" Parmağını göğsüne doğru uzatır. Titriyor... Öfke ve acıdan titriyor.

Ben de onunla birlikte titriyorum.

Anlamıyorum...

Babam dudaklarını yalar ve ekler, "Yirmi yıl boyunca on iki kez oğlunun babasını gördüğün gerçeği beni nasıl etkilemez?"

Hayır.

Geriye doğru sallanırım.

Suçlu olan o.

Değil mi?

Öyle olmalı.

Gerçeği görmezden gelmeye çalışırken gözlerim doluyor. Hayır.

Düşün, Willow.

İstemiyorum. Uzun süre tek bir şeye inanmak, tüm duygularımı en mantıklı olan bu çekmeceye koymak kolay. Birinin çekmeceyi açıp içindekileri dökmesi, benim gerçek olduğunu bildiğim şeyi yok etmesi *acı veriyor*.

O benim müttefikim.

O benim sırdaşım ve arkadaşım. O benim *annem*.

O yalan söylemez. Kimseyi *terk* etmez. O benim annem... Sekizinci sınıfta bilim fuarı projemde bana beş saat boyunca yardım eden, sabah erken saatte işi olmasına rağmen beni *Avengers'ın* gece yarısı gösterimine götüren kişi.

O iyi kalpli ve sevgi dolu. O tatlı huylu ve cömert.

Bir köpeği terk edeceğini hayal bile edemiyorum, bir insanı, *kendi insanını* terk edeceğini ise hiç...

Bu gerçek olamaz.

Sonra annem, nefes nefese, "Bebek doğduktan sonra babasını bir daha hiç görmedim..." der. Bunun doğru olup olmadığını bilemiyorum. *Utançtan* gözlerini yere diker, babamın bakışlarına asla karşılık vermez.

"Yine yalan söylüyorsun," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

"Yalan söylemiyorum!" diye yere doğru bağırır. "Onun gönderdiği çeklerdi, ama onu en son gördüğümünden bu yana yirmi dört yıl geçti. Asistanını gönderdi... ve çekleri bana verdi. Beş yıl önce sonuncusu geldi. Sana bunu söylemiştim. Lütfen, Rob..." Onun koluna tutunmaya çalışır, ama babam çekilir. Nefesini tutar ve tekrar lavaboya tutunur.

Ağlamaktan buğulanmış gözlüklerimi çıkarıp titrek ellerimle yeşil çizgili gömleğime silerim. Ses çıkarmamaya çalışırım ama burnum akıyor... Titreyen kolumla silerim.

Titremeyi kes, Willow. Sorun yok...

Çenem titriyor.

Başından beri yanlış tarafta oldun. Seni aptal.

Babamın bana zarar vereceğini bekliyordum. Onun bunu yapacağını hiç beklemiyordum.

Babam sessizce öfkelenir ve sonra tekrar patlar. "Peki neden sana sadece çek verdi?" Ellerini beline koyarak acı dolu bir kahkaha atar. "Bana bunların hiçbir şartı olmadığını mı söylüyorsun? Hiçbir koşul yok mu?" İnanamıyormuş gibi başını sallar.

"Sana söyledim, bana acıyarak sessiz kalmamı istedi, bilmiyorum. Sürekli çek gönderdi ve senin araban, ev için paraya ihtiyacımız vardı..."

"Sen..." Sinirli ve öfkeli bir şekilde avazı çıktığı kadar bağırır. Ben irkilirim, sonra o yakındaki portakal kasesi alır. Onu duvara şiddetle fırlatır.

Seramik parçaları muşamba üzerine dağılınca irkildim.

"Arabamı, evimi o mu ödedi?!" Yine parmağını göğsüne doğrultuyor, annemle arasında hala büyük bir mesafe var, sanki ona yakın olmak bile onu hasta ediyormuş gibi.

"Lütfen..."

"Beni aldattın mı?" diye sorar aniden, boynundaki damarlar şişer. "Bana gerçeği söyle, Emily!" Ağlıyor.

Babamın gözyaşı döktüğünü hiç görmemiştim, öfkелendiğinde bile, bana veda ederken bile.

Annem, sanki onun sözleri ve sesi onu sertçe itmiş gibi, biraz geriye doğru eğilir. Uzun süren sessizliği karşısında, sırtımı duvara dayayıp sıkı bir top haline gelmek istiyorum. Saklanmak istiyorum, ama donmuşum. Hareket edemiyorum.

"Ben yapmadım..." Sesi giderek azalırken, ona inanmak çok zorlaşıyor ama yine de inanmak istiyorum. Bunu yapmadığını inanmak istiyorum.

Babamı aldatmadı. Aldatmadı.

Buna inanıyorum. Gerçekten. Onun tarafında olmak istiyorum.

Babam ağır ağır nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor, gözyaşları akıyor. Sonra soruyor, "O benim kızım mı?"

Boğazım düğümleniyor. *Annem babamı aldatmadı. Babam tamamen yanılıyor.*

Belki de sadece bana güvenmesini istiyorum. Bana gerçeği söylemesini. İçimdeki bu güç beni itiyor ve ben köşeyi dönüyorum. "Anne?" Sesim cılız çıkıyor.

Annemle babamı izlerken, öfkeleri, incinmişlikleri ve üzüntüleri opak bir perde arkasında hapsolmaya başlıyor, bu perde beni içeri girmekten alıkoyuyor.

Gözlerimi kırıyorum, kirpiklerim ıslanıyor.

Şu anda bana gerçekleri göstermediklerini, görmek için casusluk yapmam gerektiğini sevmiyorum.

Annem dikleşir ve elinin tersiyle yanaklarını siler. "Yukarı çık tatlım." Sesi çatlar.

"Babam kim?" diye soruyorum.

"Rob Moore senin baban ve Ellie'nin de babası," diyor kararlı bir şekilde. "Senin düşündüğün gibi değil..."

"Ben gidiyorum," diyor babam, gözyaşları kurumuş. Yüzünde yine o sert bakış.

Beni neredeyse hiç fark etmiyor.

Kapıya ulaşmak için yanımdan geçerken, vücutlarımız birbirinden uzaklaşır gibi görünür, sanki iki miknatısın yanlış taraflarını birbirine bastırır gibi, birbirine yaklaşamazlar.

Bana karşı açık bir nefret besliyor ve şimdi bunun nedenini anlıyorum. Ben onun çocuğum olmasına rağmen, benim onun çocuğum olmadığına inanıyor.

Oturma odasına kadar onun ayak seslerini dinliyorum. Kısa bir süre sonra kapı çarpıyor ve annem bana sırtını dönerek lavaboda kirli bardakları temizlemeye başlıyor. Hiçbir şey olmamış gibi davranamaz.

"Anne!" diye bağıyorum.

"Konuşmam bitti..." Kolları benimkiler gibi titriyor ve belki bir yıl önce sessiz kalır, sadece bu yalın detayları toplar ve kendi korkunç sonucumu çıkarırdım. Artık bu yarım resimle yaşamak istemiyorum. Bulutların, vitrayların ve opak ekranların arkasını görmek istemiyorum. *Kendi* hayatım için şeffaflık istiyorum ve bunu bana sadece o verebilir.

"*Henüz* bitirmedim." Sesim istediğimden daha yumuşak çıkıyor. O dönmüyor. Derin ve güçlü bir nefes alıyorum. "Anne," diyorum boğuk bir sesle, "*henüz* bitirmedim."

Yavaşça arkasını dönüyor, eli bulaşık bezini sıkıca kavırıyor, gözleri kan çanağına dönmüş. Bu sefer benim konuşmamı bekliyor.

Dudaklarımı yalayıp soruyorum, "Bir erkek kardeşim var mı?" O konuda yalan söylemişti. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum, onu sevip sevmemem gerektiğini de bilmiyorum, ama onu seviyorum ve hala ona güveniyorum. Bu hisler o kadar çabuk yok olamaz.

Ama şu anda ona kızgıyım. İlk kez, gerçekten kızgıyım. Ve bundan nefret ediyorum.

"Willow..." Bana başını sallar, uzun zamandır sakladığı sırrı açıklamaya çalışır.

Gözlüklerimin altından yanan gözlerimi siliyorum. Ayaklarımı kaydırırken yanlışlıkla bir balona basıyorum. Balon yüksek sesle patlıyor ve ikimiz de irkiliyoruz.

Aile ağacım ateşe verilmiş ve ben *kendimi yeniden* bulabilmek için çaresizce kayıp dalı bulmaya çalışıyorum ki kendimi yeniden anlayabileyim.

Ona ihtiyacım var.

Kim olursa olsun. Onun nasıl biri olduğunu bilmem gerekiyor. Kaç yaşında olduğunu. Adını. Nerede yaşadığını. Belki benim anlamadığım şeyleri o anlıyordur. Belki o anlıyordur.

"Uzun zaman önceydi," diyor. "Ben gençtim, senin yaşlarında, hamile kaldığımda biraz daha küçüktüm." Zayıf, kırık bir kahkaha atıyor. "Hayal bile edemezsin..."

Lavaboya yaslanıp, tezgahın üzerinde yarım kalmış vanilyalı pastaya bakarken onu izliyorum. "Hâlâ hayatta mı? O biliyor mu..."

"Loren Hale," diyor, sesi birdenbire soğuk ve duygusuzlaşıyor. "O senin kardeşin."

Bacaklarım titriyor ama ayakta kalmayı başarıyorum, zihnim çok daha büyük bir yapbozun parçaları yerine otururken dönüyor. "O biliyordu..." Yaklaşık dört yıl önce evimize gelmişti. Bana onun babasını tanıdığını söylemişti. Ve şimdi anlıyorum ki, ziyareti tesadüfî değildi. Geldi ve çok çabuk gitti. "Ona bana söylememesini mi söyledin?" diye merak ediyorum.

Dudakları birbirine bastırıyor ve sessizliğini onay olarak alıyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken çenem yine titriyor. Onu benden uzak tutmuş. Neden böyle bir şey yapsın ki?

Loren Hale benim üvey kardeşim. Bunca zaman... konuşabilir, bir ilişki kurabilir, arkadaş olabilir, birbirimizi görebilirdik. Bunun yerine, sadece boşluk ve *hiçlikten* oluşan bir kara delik var.

Boşluk hissediyorum.

"Bunu unutabilir misin?" diye soruyor annem.

Sersemlemiş bir şekilde başımı sallıyorum. "Hayır... Onunla tanışmak istiyorum." Ona artık gerçeği bildiğimi söylemeliyim. Kaybettiğim bu parçayı geri kazanmak istiyorum.

"Yapamazsın," diyor yorgun bir sesle ve alnındaki saçlarını geriye tarıyor. "Hale ailesi ünlü, Willow. Medya Loren'in seninle akraba olduğunu öğrendiği anda ailemizi taciz etmeye başlayacak. Size normal bir hayat sunmak için *çok* uğraştım. Sen ileride o dünyada yaşamaya karar verebilirsin, ama Ellie daha küçük ve bunu yapmayacak. Tamam mı?"

Bunu olabildiğince çabuk sindirmeye çalışıyorum. Hale Co., Jonathan Hale'in statüsünü "zengin milyarder"e, oğlunu da varis konumuna yükselten şirkettir. Ama şöhretleri, Loren'in nişanlısı Lily Calloway'in karıştığı müstehcen bir skandalla gelmiştir.

Kısa süre sonra, Calloway kardeşler ve erkek arkadaşları kamuoyunun ilgisini çekti ve dedikodu konusu oldu. Her gün en az üç tabloid gazetede yer alıyorlar. Paparazziler, memleketleri Philadelphia'da onları takip ediyor.

İnsanlar onları hem seviyor hem de nefret ediyor.

Annemin bizi bundan korumak istemesini anlıyorum, ama Loren Hale en fazla birkaç yıldır bu kadar ünlü. O, Loren Hale'in Philadelphia'da sadece zengin bir çocukken beni onunla tanıştıracabilirdi.

Onunla tanışmamı, onu tanımamı hiç istemedi... Onun söylediklerine nasıl inanabilirim?

"Willow," diye yalvarır. "Bunu unut gitsin. Jonathan yıllar boyunca bize çok para verdi. Bitti artık, tamam mı? Kimse Loren'in benim... olduğunu bilemez." Yüzü aniden buruşur. Söyleyemez.

Kalbim çarpıyor. "Oğlun," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Yüzünü göremeyeceğim şekilde vücudunu çevirir. Kısa bir sessizlikten sonra, yumuşak bir sesle, "Ben sadece on altı yaşındaydım, Willow," der.

O kadar gençti ki.

Ve haklı, hayal bile edemiyorum...

Jonathan Hale de çok yaşlı olmalı. Bu görüntüden, hiç bilmediğim bu çarpık, grotesk gerçeklikten tiksiniyorum. Onun için üzülüyorum, ama kederin içinde boğulursam kardeşimle karşılaşacak gücü asla bulamayacağımdan korkuyorum. Boşanmadan beri yaptığım gibi, onun üzüntüsünde boğulup, onun acısına tutunacağım.

"Gidiyorum," diyorum aniden, birkaç dakika önce babamın da aynı şeyi söylediğini fark ederek. O yine duygularını gizlemek için gözlerini kırptırıyor, ben ise neyi yanıma alacağımı düşünmeye başlıyorum. Dolabımdaki bir spor çantası, birkaç kot pantolon ve gömlek, sırt çantam ve cüzdanım.

Gidiyorum.

Hiç bu kadar cesur olmamıştım. Hiç bu kadar cesaretli olmamıştım. Hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim, ama Maine, Caribou'da acıdan başka bir şey olmadığını biliyorum ve bundan daha iyi bir şey hissetmek istiyorum.

Philadelphia'ya gidiyorum.

"Eğer ünlü olmasaydı," diyor yavaşça, "onunla tanışmayı aklının ucundan bile geçirmezdin." Bunu yüzüme vuruyor.

Bu doğru değil, tüm kalbimle inanmak istiyorum, ama o kafamda şüphe uyandırıyor.

"Eğer ünlü olmasaydı," diyorum yumuşak bir sesle, "bu çok daha kolay olurdu."

Onu telefonla arayabilirdim. Onu görmeye gideceğimi önceden söyleyebilirdim.

Philadelphia'ya kadar gitmek yerine Skype'tan görüşebilirdim.

Loren Hale uluslararası çapta tanınan bir ünlü olduğu için bunların hiçbirisi mümkün değil.

Anneme sırtımı dönüp merdivenlere doğru yürürken, ona yaklaşmanın bile zor olacağını biliyorum.

Ama denemeliyim.

Bu fırsatı kaçırmamam gerekiyor. Bu yüzden yukarı koşuyorum, çantamı topluyorum ve Ellie'nin yatağında uyuduğunu fark ediyorum. Beş dakika sonra, çantamı kapatıp solmuş JanSport sırt çantamı omzuma asıyorum.

Aşağıda annemin temizlik yaptığını duyuyorum ve beni kalmaya ikna etmeye çalışacak mı diye merak ediyorum. Beni burada tutacak kadar değer veriyor mu acaba?

Bir yanımda, sevgi ve korkudan benim için savaşmasını istiyor.

Bir yanımda ise, özgür olabilmem için beni bırakmasını istiyor.

Tereddüt ediyorum, Ellie'nin plastik tacı kafasından yarısı düşmüş, uyurken dudaklarından nefes alıp veriyor. Yanına çömelip kulağına fısıldıyorum, "Seni seviyorum, küçük prenses." Onu uyandırmayacak kadar hafifçe yanağına öpüyorum. Bir süre bensiz de gayet iyi idare edebileceğini biliyorum.

Bu evi ayakta tutan enerji o. Ben sadece köşedeki bir gölgeyim.

Dar merdivenlerden aşağı inerken, çantamı sıkıştırarak, lavabo kapanır ve annem oturma odasından çıkar. Onunla ön kapı arasında yavaşlarım.

Annem, poker suratlı ve daha dirençli bir şekilde ellerini havluyla kuruluyor. "Bunun parasını ödemem," diyor. "Artık kendi başınasın."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür. "Tamam." Sanırım korkup, param bitince geri döneceğimi umuyor. Cesur olup dayanmak istiyorum, ama öyle bir yapım olup olmadığından emin değilim.

"Ne istersen yapabilecek yaştasın ve kendi hatalarını yapabilecek yaştasın" diye ekliyor.

Onun benim yaşlarımda, hamile ve hayatının en zor kararlarını verdiği zamanları düşünüyorum. O zamanlar zorla yetişkin olmak zorunda kalmışsa, şimdi benim de yetişkin olduğuma inanacaktır herhalde. Ama ben korkuyorum ve kendimi oyuncak arabaya doğru giden, Polly Pocket evimin dışını göremeyen plastik bir oyuncak bebek gibi hissediyorum. Ötesinde ne var, bilmiyorum.

"Bana ihtiyacın olursa," diyor, "kendin eve gelmelisin." Postanede çalışıyor ve neredeyse hiç tatil günü yok — beni Philadelphia'ya kadar takip etmek için kesinlikle yeterli değil. Ve ben de ondan bunu istemiyorum.

Keşke acı tatlı bir sevgiyle dolu olduğumu söyleyebilseydim, ama çoğunlukla karanlık ve kin doluyum. Çoğunlukla *nefret ediyorum* ve aldatılmış, kandırılmış ve aldatılmış hissetmeden onun gözlerine bakamıyorum.

Daha büyük gerçekleri ve duyguları barındıran farklı bir çift gözle karşılaşmak istiyorum, ama onlar onun gözleri değil.

Sadece başımı sallayıp arkamı dönüp ön kapıyı açıyorum, güneş çoktan batmış. Sokak lambaları yanmış, 90'lardan kalma altın rengi Honda'mın kilidini açıyorum. Kapıyı açmak için kolu sallıyorum. Araba eskiden büyükannem Ida'nınmış ve ona sahip olduğum için minnettarım, buradan ayrılmak için kullanabileceğim bir şey.

"Dikkatli sür." Sanırım annemin sesini duyuyorum.

Ön kapıya bakıyorum, ama kapı çoktan kapanmış. Işıklar da sönmüş. Acaba gitmeme seviniyor mu, yoksa bunca zamandır onun için kötü bir anı mı oldum?

Belki de Loren Hale gibi.

CALLOWAY KARDEŞLER VE ERKEKLERİ – FAN SAYFASI

GEÇMİŞTE | TAKİPÇİLER: 11K

Buraya yeni mi geldiniz? Hoş geldiniz! Burası Calloway Kardeşler ve Erkekleri ile ilgili her şeyin yer aldığı hayran sayfası. Bu "resmi" bir hayran sayfası değildir ve Calloway, Meadows, Cobalt veya Hale aileleriyle hiçbir şekilde bağlantısı yoktur. Sadece Calloway ailesine aşık olan adanmış bir blog yazarı (ben, Olive!) tarafından yönetilmektedir!

Onları tanımıyor musunuz? Size hızlı bir ders vereyim...

Dört Calloway Sisters vardır, ancak sadece en küçük üç kız kardeş büyük bir skandalın ardından ün kazanmıştır. Manşetler *her yerdedi*. Ulusal haber kanallarında bile! Lily Calloway'in gerçek bir seks bağımlısı olduğu ortaya çıktı. Hepsi mirasçı olmasalardı, bu olay muhtemelen medyada hiç yankı bulmazdı. Babaları Fizzle'ın sahibidir. Yani içtiğiniz Fizz Life veya Diet Fizz... Evet, Calloway kardeşler *bu* gazoz servetinin mirasçılarıdır.

Calloway Kardeşler (ve şu anki yaşları):

Poppy Calloway (30)

Rose Calloway (26)

Lily Calloway (24)

Daisy Calloway (19)

Evet, doğru, aileleri onlara çiçek isimleri vermiş! Ne kadar sevimli, değil mi? En önemli nokta ise Rose, Lily ve Daisy'nin şu anda Philadelphia'da bir malikanede (erkek arkadaşlarıyla birlikte) birlikte yaşamaları. Sanki *Friends* dizisinin gerçek hayattaki bir bölümü gibi! Muhtemelen onlar hakkında daha birçok hayran sayfası bulabilirsiniz, ama ben Calloway kardeşler hakkında en son ve en iyi haberleri size aktaracağım söz veriyorum. Şimdi erkek arkadaşlarına geçelim...

Flört

Daisy Calloway & Ryke Meadows (25) – maceracı çift. Daisy eski bir manken, Ryke ise profesyonel bir kaya tırmanıcısı, ama sık sık birlikte motosiklet sürerken görülüyorlar!

Nişanlı

Lily Calloway & Loren Hale (24) – geek çift. Lily, Superheroes & Scones'un sahibi, Loren ise Hale Co. ve Halway Comics'in CEO'su.

Evli

Rose Calloway & Connor Cobalt (26) – dahi çift. Rose, günlük çalışan kadınlar için moda şirketi Calloway Couture'un sahibidir ve Connor, Cobalt Inc. şirketinin CEO'sudur.

Poppy Calloway & Sam Stokes (30) – özel çift. Hem Poppy hem de Sam gözlerden uzak durmayı tercih ediyor, ancak bildiğimiz kadarıyla Poppy ev hanımı ve Sam Fizzle'da çalışıyor.

Çocuk

Lily & Loren: Maximoff Hale (2 aylık)

Rose & Connor: Jane Eleanor Cobalt (3 aylık) Poppy

& Sam: Maria Stokes (7)

Temel bilgiler bunlar. Bilmeniz gereken bir başka önemli gerçek —Loren Hale ve Ryke Meadows üvey kardeşler. Babaları aynı: Jonathan Hale. Son zamanlarda basında Jonathan Hale hakkında bazı korkunç iddialar yer aldı. Bunları burada tekrar etmeyeceğim çünkü *hiçbir* kanıt yok ve dediğim gibi, bunlar *ciddi* iddialar.

Gelişmeler oldukça daha fazla bilgi vereceğim. O zamana kadar, fotoğraf ve gif sayfasına göz atın!

Loren'in Lily'yi sevdiği gibi sizi seviyorum,
xo Olive

5 O ZAMAN – AĞUSTOS

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

17 yaş

Anne: *Neredesin? Kardeşlerin yarın gidiyor, geç olmadan buraya gelmen lazım. Akşam yemeğini kaçırdın bile.*

"Garrison, sıra sende." Nathan Patrick bana başını sallayarak, alaycı bir gülümsemeyle kürdan çiğniyor. Benim bakış açımdan, taranmış kızıl saçları kahverengi gibi görünüyor. Sigara ve esrar dumanı, ailesinin oturma odasında sisli bir pus oluşturuyor — kapı açık ve insanlar sarhoş bir şekilde içeri girip çıkıyor.

İki parmağımla esrar içiyorum, sonra ayağa kalkıp poker masasındaki kartlarımı ters çeviriyorum. İki kızım Nathan'ın üç kralına yenik düşüyor.

On kişiden üç kız kısa bir sevinç çılgılığı atıyor. Sadece sütyen ve külot giymiş diğer iki kız gülümsüyor ama yüksek sesle bağırıyor. Onlardan biri yanıma oturuyor: Rachel Barnes, elmas küpeli, üniversitedeki kız kardeşi gibi Zeta Beta Zeta'ya girmeyi hedefleyen bir esmer.

Ailesinin mirasını sürdürüyor — başka bir berbat esrar ve bir şişe votka olmadan midem kaldırmayacağım bir şey.

Kartlarımı ters çevirdikten sonra siyah tişörtümü çıkarıyorum ve lakrosun bana kazandırdığı kasları ve ön kolumun kıvrımında ve pazımda bulunan siyah kafatası dövmesini ortaya çıkarıyorum. Küçük harflerle, *Interpol*'ün "Rest My Chemistry" şarkısından en sevdiğim sözler dövmenin kenarlarını çiziyor.

Kimseyle göz teması kurmuyorum. Ayakta durup tavana gri duman üflüyorum, zihnim sakinleşiyor ve göz kapaklarım yavaşça kapanıyor. Neredeyse her zaman insanlarla çevriliyim — Dalton Akademisi'nden arkadaşlar ve tanıdıklar — ve onlarla aynı odada durduğumda, fiziksel olarak burada olduğumda bile, zihnim her zaman birkaç saniye için başka yerlere gidiyor.

Mümkünse daha da fazla.

Her zaman yalnız olmak isterim, ama yalnız kaldığımda, insanlarla birlikte olmak isterim. Bu lanet olası bir lanet.

Zihnimi yaratan kişi, kabloları yeniden düzenlemeli ve daha iyi bir denge bulmalı çünkü her yere eğiliyorum. Eğik ve yana doğru eğilmiş durumdayım ve çok berbat durumdayım

—bu daha yarısı bile değil.

Ot seni paranoyak bir pislik yapıyor.

Sigarayı son bir kez içip Rachel'a veriyorum, o da tereddüt ettikten sonra dudaklarının arasına alıyor. Kısa bir nefes çekip yumruğuna öksürüyor.

Nathan ve diğer iki çocuk ona zor anlar yaşıyor. Onu savunmuyorum, çünkü zaten bir kız öğrenci birliğine girecek. Esrar içmeyi bilmesine gerek yok.

"Sen dağıt, Abbey," diyor Nathan, masanın üzerinden uzanarak bana kart destesini uzatıyor. Kartları karıştırmaya başlıyorum.

Bir kız, yanımda yüksek sesle boğazını temizler. "Merhaba, şey..." Rachel'ın omzuna dokunur. Hiç şaşırmam. Rachel en yaklaşılabılır görünen kişidir.

Çoğu erkek sigara içip içki içiyor, biri Halloween mağazasından aldığı gargoye maskesi takmış, arkasında deri koltukta daha fazlası var. Buradaki diğer kızlar dekolte tişörtler giymiş ve burun piercingleri var.

Rachel, ailenle tanıştırmak isteyeceğin tek kişi gibi görünüyor. Gerçi daha önce hepsini evime getirmiştım. Ayrımcılık yapmam.

Dumanın arasında kızın yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum. Tek bildiğim şey, evi boyamak için giyilen sarkık türden bir tulum giydiği.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu civarda yaşıyor olamaz. "Merhaba?" Rachel tereddütlerle diyor.

Beklendiği gibi, Nathan sandalyesinden kalkarak konuşmayı devralır. "Buraya nasıl girdin?" Sanki partisi sadece davetlilere açılmış gibi davranıyor, oysa Dalton Akademisi'nin çoğu bütün gece buraya girip çıkıyor.

"Ben... şey, ön kapı açıktı?"

"Mahalle demek istedim. Burası *kapılı bir site*," diyor.

Kız bir adım geri çekilir, bana doğru, ama ben hareketsiz kalırım, onun kadar kararsız, herkes kadar kararsız. Göz kapaklarım ağırlaşır ve koltuğuma gömülüp yavaşça işimi bitirmemek için daha fazla kontrol gerektirir.

"Kapı açıktı... biri içeri giriyordu, ben de onu takip ettim," diye açıklıyor. "Sadece birini arıyorum. Bu mahallede yaşadığını biliyorum ve onun evini gösterebileceğinizi düşündüm..."

Nathan burun kıvrıyor ve diğer iki arkadaşım kıkırdamaya başlıyor. "Dur tahmin edeyim Loren Hale'i görmek istiyorsun."

"Evet," diyor yumuşak bir sesle.

Yüzümü buruşturup başımı ondan çeviriyorum. *Siktir et onu*, diyorum içimden. *Zengin piç*. Kinimi ve başka bir şeyi yutuyorum — çünkü etrafa bakınca bin dolarlık tablolar, muhtemelen bir servet değerinde antika bir küre görüyorum; Rachel'ın kobalt mavisi elmas küpelerini, Henry'nin Rolex saatini, bilerek eskitilmiş gibi görünen Balmain marka tasarımcı kot pantolonumu görüyorum.

Hepimiz zenginiz.

Zengin lanet çocuklar. Siktir git. Şu anda yalnız kalmak istiyorum. Ama insanlarla birlikte olmak istiyorum.

Ne olmak istediğimi bilmiyorum.

"Peki..." diyor kız. "Bana yardım edebilir misin?" Onun sessiz sesini duymak için kulaklarımı zorlamam gerekiyor.

Ona yardım etmek. Tek yapmam gereken, caddenin aşağısındaki evi işaret etmek. O evi biliyorum. Arkadaşlarımla *çok* sık oraya giderim. Ama bir şey beni sessiz tutuyor. Bir şey beni suskun ve ifadesiz tutuyor.

"Sen tuhaf bir takipçi misin?" diye soruyor Carly. Kısa bir kahkaha atıyor. "Ona saçından bir kolye mi getireceksin?"

"Carly," diye fısıldıyor Rachel ve sonra onunla birlikte gülüyor.

Erkekler de gülmeye başlıyor.

Hepsi bu kıza bakıyor. Hepsi bakıyor, ben ise başımı eğiyorum. Keşke kapüşonlu ceketim olsaydı. Keşke bir saniye için herkesi görmezden gelebilseydim.

Kartlar elimden kayar ve onları toplamak için çömelirim, esrar yüzünden reflekslerim kaplumbağa kadar yavaştır.

"Yani bana yardım edemez misin?" diye sorar kız son bir kez, geldiği zamankinden daha uysal bir sesle, ki bu kadar utangaç görünürken zor bir şey.

"Sen aptal mısın?" Nathan gülüyor.

Masada yüzüm kızarıyor, sinek papazını alıyorum. Yeterince dikkatli olsaydım, aynı yorumu aynı şekilde yapar mıydım acaba? Umarım yapmazdım, ama ben de iyi bir insan değilim.

Ben de en az onlar kadar kötüyüm ve hepimizin ne kadar acımasız olduğunu bilen tek kişi ben miyim diye merak ediyorum. Hepimiz ne kadar berbat görünüyoruz.

Eğer öyleyse, ben iki kat lanetli falan olmalıyım.

Kız gitmek üzere, ama Nathan ekliyor: "Bu bilgi için striptiz pokeri oynamak ister misin?"

Kıza bir bakıyorum. Dudakları tereddütle açılıyor, solgun ve terli görünüyor. Saçının rengini zar zor seçebiliyorum. Açık kahverengi, sanırım,

gevşek bir örgü. Küçük yüzünü çevreleyen siyah çerçeveli aptalca gözlükleri var ve ağırlığının çoğunu tek ayağına veriyor — buradaki çoğu sosyete kızının büyürken alışık olmadığı gergin, biraz erkeksi bir duruş. Öyle yapsalar anneleri çok kızardı.

Ve sanki orada olmayan bir çantanın askısını tutmaya çalışır gibi endişeyle omzuna uzanıp duruyor. Tanrım, gerçekten çok garip görünüyor.

Konuşmak için ne kadar çok bekledikçe, bizimle striptiz pokeri oynamayı düşündüğünü o kadar çok düşünüyorum.

Ve şaka onun aleyhine olur. Çıplak kalır ve Nathan ona bilgiyi asla vermez. Kimse vermez, hakkı kazanmış olsa da olmasa da. Bunu komik bulurlar.

Son kartları topladım ve kalktım, duruşum onunkinden daha kendinden emin ama Rachel gibi yıllarca bale dersleri almış ya da kotilyon dersleri dinlemiş gibi görünmüyorum. Kesinlikle ailemin benim olmamı istediği kişi değilim.

Ve Nathan'a yüksek sesle, "Başka birini daha almayacağım dostum. Zaten başladım." derim. Ve başlarım. Hemen. Bunu yaparken bir pislik gibi görünürüm.

Nathan itiraz etmeden önce, kız, omuzlarına bira döken dağınık sarhoş bir adamın arasında zikzaklar çizerek ayrılır. Sanki Bambi'nin annesini kaybetmesini izlemek gibi bir şey. Ve ben, geyiği vuranların biz olduğumuzu düşünmeden edemiyorum.

Ne yapabilirim ki? Kartları dağıtmayı bitirip, uyuşmuş bir şekilde bir sonraki eli başlatıyorum.

Saat 2:30 civarında, sonunda Nathan'ın evinden ayrılıyorum. Bisikletimi alıp, sadece lambalar ve burada bulunan birkaç evin ışıklarıyla aydınlatılan loş caddede *yavaşça* (çok yavaşça) ilerliyorum. Birbirine yakın evler yerine, her malikane kendi başına geniş bir alana sahip ve mahalle çoğunlukla çorak bir görünümde.

Çimlerin ve birkaç ağacın yanından geçiyorum.

Çok uzaklaşmadan, sağa dönüp Cider Creek Pass'a giriyorum. Nathan Patrick ile aynı güvenli mahallede yaşıyorum. Loren Hale ve Calloway kardeşler de öyle. Onlar buraya taşındığından beri, paparazziler kapının önünde kamp kurup onların çıkmasını bekliyorlar. Bu çok acınası bir durum, ama kimin için, tam olarak bilmiyorum.

Ellerimi gidondan çekip, o insanları düşünmemeye çalışarak pedal çeviriyorum.

İşte orada.

Projektörler ön bahçemi aydınlatıyor, beyaz gül çalıları gri taştan yapılmış, buraya hiç uymayan Viktorya dönemine ait malikaneyi çevreliyor. Sanki biz İngiliz kraliyet ailesindenmişiz gibi. Üç ağabeyimi taş merdivenlerde, demir parmaklıklara yaslanmış, dengesiz bir şekilde uzanmış halde gördüğüm anda, buradan uzaklaşmak istiyorum. Sorunum: Gerçekten gidecek başka bir yerim yok.

"İşte orada." En büyük ağabeyim Davis'in boğuk sesini duyuyorum. Elinde futbol topuyla ilk ayağa kalkan o. "Neredeydin?" diye soruyor bana doğrudan. Yüzünde endişe değil, daha çok sinirlilik var.

Bahçeye bisikletle girip yavaşça bisikletten inerim, bisikleti umursamadan yere bırakırım. "Çıkın," derim, merdivenleri tırmanıp onları geçip eve girmek isterim, ama onlar bahçeye gelip sessizce "*hiçbir yere gitmiyorsun*" demeden önce bir buçuk metre ilerlerim.

Hepimiz birbirimizden iki yaş farklıyız. Ve nedense hepsi aynı görünüyor: kısa saç kesimi, yakalı gömlekler, haki pantolonlar ve Sperry bot ayakkabılar.

Davis, yirmi üç yaşında bir üniversite mezunu, MBA yapmak ve babamın milyon dolarlık teknoloji şirketinde bir pozisyon almak için çabalıyor. Bu arada, bilgisayarlardan hiç anlamıyor. Kod bile okuyamıyor, ama karizmatik ve gerçek bir "erkek adam", neyse ne.

Hunter, 21 yaşında, öfke sorunları olan bir sporcu ve herkes bunu "birikmiş testosteron"a bağlıyor çünkü lakros sezonu bitene kadar seks yapmayı ve mastürbasyon yapmayı reddediyor. O bir pislik ve bunu kardeşçe sevgiyle söylemiyorum. Ben çocukken bunu mahvetti.

Mitchell, Davis kadar çekici olmayan ama ondan daha zeki olan 19 yaşındaki yakışıklı bir çocuk, bu yüzden boku yedi. Davis ve Hunter altın arabalara binmiş gibi davranmasaydı Mitchell'ı daha çok severdim.

Ve ben, Garrison Abbey, derslere gitmekten çok kaçan, burada olmanın, hayatta olmanın anlamını henüz bulamamış on yedi yaşındaki bir serseriyim. Onların izinden gitmezsem, doğru yapabileceğim başka bir şey göremiyorum, ama onları takip edip bunu sindiremiyorum.

"Dostum," diye başlıyor Mitchell. "Annem bunun bir *aile* yemeği olmasını istedi." Üniversitenin yaz tatili bugün bitti, bu yüzden Pennsylvania Üniversitesi'ne geri dönmeleri gerekiyor.

"Üzgünüm," diyorum kuru bir şekilde, sahte bir pişmanlıkla kafamın arkasını kaşıyarak. "Sanırım ekmek kırıp, el ele tutuşup, hallelujah şarkısını söylediğimiz kısmı kaçırdım. Belki bir dahaki sefere." Bir adım öne çıkmaya çalışıyorum ve Hunter beni durdurmak için elini göğsüme koyuyor. Elini itip hemen geri çekiliyorum, midem düğümleniyor. "Bana dokunma dostum."

"O zaman annemi ağlatma, gerizekalı."

Bir saniye gece gökyüzüne bakıyorum ve gözlerimin yuvarlandığını hissediyorum. Hunter'ın sinirli bir nefes aldığını ve bana yaklaştırmaya çalıştığını da hissediyorum, ama ben tekrar geri çekiliyorum, bisikletime doğru yöneliyorum.

"Hey." Davis omzumu tutar ve beni döndürür, parmakları omzuma batar. Kafamın yanına futbol topunu kaldırır, sanki hızlı bir oyun önerecekmiş gibi. Bunun yerine burnunu çeker ve ben dönüp ondan uzaklaşmaya çalışırım, dağınık saçlarım gözlerime düşer.

O daha sıkı tutuyor.

"Esrar kokuyorsun." Muhtemelen ailemizi ne kadar rahatsız ettiğimi düşünerek, sinirlenmesi daha da artıyor. Ben kardeşlerim gibi kolay bir insan değilim. Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum ve hala lanet olası *ruhumu* korumaya çalışıyorum.

"Gerçekten mi?" Şaşırılmış gibi yapıyorum. Tek savunmam kuru bir alaycılık. "Senin kız arkadaşının k... gibi koktuğumu sanmıştım."

Davis kafamın arkasına bir tokat attı ve neredeyse öne düşüyordum. Sonra da göğsüme futbol topunu itti. "Senin amın kokusunu nereden bileceksin ki." Sert ve sinirli bir eliyle saçlarımı karıştırdı.

Bana küçük bir çocuk gibi davranıyorlar. Küçük bir kardeş gibi. Anlıyorum. Öyleyim, ama ayağa kalkıp Davis, Hunter ve Mitchell'a baktığımda, daha çok onların oynadıkları, sürekli kıldıkları bir oyuncak gibi hissediyorum.

Futbol topunu sıkıca tutuyorum. "Gerçekten benimle futbol oynamak için uyanık kalmadınız."

"Tabii ki kaldık," diyor Mitchell omuz silkerek ve onay için Davis ve Hunter'a bakıyor. İkisi de onaylayıcı bir şey söylemiyor. Sert bakışları beni delip geçiyor.

Burada olmak istemiyorum, bu yüzden futbol topunu bırakıp tekrar arkamı dönüp bahçede yan yatmış bisikletimi almaya gidiyorum. Hunter peşimden koşuyor ve bisikletimi zar zor dikleştirmeden beni itiyor.

Gidonları bırakıp geriye doğru sendeledim. "Ne oluyor lan?" diye alaycı bir şekilde sordum, nabzım hızlanmıştı.

"Futbol oynuyoruz. Akşam yemeğine gelemedin, annem için *hiçbir* şey yapamadın, o zaman bizim için bunu yapacaksın." Ve (Hunter'ın her zaman yaptığı gibi) ekliyor: "Seni sikik orospu çocuğu." Bu onun en sık kullandığı hakaret, daha önce benim de kullanmış olabileceğimi bildiğim bir hakaret ve bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum. Çünkü diğer şeylerin yanı sıra, bu çok saçma bir hakaret.

Dişlerimi sıkıp bir kez nefes alıyorum, sonra sertçe omuz silkıyorum.

Davis futbol topunu yüzüme *fırlatır*. Engelleyemeden top yanağıma çarpar. Acı hissederim ama çimlerden futbol topunu alarak acıyı bastırıyorum. Dik durduğum anda Hunter tüm ağırlığıyla bana saldırır. Benden beş santim uzun, yirmi kilo daha ağırdır ve bir anda ciğerlerimdeki hava kaçır.

Boğuluyorum ve onu itmeye çalışıyorum, ama Hunter saçımı tutuyor ve kulağıma fısıldıyor, "Kendini havalı mı sanıyorsun? Kalk ayağa, korkak." Yüzüme iki kez tokat atıyor ve sanki komikmiş gibi gülüyor.

Elinde futbol topuyla benden uzaklaştığında, yavaşça çimlere doğru dönerim, kalkmadan önce diz çökerim, nefesim kesilir.

Annem her zaman *kardeşlerin böyle olduğunu* söyler. *En küçüğüyle dalga geçerler. Sadece daha kalın bir deriye ihtiyacın var, Garrison.*

Elimin tersiyle burnumun altını silerim ve kanadığını fark ederim. Hunter benden sadece birkaç adım uzaktadır ve topu gözüme fırlatmadığına şaşırıyorum.

"Ne? Ağlayacak mısın?" diye gülüyor.

Gözlerimi devirip sadece başımı sallıyorum. Sanırım bu, bugün, dün, ya da ne zaman onlardan daha fazla baş belası olsam, anneme verdiğim duygusal zararın bedelini bana ödetme şekli.

Ve akşam yemeğine gelseydim, hala böyle "futbol oynamıyor" olacağımızı düşünmek istiyorum. Ama başka bir neden bulup yine bana sert davranırlardı. Her zaman öyle yaparlar.

"Bana saldır," diyor Hunter, kollarını uzatarak. "Hadi, korkak, bakalım ne kadar cesursun."

Gözlerimi kısıyorum, gözlerim kızışıyor, burnum yanıyor ve sadece "*Senden nefret ediyorum. Senden gerçekten nefret ediyorum*" diye düşünüyorum.

Davis kısa bir kahkaha atar. *Ben de senden nefret ediyorum.*

Sonra Mitchell. *Siktir git, Mitchell. 60 santim uzayın ve onlardan uzaklaşın.*

Ben 60 santim uzadım mı ki? Kafam var mı ki? Yavaşça gözlerimi kırıştırıyorum, hala kafam güzel mi diye merak ediyorum.

"Sen aptal mısın?" Hunter'ın gülümsemesi kaybolur, sinirlenir, kızar. Hayatım boyunca karşılaştığım çirkin bir hırıltıdır bu. Bir anı dün gibi hatırlıyorum. Ailem akşam yemeği için pizza sipariş etmişti ve Hunter son dilimi "benim" diye işaretlemişti. O on yedi yaşındaydı ve on üç yaşındaki ben daha akıllı değildim.

Onun sözde dilimini yedim.

Sonra beni yere yatırıp, parmağımı boğazıma sokarak kusmamı sağlamaya çalıştı. Dizini çok uzun süre kaburgalarımın üstüne bastırdıktan sonra, kasten parmağımı boğazıma sokup son dilimi kustum. O yemek istemiyordu. Sadece benim yememi istemiyordu, çünkü o dilimi istemişti.

Kardeşler, değil

mi?

Lanet olası

kardeşler.

Hunter içinden homurdanıyor. "Hadi ama!" Yaklaşık bir yıl önce onların oyunlarına boyun eğmemeyi öğrendim. Onlardan kaçınır ya da istedikleri oyunu oynamazdım.

Bu her zaman işleri daha iyi hale getirmiyor, ama bir şey için mücadele ettiğimi hissettiriyor. Davis bana küçük bir asi serseriymişim gibi bakıyor.

"Bu futbol," diye hatırlatıyor bana.

"Harika, siz ikiniz oynayın," diyorum onlara ve *tekrar* bisikletime doğru yöneliyorum. "Ben yokum

—" Hunter bana saldırır, beni bisikletimin üzerine yatırır, metal böbreklerime batar. Yüzümü buruşturur ve onun altında debelenirim, küfürler savurur ve onu üzerinden atmaya çalışırım.

Bana tüm ağırlığını yükler, her zamanki hakaretleri kulaklarımda çınlar. Yüzüme birkaç kez vurur, darbeler gittikçe sertleşir, sonra onu itip altından çıkmak için güç toplarım. Bir kez öksürürüm, ayak tabanlarımı çimlere gömerim, sonra ayağa kalkıp sırt çantamı alıp koşmaya başlarım.

"Garrison!" diye bağırır Davis. "Sadece oynuyoruz!"

Siktir git.

Daha hızlı koşarım, asfalta ulaştığımda neredeyse takılıp düşerim ve arkama bakıp takip edip etmediklerini kontrol ederim, ama üç kardeşim de bahçede kalmıştır. Cider Creek Geçidi'nden ana caddeye doğru hızlanırım.

Sonra yavaşlarım, ama nabzım hiç yavaşlamaz.

Ellerimle saçlarımı okşarım. "Ne oluyor lan," diye fısıldarım, titrek sesimi duyarak. *Ağlayacak mısın?* Sonra zonklayan yanağımı okşarım, ıslaklığı belirgindir. "Aptal şey," diye mırıldanırım ve sırt çantamı karıştırırım.

Bir sigara ve çakmak alıp, ucunu ağzıma koyuyorum. Derin bir nefes çekiyorum, sonra başımı kaldırıp ne kadar uzağa koştuğumu ve yürüdüğümü fark ediyorum.

Loren Hale'in evindeyim. Ailemin evi kadar gösterişli olmayan bir malikane. Işıklar kapalı ve araba yolu boş. Posta kutusunun yanında sigara içerek ileri geri yürüyorum.

Neden oyalanıyordum bilmiyorum. Arkadaşlarım ve ben, onlar bu mahalleye taşındıklarından beri evlerine şakalar yapıyoruz ve ilk başta sadece meraklıydık. *Bu insanlar da kim?* diye düşünüyorduk hepimiz.

Devrim niteliğinde bir şey yaptıkları, oyunculuk yaptıkları, şarkı söyledikleri veya eğlendirdikleri için ünlü değiller.

Loren'in nişanlısı seks bağımlısı olduğu için ünlüler. Fizzle'ın varisi, bir soda imparatorluğunun varisi, çok fazla penis emdi.

Biliyorsun, Loren ile *tanıştım*.

Onun evinin pencerelerine paintball mermileri attıktan sonra beni yakaladı ve arkadaşlarım beni orada bırakıp kendi paintball silahlarıyla kaçtılar, Loren'in

beni polise teslim edeceğini düşündüler. Sadık biri olduğum için onları ispiyonlamazdım.

Ama o gece Loren Hale beni bırakmıştı.

Anlamıyorum.

Neden beni polise teslim etmediğini anlamıyorum. Pisliğin teki gibi görünüyor. Tabloid fotoğraflarında hep sert bakışlarla poz veriyor, üvey kardeşi kadar olmasa da yine de. Pisliğin teki gibi görünüyor ve beni serbest bıraktı.

Neden yaptığımı bilmiyorum, ama sırt çantama uzanıp metalik spreyci boya kutusu alıyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, her atışında şiddetle *hayır* diyor, ama yine de posta kutusunun yanına spreyci sıkıyorum. Burnum genişliyor, bunun kötü olduğunu biliyorum.

Durmam gerektiğini
biliyorum. Ama
durmuyorum.

Nozulu daha sıkı tutarken boya parmaklarımı ıslatıyor ve bir tarafa "*Cock*" (Adi herif), diğer tarafa "*Sucker*" (Enayi) yazıyorum.

Belki de bunun yerine "*yardım*" yazmalıydım.

6 O ZAMANLAR – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

17 yaş

Superheroes & Scones tıklım tıklım dolu.

Kırmızı vinyl koltukta kambur oturmuş, Nathan'ın burayı neden sevmediğini anlatmasını dinliyorum — Captain America'nın duvarlara sıçmış gibi görüldüğünü, kırmızı, mavi ve gri renklerin kullanıldığını. Aptalca bir şikayet. Tanrı aşkına, bir çizgi roman dükkanındayız.

Kahverengi bir torbaya sıkıca sarılmış şişeden bir yudum alıyorum. *Kahretsin.* Keskin votka boğazımdan aşağı kayıyor, ucuz ve muhtemelen isopropil alkolün kuzeni.

Bu, içki dolabından çalabileceğim en iyi şey. Ailem sadece boktan votka stokluyor ve değerli viski ve burbonlarını alırsam fark ederler.

"Hey." Nathan yanımda otururken elini yüzüme doğru sallıyor. "Burada mısınız?"

Ona orta parmağımı gösterip tekrar bir yudum alıyorum, pencereye yaslanarak. Arkadaşlarımız John ve Kyle karşı tarafta oturuyorlar. Yüzleri bulanıklaşmaya başlıyor, bu da bugün dünden daha iyi olduğu anlamına geliyor.

Şişeyi dudaklarıma götürmek üzereyim ki, aniden burunlar pencereye yapışır ve dışarıdaki kızlar çığlık çığlığa *bağırır*.

"Tanrım," diye küfrediyorum ve sonra onların bakışlarını takip ederek mağazanın diğer tarafına bakıyorum. Buradaki herkes donmuş gibi görünüyor, çizgi romanlar yarı açık ama gözleri başka yerde. Ağızları açık, gözleri fal taşı gibi bakışlarıyla, sanki A listesindeki bir film yıldızı ortaya çıkmış gibi.

Gördüğüm şey beni şaşırtmadı.

Loren Hale ve üvey kardeşi Ryke Meadows, *çalışanlara* özel kapıdan ana depoya girmişlerdi. Nathan, John ve Kyle kasıtlı olarak seslerini yükseltiyor ve şeker paketleriyle oynuyor, onları yırtıp masanın üzerine beyaz granülleri döküyorlardı.

Loren ve Ryke'nin yüz hatlarını ayırt edecek kadar bakışlarımı odaklayamıyorum. Ama Tumblr'da *takıntılı* kızların (ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen erkeklerin) yazdığı yeterince tanımlamayı okudum, yüzleri kafamda sonsuza kadar kazındı.

Loren Hale keskin hatlı, çenesi buz gibi ve kehribar rengi gözleri bıçak gibi ve çok korkutucu. Onlarla sizi öldürebilir. Çok fazla kırmızı Vans ve V yakalı tişört giyiyor. Çok havalı. Saçları yanlarda daha kısa, üstte daha uzun (erkekler not alın!).

Hayır, olmaz.

Ryke Meadows sert hatlı, çenesi taş gibi pürüzlü ve kahverengi gözleri dar ve çok düşünceli. O bir hayvan. Dikkatli olun. Başka bir hayatta kurt adam olsa şaşırmam.

Tumblr kızları çok tuhaf.

Ve evet, boş zamanlarımda hepsini okudum. İnternet kültürü gerçek hayattan daha eğlenceli. Şu anda olduğu gibi, Loren'den hemen başımı çeviriyorum. Kollarında tuttuğu şey yüzünden.

Bir bebek, *onun* bebeği. Bebek iki aydan büyük olamaz ve tüm bu gürültü ve ilgiden dolayı histerik bir şekilde ağlıyor.

Bir kez arkama bakıyorum ve Lily Calloway'in oğlunu Loren'in kollarından aldığını görüyorum. Ama Loren çok meşgul olduğu için bunu fark etmiyor. Nathan'a, *bana* ve arkadaşlarıma öfkeyle bakıyor, masada şeker paketleri dağılmış, onların sesleri daha da büyük bir kargaşaya neden oluyor.

Kehribar rengi gözleri bıçak gibi keskin.

Onlarla seni öldürecek.

Bir parçam ona karşılık vermek istiyor, onun beni hiçbir şeyle öldürmediğini kanıtlamak için. Ama boynum ısınır, midem bulanır ve ben de votkama odaklanırım.

Bir *judum* daha alayım, diye düşünüyorum.

Loren'in evine yaptığımız son şakayı bile hatırlamıyorum. O kadar çok şaka yaptık ki, geçen ay bile. Orada yeni doğmuş bir bebek varken bile... *Dur.*

İç.

İçiyorum.

Kısa bir süre sonra, Nathan'ın yanıma daha yakın bastırdığını hissediyorum. Loren benim tarafıma, kardeşi ise diğer tarafa sıkışıyor.

Tumblr haklı, diye düşünüyorum. Her iki kardeş de zayıf kaslı, koşucu vücutlu olsalar da, Ryke Meadows agresif bir canavar gibi davranıyor, dirseklerini masaya dayıyor, Loren Hale söylerse bizi buradan kelimenin tam anlamıyla sürükleyip çıkarabilecek kadar güçlü bir eli var.

Yine de kararları veren her zaman Loren gibi görünüyor. Konuşan o, yüz hatları ölümcül ve soğuk.

"Selam," diyor Loren, sinirli bir yarı gülümsemeyle. Bu, *senin bir pislik olduğunu ve bunu bildiğini* söyleyen kuru gülümsemesi, ikonik bir şey. Ben bile taklit edemem. Kimsenin edemeyeceğini sanmıyorum.

Bu sefer onun bakışlarını karşıladım. Ve kağıt torba içindeki şişeden büyük bir yudum aldım. *Senden korkmuyorum*, diye cevap vermek istedim. Onun bunu hissetmesini istedim.

Senden korkmuyorum.

O, benden hiç etkilenmeden başını hafifçe eğiyor. Kehribar rengi gözleri, yaptığım her şeyi içeren anılarla dolu. Ne kadar uzun bakarsam, pencereye ateş ettiğim boya toplarını o kadar çok görüyorum — içeriden, yakında karısı olacak kadının çılgınlıkları ve paniği.

Bazıları, Loren Hale'in kız arkadaşıyla uğraşırsan, sonsuza kadar onun "mecazi" ölüm listesine girersin der. Seni öldürmek, hayatını yaşamaya değer hale getirmemek için yolları ve araçları vardır.

Onun için çok kötü.

Çünkü ben zaten oradayım.

Beni öldüremez. Bana dokunamaz.

Konuşmanın bir kısmını kaçırıyorum, sadece Loren'in "Sana ders vermeyeceğim" dediği kısmı duyuyorum.

Yuvarlanmadan öne eğildim. "Bizi kovamazsın. Herkes gibi bizim de burada olma hakkımız var." Daralmış gözlerinin yüz hatlarımı taradığını izledim. O gece beni yakalayıp bıraktığı gece beni tanıdı.

Beni serbest bıraktı. Kim böyle bir şey yapmayı düşünebilir ki? Kim benim gibi birini ihbar etmez ki?

John ekliyor: "Evet, burada olmak bizim birinci anayasa değişikliği hakkımız."

Ryke Meadows gözlerini devirir. "Hepiniz *ucuz* votka gibi kokuyorsunuz."

"Üzgünüm," diye karşılık veririm, geriye yaslanıp ona sert bir bakış atarak. "Bir dahaki sefere daha kaliteli mal alırsınız."

."

"Benim demek istediğim..." Ryke sinirli bir homurtu çıkarır ve ben bu "canavarı" kışkırtıp saldırmasını görmek için kendimi zor tutarım. Bu yüzden elim ve dilimle kaba bir hareket yaparım, onun sinirini bozacağı bilinen kaba bir hareket. Ona yapıldığında o kadar da sinir bozucu değildir. Bir kıza yapıldığında daha sinir bozucudur.

Bu yüzden bana saldırmadığında pek şaşırmadım. Sadece burnundan nefes aldı ve bizimle ilgilenmesi için küçük kardeşine baktı.

Loren ön kollarını masaya dayar ve gözlerinde daha az tehditkar bir bakışla ikimizi sırayla süzer. "Hadi ama," der, "hepiniz on yedi yaşından büyük görünmüyorsunuz." Bana işaret eder. "Reşit olmayanların içki içmesi yasadışı, bu yüzden burada güç pozisyonunda değilsiniz."

Masaya sert bir bakış attım. *Tabii ki.* Daha önce hiç iktidar konumunda bulunmamıştım.
Hayatımda

Hayatımda *bir kez bile.*

"Adın ne?" diye soruyor Loren.

"Siktir git," diye karşılık veriyorum ve V şeklindeki parmaklarımı orta parmağımla değiştiriyorum. Kafamın yanındaki pencerede flaşlar patlıyor ve görüşümde beyaz ışıklar yanıp sönüyor. Yarın *Celebrity Crush* gibi bir magazin dergisinde yer alacak mıyım acaba?

Muhtemelen.

Bana "isimsiz suçlu" diyecekler, tahmin edilebilir.

"Bourbon banyosu nasıldı?" Kyle kıkırdar. Masada Nathan'la tokalaşır ve aklıma yakın zamanda yaptığımız bir şaka gelir. John'un fikriydi. Bir kovayı ailesinin içkisiyle doldurduk, benim içmeyi tercih edeceğim türden içkilerle. Ailesi dolabı yağmaladığı için banka hesabını dondurdu, bu yüzden yakın zamanda tekrar olmayacak.

Kovayı likörle doldurduğumuzda, Loren'in ön kapısına bağladık. Onu ve Ryke'yi ıslattığını duyduk. "İkiye bir" demişti Nathan.

Bu çok saçma. Çünkü ikisi de ayık ve Loren Hale, rehabilitasyonda kaldığı ve alkol bağımlılığından kurtulmakta zorlandığı biliniyor.

Ryke, John'a cinayet işler gibi bakıyor. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Ryke," diyor Loren ve başını sallayarak *sakinleşmesini* işaret ediyor.

Ben de "Korkak" diye mırıldanırım. Onu uzaklaştırmak daha kolay geliyor. Aramızdaki ilişkiyi değiştirebileceğini düşünüyor ama bunu yapamaz.

Nathan gülüyor. "Aferin, Garrison."

Neredeyse içkiden boğuluyordum. "Dostum." Ağzımı açıp onun yanına sertçe dirsek attım. Kapuşonum kafamdan düştü.

İsimlerimizi bilmiyorlar, ama artık *benimkini* biliyorlar. Yukarı bakıyorum ve Loren Hale bana doğrudan bakıyor, gözleri sempatiyle dolu - **a n l a m** ıyorum.

Aylardır onunla *uğraşıyorum*.

Benden nefret et, diyorum. *Lanet olsun, benden nefret et.*

"Neye bakıyorsun?" Neredeyse tükürüyorum. *Yardım edin.*

"Sana," diyor Loren, sıcak bir kötülükle.

Midem bulanıyor, boynum yanıyor ve bakışlarımı masaya indiriyorum. "İşte olacaklar," diyor Loren. "Hepinizin iki seçeneğiniz var." Sessiz kalıyoruz, onun "*Hapishane. Hapishane. Hapishane.*" demesini bekliyoruz.

"Şakaları bırakabilirsiniz," diye devam etti, "bir daha evimize gelmeyin. Eğer bu kadar sıkılıyorsanız, bazılarınızı burada çalıştırmayı düşünebilirim. İş istemiyorsanız, anlarım. Eğer ilgileniyorsanız, çizgi romanlarda indirim alabilirsiniz."

Ne?

Sersemlemiş bir şekilde bakıyorum. Bu adam da kim?

Ryke şöyle diyor: "Ve hepinize spor salonunda kaya tırmanışı öğretmeye hazırım. Ama içki içemezsiniz."

"Çok eğlenceli görünüyor," diyor Nathan, dramatik bir göz devirmeyle, F notu seviyesinde bir alaycılıkla.

Kağıt torbanın bir köşesini yırtıyorum. "Peki ikinci seçenek nedir?" diye soruyorum. *Hapis.*

"Evinizi tekrar tahrip ederseniz veya kızlarımızı taciz ederseniz, sizi şikayet ederiz," diye tehdit ediyor Loren. *İşte bu.* "Bahçemizde parmağınızın ucunu bile görürsek, polisi ararım. Hapishaneye girmiş biri olarak söylüyorum, oraya girmek istemezsiniz. Birkaç saatliğine bile olsa."

Kısa bir kahkaha attım. "Ne zaman hapishaneye *girdin*?" Bu adam da bizim gibi zengin bir ailenin çocuğu olarak büyümüştü. Babası, polisler kelepçeleri takmadan önce onu kefaletle serbest bırakabilirdi.

Gözlerimi yakaladı. "Bir pisliğin kapısına domuz kanı döktüm." Sesi keskin ve ürperticiydi.

Yüzüm düşmeye başlar.

"Olamaz." Nathan şaşkın

şaşkın bakar.

Koltuğumda dikleşiyorum. "Öyle mi?" diye soruyorum, daha da meraklanarak. "O pislik şimdi nerede?" *Sana ne yaptı?* Gerçekten sormak istiyorum.

Loren başını sallar ve omuz silker. "Bilmiyorum. O boktan olay çoktan geride kaldı dostum." Sesi yumuşamaya çalışır, ama tonu beni içten içe keser. "Hazırlık okulunu bırakacaksın ve hatalarını da yanında götüreceksin." Şişeme bakar. "Onu bana verirsen ve ortalığı karıştırmazsan burada kalabilirsin. Aksi takdirde gitmek zorundasın."

"Gidelim," diye karar veremeden John söyler. Bana başını sallar. "Şu altı paketi alıp ilkokulun oyun alanına gidelim."

Artık kusmadan içebileceğimi sanmıyorum. Sınırıma ulaştığım için değil, sadece votka veya birayla uyuşmayan bir şey yediğimi hissediyorum.

Ama şu anda yalnız kalmak istemiyorum.

Bu yüzden tüm arkadaşlarımla birlikte kalkarım. Çıkmak için Loren'e yaklaşırken ona bir bakarım. Her şey hakkında çok kararsızım - bu adamın kim olduğu hakkında. Az önce teklif ettiği şey hakkında. *Kabul et.*

Ve sonra *tüm* arkadaşlarımı kaybettim. Asla geri adım atmayacaklar. Gargoyle maskeleriyle aptalca bir şaka hazırladılar. Bedava çizgi roman ya da kaya tırmanışı dersi için vazgeçmeyecekler.

Yalnız kalmak istemiyorum.

Ama burada da olmak istemiyorum.

Gerçekten kaçışım var mı?

Kısa vadeli düşünüyorum ve şişeyi Loren'in eline tutuşturuyorum. "Al, içersen bu kadar korkak olmazsın." Onu uzaklaştırırsam, benim yerime karar verecek. Teklifini geri çekecek.

O hiç tereddüt etmez. Hafifçe bile kızgın görünmez. Sadece "Eğer öyle düşünüyorsan" der. Şişeyi yakındaki çöp kutusuna atar.

Bir saniye şaşkın kalırım. İlk biramı on iki yaşında içmiştim. *Artık bir erkeksin evlat*, demişti Davis ve başımı okşamıştı. Babam gülmüştü.

Bu anda Loren Hale, benden daha erkek gibi görünüyor ve davranıyor, oysa ben elimde lanet olası bir votka şişesi tutuyordum. İçimde neler olup bittiğini hiç bilmiyorum.

Artık ona bakamıyorum. Titreyen elimle ağzımı ovuşturarak kapüşonumu geri çekiyorum ve kapı zilini çalarak içeri girip Nathan'a yetişiyorum.

Mağaza vitrinine geri baktığımda, örgülü saçlı ve yıpranmış tulumlu kızı görüyorum. Ayağa kalkıp Loren Hale'e yaklaştığını görüyorum.

Kendi kendime başımı sallıyorum. *Aferin ona*. Sonunda onu buldu. Ve bunu yapmak için bana ihtiyacı yoktu.

7 O ZAMAN – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

17 yaş

"Loren?" diye soruyorum yumuşak, çekingen bir sesle. Ryke Meadows'un etrafında dolaşıyorum.

İki kardeş de o kadar uzun boylu ki başımı geriye eğip *yukarı* bakmak zorundayım. Belki daha kısa boylu olsalardı, bu kadar gergin olmazdım. Belki ünlü olmasalardı. Belki onlar benim hakkımda bildiklerinden daha fazlasını bilmesem. Belki Superheroes & Scones'daki tüm genç kızların ilgi odağı olmasalardı.

Tüm bunlar değişseydi, belki daha kolay olurdu.

Kalbim daha hızlı ve sert atıyor — bakışları aniden bana odaklandı. Ben yukarı bakarken onlar aşağı bakıyor. Yüzlerindeki ifadeleri gerçekten çözemiyorum. Ryke sert ve hareketsiz dururken Loren başını hafifçe sallıyor, gözleri benim garip duruşuma kayıyor.

Gerçekten on yedi yaşında hissediyorum. Gerçekten Loren'in *küçük* kız kardeşi gibi hissediyorum.

Lütfen onun da böyle düşünmesine izin verin. Buraya kadar geldim, ona ulaştım. Loren Hale'i bulmak için neredeyse bir ay boyunca Philadelphia'yı didik didik aradım ve bugüne kadar en yakın olduğum şey, bira lekeli bir gömlek ve utançla sonuçlanan bir ev partisiydi.

Arabamdan inip o eve girmek bile tam beş dakikamı aldı, unutmayın ki bu benim ilk lise partimdi.

Yolun ortasında duruyormuşum gibi hissettim. Nereye durmam, nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum ve o halde bile dört beş kişinin dirseğine ve omzuna çarptım. Midem pretzel gibi bükülmüş halde oradan ayrıldım. Ve bu, her zaman bildiğim şeyi kesinleştirdi: *Willow Moore lise partileri için yaratılmamış*. Ben bu tür partileri yaşamak için yaratılmamışım.

Bugüne gelelim: Banka hesabım 50 dolara yaklaşıyor, bu da Philadelphia'da bir motelde bir gece daha kalmaya zar zor yetiyor. Para biriktirmek için zaten beş gece arabamda kaldım ve son umudum Superheroes

& Scones'u gözetlemekti. Her ne kadar bunun zor bir iş olduğunu düşünsem de, bu strateji başarılı oldu.

Ama *onu* buldum.

Loren Hale tam önümde duruyor.

Şimdi en zor kısmı geliyor. Ağzımı açıyorum ve terli avucumla omzumdaki sırt çantamı düzeltiyorum. "Merhaba," diyorum. Dudaklarımı tekrar tekrar yalıyorum. Merhaba... Gerçekten tek söyleyebileceğin bu mu, Willow?

Daha fazlasını planlamıştım, sanırım. Ben sadece... kardeşime bakıyorum. Onunla ikinci kez karşılaşıyorum ve aramızdaki benzerliği daha iyi görmeye başlıyorum.

Aynı açık kahverengi saçlarımız var. Bilinçsizce burnuma dokunuyorum.

Aynı ince burunlarımız var...

Ryke'ın kaba ama samimi sesi dikkatimi dağıtır. "İmza mı, fotoğraf mı, başka bir şey mi istiyorsun?"

Onun ifadesini anlamaya çalışıyorum ama bana "*istediğin her şeyi alabiliriz*" der gibi kaşlarını kaldırıyor. Aman Tanrım. Hemen başka yere bakıp gözlüğümü yukarı itiyorum. "Hayır... teşekkürler." Gerginliğimi gizlemek için biraz öksürüyorum ama bu belki de durumu daha da kötüleştiriyor.

Ryke'ı video görüntülerinde görmeye alışkınım, paparazzilere bağırıp küfürler yağdırıyor, kardeşi ve kız arkadaşının önündeki kameraları engellemeye çalışıyor.

Onu şimdi görmek - traşsız çenesi, kırıxık kaşları, düşünceli gözleri ve ezici erkeksi enerjisiyle - sanki dağınık bir tanrı i l e karşılaşmak gibi.

Henüz alev almamış olmama şaşıyorum.

Ryke Loren'e dönüyor, muhtemelen benim gibi çılgın, garip bir hayranla ne yapacağını merak ediyor.

Söyle, Willow. Ona onun kız kardeşi olduğunu söyle. Neden bu kadar zor geliyor? Nefesimi verip, bu gerçeği söylemeye hazırlandım ve Loren Hale'in buna inanmasını umut ettim.

Onun kehribar rengi gözlerine bakıyorum, bakışlarımız güçlü ve gergin bir an boyunca kilitleniyor. Ve diyorum ki, "Ben..."

"Kız kardeşin," diye tamamladı.

Ensemdeki tüyler diken diken olur, omurgamdan ve kollarımdan bir ürperti geçer. Gözlerim yanar, gözyaşları akmak ister.

Loren neredeyse hiç kıpırdamadı. "Willow, değil mi?"

Ağzım açık kalır. Bunca zaman, bana "*Bu kız da kim?*" diye bakıyor sandım. Ama o, bana "*Bu benim üvey kardeşim, tam burada duruyor*" diye inanamayan gözlerle bakıyormuş. Beni, uzun zaman önce, Maine'in Caribou kasabasında tanıştığı ortaokul öğrencisiyle birleştiriyor.

"Sen... beni hatırlıyor musun?" diyebiliyorum sadece.

"Evet." Dudakları yukarı kıvrıldı ve kalbim ısındı. "Biyolojik annemle tanıştığım günü gerçekten unutamam."

"Oh..." Annemle ilk kez o gün mü tanışmış? Yani, *bizim* annemizle. Gözlerim bir anlığına aşağıya düşüyor. O zaman onu gerçekten terk etmiş...

Ryke'a hızlıca bir bakış attım. Dudakları şaşkınlıkla aralanmış, gözleri biraz büyümüş, bakışları benden Loren'e, sonra tekrar bana dönüyordu. Benim hakkımda bir şey biliyor muydu acaba? Benim varlığımı biliyor muydu, yoksa Loren bunu kendine mi saklamıştı? Çünkü annem ona Ellie ve beni rahat bırakmasını söylemişti.

"Kahve içerken konuşmak ister misin?" diye soruyor Loren. Kafamı ona çeviriyorum, içimdeki ürperti hiç geçmiyor. *Kahve*. "Belki dinlenme odasında?"

Tekrar tekrar başımı sallıyorum ve gözyaşlarım akmaya devam ediyor. Bir nefes daha veriyorum, gergin omuzlarım gevşiyor.

Konuşmak istiyor. Beni kovmayacak. *Git başımdan* demeyecek, *evlat*. Sanki sadece elimi tutmakla kalmayıp, geriye düşmemem için beni kendine çeken birine uzanıyormuşum gibi hissediyorum.

Evden ayrıldığımdan beri ilk kez kendimi güvende hissediyorum.

Superheroes & Scones'un dinlenme odasıdayım.

Burada *olduğuma* inanamıyorum ve evet, biraz titriyorum. Kollarım titriyor ve bacaklarım birbirine yapışmış durumda. Bu titreme Loren'in bana verdiği kahveden mi kaynaklanıyor acaba, bugün içtiğim tek şey bu. Ya da belki de bir dakikadan uzun süre ünlü bir kişinin yanında bulunmaktan kaynaklanan gerginliktir. Ya da bu insanla akraba olmaktan kaynaklanıyordur.

Kahve fincanını avuçlarımda tutuyorum, daha fazla içip Loren Hale'in ayaklarının dibinde panik atak geçirmekten korkuyorum. *Lütfen bunu yapma Willow*.

Parlak mavi kanepenin yanıma oturuyor. Dinlenme odası oldukça sıradan: bir mikrodalga fırın, küçük bir mutfak, masalar ve sandalyeler, birkaç raf çizgi roman ve tek bir banyo.

Lily, oğlu, koruması ve Ryke hep birlikte üst kata çıktılar — şey, üst kata neyin çıktığını tam olarak bilmiyorum. Önemli olan şu: *Iron Man* posterinin altında, arka masada sandviç yiyen birkaç çalışan dışında, temelde yalnızız.

Sanırım rahatça konuşabiliriz, ama Loren temkinli davranırsa, ben de onun izinden gidip temkinli davranırım.

"Ben..." diye başlıyorum ama nereden başlayacağımı bilemediğimi fark ediyorum.

Loren'in kendine güveni ışık saçıyor ve şu anda sahip olduğum azıcık özgüvenimi gölgede bırakıyor. Kolunu kanepenin arkasına koymuş, vücuduma doğru dönmüş durumda. "Beni nasıl buldun?" diye soruyor, başlangıç noktası bulmuş gibi.

Şimdi her şeyi nasıl açıklayacağımı bulmam gerekiyor. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, onun bakışlarını tutmakta zorlanıyorum. "Ailem yaklaşık bir yıl önce boşandı."

"Üzgünüm." Sesi biraz kızgın geliyor, aslında bana karşı değil, ama belki de bu onun normal ses tonudur? Her şey sert çıkıyor gibi görünüyor, ama bu her zaman ifadesiyle uyuşmuyor.

Sanırım ona baksaydım, bu anı daha iyi anlayabilirdim. *Willow Moore, o küçük pislik, kendi kardeşinin gözlerine bile bakamıyor* — bu kesinlikle benim cenaze konuşmam olacak.

Omuz silkiyorum ve burnumdan kayan gözlüklerimi yukarı itiyorum. "Ellie yaklaşık bir ay önce altıncı yaş gününü kutladı ve bu, boşanmadan sonra annemle babamın ilk kez bir araya gelmesiydi."

Kavga anıları zihnime akın etmeye başlar: muşamba zemini kaplayan balonlar, babamın beni soğuk bir şekilde geçip arkasına bile bakmadan gitmesi, yarısı yenmiş pasta ve tezgaha tutunan annem. Göğsüm sıkışır ve gözlerim yine yanar.

"Mutfakta kavga ettiklerini duydum," diye fısıldar gibi söylüyorum, "annemin bir oğlu olduğu ve onun... seni terk ettiği hakkında." Kupa fincanımı daha sıkı tutuyorum ve sonunda başımı kaldırıyorum.

Boynunu kaşıyor, biraz daha rahatsız görünüyor. "Babam vardı, o yüzden sorun yoktu." Boğazı titriyor.

Jonathan Hale iyi biri mi acaba? Sadece magazin dedikodularına bakarsak, *hayır* derim. (O kadar korkunçlar ki, tekrar etmekten gerçekten nefret ediyorum.) Bunları bir kenara bırakırsak, elimde olan tek şey, reşit olmayan bir kızla, annemle, *bizim* annemizle yattığı ve onu hamile bıraktığı gerçeği.

Kulağa pek de harika biri gibi gelmiyor, ama Loren Hale gibi havalı birini yetiştirdiyse, belki de tamamen kötü biri değildir.

Yutkunduğunda, "Onunla bu konuyu konuştun mu?" diye soruyor. *Annemle seni terk ettiği konusunda konuştum mu?*

Annemin bana sırtını dönüp bunu unutmaya çalıştığını hayal ediyorum. Beni asla yukarıda kovalamadığını görüyorum. Beni asla dışarıda kovalamadığını görüyorum. Onu, kafamdan atamadığım yeni ve korkunç bir ışıktaki görüyorum. Bu acı veriyor...

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle, "o zaman. Ona bunu sordum ve bana gerçeği söylemesi için biraz bağırırmam gerekti."

Son kelimeyle sesim neredeyse kesiliyor. Gözlüklerimin altından gözlerimi siliyorum, bu gözyaşlarının taşmamasını umuyorum.

Bana daha yakın duruyor, sanki beni teselli etmek istiyor ama yine de bana kişisel alanımı bırakmak istiyor gibi. Ben dokunulmaktan hoşlanan biri değilim. Annem de hiç öyle değildi ve şimdi merak ediyorum, acaba bunun sebebi on altı yaşındayken başına gelenler miydi? Jonathan Hale tarafından bir nevi istismar edilmesi... Yani, ona *hayır* dediğini söylemedi. Bu yüzden bunun rızaya dayalı olduğunu varsaymak zorundayım.

Ama reşit değilse bu rıza sayılır mı? Ve bu olayın sonucu... tam önümde duruyor.

Midem düğümleniyor, kahve bu düşüncelerle mideme iyi gelmiyor.

Sonra Loren, "Bunu bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm" diyor.

Gözlerim *yanıyor*, annemin onu benden ne kadar uzak tuttuğunu tam olarak anladığımda gözyaşlarım akıyor. Loren onun hakkında bilmemi istiyordu.

"Kaçtım," diyorum aniden, sesim çatlıyor ve sözlerimle birlikte gözyaşlarım akıyor. Dünyanın en ünlü insanlarından birinin önünde ağlıyorum ve artık umurumda bile değil. Onu hiç istemediğim kadar nefret ediyor ve ona kızgınım ve hepsi *canımı yakıyor*.

"Ne yaptın?" Ağzı biraz açıldı ve sesindeki endişe yerini kaygıya bıraktı.

"Ben sadece... çok kızgındım." Gözyaşları arasında nefesim kesiliyor. "Anneme seni bulacağımı söyledim ve o beni durduramadı. Ben de... arabama atladım ve Philadelphia'ya gittim."

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı, gözlerini sıkıca kapattı. "Bir aydır burada mısın? Emily biliyor mu..."

"Biliyor."

Onun tepkisi, bir hata yaptığımı hissettiriyor ve bu beni paramparça ediyor. Kupa bacaklarımın arasında, yüzümü ellerimle kapatıyorum, şimdi utanç içindeyim, kalbim yeniden kırılmış ve keskin duygularla doluyum.

Ayağa kalktı ve ben onun dinlenme odasında dolaşmasını izlemeye cesaret edemedim. Konuşmaya devam ettim, neden burada olduğumu açıklamaya ve haklı çıkarmaya çalıştım.

"O, paramın bitmesini bekliyor," diye açıklıyorum. "İşten ayrılmak için kullanabileceği tatil günü kalmadı, bu yüzden beni almaya gelemiyor." Kötü adam gibi konuşuyorum. Ben uzun süredir kayıp olan kardeşimi ararken, çalışkan annem evde kalıyor ve endişeleniyor.

Bu kadar endişelenseydi, arardı. Sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor.

Loren bir kutu mendille kanepeye geri oturur. Bulmaya gittiği şey bu muydu? "Ne kadar paran kaldı?" Bana kutuyu uzatır.

Bir mendil alıyorum. "Geri dönmeyeceğim." Şimdi anlıyorum. Eve dönmek istemiyorum. Babam gözlerime bakamıyor. Bundan sonra annem de sorun yaşayacaktır.

"Willow," diyor Loren sertçe, "*ne kadar paran var?*"

Endişeli. Midem bulanıyor. "Motelde birkaç gece daha kalmaya yetecek kadar," yalan söylüyorum.

Burnu genişliyor, üzgün. "Bu gece ve yarın için otel parasını ben ödeyeceğim ve sana Maine'e dönüş uçak bileti alabilirim."

Göz yaşları yanaklarımdan akıyor. "Hayır, *hayır*," diye ağlıyorum. "Lütfen beni geri göndermeyin. Sizinle daha yeni tanıştım ve..." Hıçkırarak gözlüğümü çıkarıyorum ve buğulanmış camlarını tulumumun altından görünen mavi ve yeşil çizgili gömleğimle siliyorum.

Hiç bu kadar yalnız ve kaybolmuş hissetmemiştim ve eve gidersem bu duygularım daha da yoğunlaşacak. Her şeyi *görebiliyorum*. Gerçekleşebilecek bu amaçlanmış gelecek karşısında göğsümde dayanılmaz bir baskı hissediyorum.

"Liseye gitmiyor musun?" diye soruyor.

Konuşmuyorum, *evet* dersem bilgisayarını alıp Maine'e giden bir sonraki uçağa beni bindireceğinden korkuyorum.

Bana karşı eskisinden daha kapalı davranıyor. Birkaç kez başını sallıyor. "Annen muhtemelen bu durumdan dolayı çok üzgündür," diyor bana.

"Annemiz," diyorum, ona neden burada olduğumu hatırlatarak. Gözlüklerimi tekrar takıyorum.

Beni biraz daha dikkatle inceliyor, gözleri yüz hatlarımda dolaşıyor.

Burnumun altını siliyorum. "Ve onun ne hissettiği umurunda değil." Hasta olabilir. Kızgın olabilir. Bu konuda onun kadar incinmiş hissediyorum ve hayatımda ilk kez kendi duygularımı kabul ediyorum, başkalarının duygularına yer açmak için onları gömmek yerine.

Yüzünü buruşturuyor. "Willow..."

"Bana *yalan söyledi*." Göğsümü işaret ediyorum. Bunun ne kadar acı verdiğini anlaması gerekiyor. Anlamıyor mu? "Onunla bir daha asla görüşmek istemiyorum."

"Emily'yi arayıp ne düşündüğünü bir sorayım mı?" Kasları gerginleşir ve yine ensesini kaşır. Bana zayıf bir gülümseme gösterir, ama onun gergin olduğunu anlarım... annesiyle konuşmaktan.

O onu istememişti. Çok kızgın olmalıydı. Ondan nefret etmeliydi, değil mi? Bir insan nasıl böyle daha büyük bir insan olabilir, merak ediyorum. Ne kadar zaman alacak, çünkü şu anda yeni bir çift göz, yeni bir beyin geliştirip annem hakkında farklı düşünmeye başlamam için yüzyıllar geçmesi gerektiğini hissediyorum.

Loren'e sadece başımı sallıyorum, başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Ona annemin numarasını veriyorum ve o da telefonuna yazdıktan sonra ayağa kalkıyor. "Çabuk olacağım. Aç mısın?"

Kahve fincanını tekrar elime alıp başımı sallıyorum. "Ona ön taraftan bir muffin alabilir misin?"

Başımı kaldırıp Loren'in *Iron Man* posterinin altındaki çalışana işaret ettiğini fark ettim. Islak yanaklarımı hızla silerken, bu rastgele kişinin benim çöküşümü ne kadar gördüğünü merak ettim. İnsanların önünde asla bu kadar duygusal davranmam.

"Hey." Sert ses dikkatimi yukarıya çeker. Ryke Meadows, Superheroes & Scones dinlenme odasına, dişsiz geniş bir gülümsemeyle koluna vuran küçük yeğeni Maximoff Hale ile birlikte girmiştir.

"Merhaba..." Onun raftan birkaç çizgi roman alıp, tam *önümdeki* tüylü beyaz halıya oturmasını izlerken daha da gerginleşiyorum.

Ryke, dirseğini bükülmüş dizine dayadı; tüm tavırları kendinden emin ve soğukkanlıydı. Kapalı banyo kapısına, çizgi romanı kapmaya çalışan bebeğe ve sonra bana hızlıca bir bakış attı. Gözlerimiz buluştuğu anda, bakışlarını kaçırmadı.

O kadar gerginim ki kusacak gibiyim.

"Yemelisin." Endişeli ellerimde donmuş muffin'e başını salladı.

Yine yutkunup parmak eklemlerimi gevşeterek muffin'in üst kısmını koparıp küçük bir parça yiyorum. Yaban mersini aşırı tatlı ama kahveden iyidir.

Bir saniye sessizlik oluyor, sadece bebek ses çıkarıyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, belki o da ne söyleyeceğini bilemiyordur. Buradaki gerginlik Loren ve benim aramdakinden farklı.

İkimiz de aynı kişinin üvey kardeşiyiz. Bu ortak bir bağ, ama birbirimize nasıl davranmamız gerektiğini anlamaya çalışmak... Bence bu çok karmaşık. Lo'ya, *sen benim üvey kardeşimsin* diyebilirim. Ryke için ise, kolay bir tanım yok.

Çünkü Ryke benim kardeşim değil. Sadece bir kardeşi paylaşıyoruz.

Kaşları sorgulayıcı bir şekilde çatıldı. "Onu bulmak istemenin sebebi ne?"

"Gerçeği öğrendim," diye açıklıyorum, ellerime ve muffin'e birkaç kez bakarak. "Ve onu tanımak istedim, ünlü olduğu için falan değil..." Yüzüm soluyor. Ya Ryke, üvey kardeşinin şöhretinden ve servetinden yararlanmak için burada olduğumu düşünürse?

Ryke traş olmamış çenesini kaşıyor ve bana tekrar başını sallıyor. "Onun üvey kardeşi olduğumu biliyorsun, değil mi? Aynı babamız var, yani sen ve ben akraba değiliz."

"Evet, seni tanıyorum... ya da *senin hakkında* bilgim var... ya da, bilirsin, doğru terim her neyse..." Boğazımı temizledim ve muffin'e dikkatle baktım,

kısa ömürlü reality TV şovundan görüntüler kullanarak Ryke'ın Daisy Calloway'i omzunun üzerinden attığı bir gif yaptığımı ağzımdan kaçırmadığım için minnettarım.

Kalın, dağınık koyu kahverengi saçlarını eliyle taradı. Avuç içlerinin nasıl olduğunu gerçekten merak ediyorum. Kulağa *çok tuhaf* ve ürkütücü geliyor.

O kaya tırmanışı yapıyor ve Tumblr, ellerinin gerçekten nasırlı mı yoksa çatlak mı olduğunu tartışıyor - bu da tuhaf ve ürkütücü geliyor, ama herkesin merakı internette çığırından çıkıyor. Ve Calloway kardeşler ve erkek arkadaşlarını da içeren bu her şeyi tüketen girdaba kapılmamak zor.

"Adın Willow mu?"

Başımı sallayarak cevap veriyorum, ama o başka bir şey söylemiyor. Bakışlarımı tekrar kendisine çekmeye çalışıyor. Bunu hissediyorum ve göz bebeklerinin etrafındaki ela benekli kahverengi gözlerine bakmak için birkaç uzun saniye geçiyor.

Ne kadar yutarsam yutayım, bir parça muffin boğazımda sıkışıyor.

"Kardeşimi çok uzun zamandır tanıyordum, ama o beni tanı mıyordu ve onunla tanışmak için yıllarımı harcadım. Hayatımın herhangi bir anında bunu yapabilirdim, ama yapmadım."

Kaşlarımı çattım. "Bunu bilmiyordum."

Neredeyse gülümsüyor. "Bu lanet internette yok."

Doğru... bu kamuya açık bir bilgi değil.

Kaşlarını kaldırıyor. "Senin yaşında burada olmak, sadece kardeşini tanımak için hayatını alt üst etmek istemek, bu çok..." Başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor. "Ben bunu neredeyse dört, beş yıl önce yaptım. Yirmili yaşlarındaydım, ama sen şimdi buradasın... Bu çok cesurca."

Gözlüklerimin altından hızla gözlerimi siliyorum. "Sence bu aptalca değil mi?"

Kaşları çatlıyor. "Tabii ki hayır. Kardeşimle tanışmak, şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı
aldığım en iyi karardı."

Bunu sindirmeye çalışıyorum ve kısa bir süre sonra nefesim rahatlıyor, muffin'in kağıdını çıkarıp daha fazla yiyebiliyorum.

Sürekli küfür etmesi bana izlediğim bir video derlemesini hatırlatıyor. Biri onun "siktir"lerini bir araya getirmiş ve video yaklaşık üç dakika sürüyor. 16 milyondan fazla izlenme sayısı var ve izlediğimde beni her zaman güldürüyor. Ryke her karede sert bir adam gibi görünüyor.

Sessizlik uzar ve Ryke yeğeninin ayağını gıdıklar. Bebek çizgi romanı tutar ve kıkırdar.

"Loren benim hakkımda her şeyi biliyordu," diyorum yumuşak bir sesle. Ryke bana bakıyor ve ben ekliyorum, "Bunca yıl boyunca o benim hakkımda her şeyi biliyordu, ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum." Ben Ryke'ın içinde bulunduğu durumun aynısında değilim. Bilmeyen bendim. Loren bilen kişiydi.

Ryke banyo kapısına bir göz atar, sonra tekrar bana bakar. "Sana ne kadarını anlatmam gerektiğini bilmiyorum ama benim, *bizim* kardeşimiz hakkında kötü düşünmeni istemiyorum. Hayatında neler yaşadığını bilmiyorum ama o çok şey yaşadı. Ve bildiğim şey..." Yine omzunun üzerinden bakıp bana döner. "...Lo, öz annesiyle ilk kez tanıştığında, seninle ve kız kardeşinle ilişki kurmak *istedi*. Ama Emily, ikinize bir erkek kardeşiniz olduğunu bilmenizi istemediğini söyledi ve Lo, ona saygı duyduğu için sizi rahat bıraktı."

Göğsüm yine sıkışır. Ben de öyle düşünmüştüm, sonra onun söylediği başka bir şeye odaklanırım. "Yani... herkes ona Lo mu diyor?" Gözlüğümü düzeltmeye çalışırım.

"Çoğunlukla." Maximoff'un bir çizgi romanı sallamasını izliyor — ah, bebek aslında köşeye salya akıtıyor, *Young Avengers'ın* sayfalarını kemirmeye çalışıyor.

"Ben ona Loren diyorum. Bu kötü mü?"

Neredeyse yine gülümsüyor. "Sen onun lanet olası kız kardeşisin. Her halükarda umursamayacağını sanmıyorum."

Daha fazla soru sormaya çekiniyorum, ama bir nefesle soruyorum: "Sence benim burada olmamdan mutlu mu?"

Taş gibi sertleşmiş gözleri neredeyse yumuşuyor. "Aramızdaki bu ilişkiler... Hiç de kolay değil, ama hiçbirini kaybetmek istemem. Bence Lo da aynı şekilde hissediyor."

"Şu anda burada olmak iyi bir zaman mı?" diye merak ediyorum. "Lily yeni bir bebek sahibi oldu..."

"Evet," diyor derin, güçlü ve içten bir sesle. "Lo, onu hiç bu kadar iyi görmemiştim." Bu bana Loren'in, ya da *Lo'nun* (buna alışmak biraz zaman alacak), babasından miras kalan alkol bağımlılığıyla mücadele ettiğini hatırlatıyor.

En kötüsü de, onun tekrar alkol bağımlılığına düştüğünü kendi gözlerimle gördüm. Paparazziler de bunu kaçırmadı.

Aniden banyo kapısı açılır, Lo Lily'yi yanına sıkıca sarılır. Lily ondan çok daha kısadır ve onun belirgin pazı kaslarının yanında uzuvları daha sıska görünür. Halının üzerinde dururlar, çizgi romanı çiğneyen bebekleri Maximoff'a odaklanırlar.

"Gözlerini kapat," diyor Lily çabucak ve sonra Loren'in sırtına atlayarak, gözlerinin önünde *Young Avengers'ı* yok eden oğullarını görmesini engelliyor.

"Çok geç, Lil," diyor Lo. "Gördüm."

O, Loren'in sırtına tırmanırken gülümsüyorum. Lo, onu sırtında taşıyacakmış gibi tutuyor ve Lily'nin elleri Loren'in gözlerini kapatıyor.

"Hiçbir şey görmedin!" der Lily.

Keşke bu anı fotoğraflayıp Maggie'ye gönderebilseydim. Gülümsemem kaybolur... ya da bu yanlış mı? Onları zaten yeterince teşhir etmişken, daha fazla teşhir etmek istememeliyim. Buraya bunun için gelmedim.

Maximoff bir sayfayı yırtıyor.

"Ryke," diye inler Lo. "Bunun için seni suçluyorum."

"Şu anda ağlamıyor bile. Harika bir iş çıkarıyorum." "Ona çizgi roman verdin, ama o henüz okumayı bile bilmiyor."

"O zaman erken başlıyor," diyor Ryke. "Belki de bana onun bebek çantasını falan vermelisin."

Onları dinliyorum, ama şakaları artık kafamda tam olarak yer etmiyor. Loren'in az önce annemle konuştuğunu hatırlıyorum, bu da yakında Maine'e tek yön bilet alabileceğim anlamına geliyor.

Lily, Lo'nun gözlerini açıyor. "Duvarlarında tonlarca oyuncak olan bir mağazadayız. Green Goblin aksiyon figürünü alabilirdin."

Lo araya giriyor, "Ya da Wolverine, Black Widow, Hulk, Spider-Man..."

"Lanet olsun, tamam. Anladım." Ryke, Maximoff'tan yırtık ve ıslak çizgi romanı alır ve sonra onu kucağına alır. Bebek kıkırdar ve Loren ile Lily gururlu ebeveynler gibi görünürler, gülümsemeleri bulaşıcıdır.

Burada olmamalıyım, diye düşünüyorum. Daha yeni bir bebekleri oldu. Ryke'in bana söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum, ama içgüdülerim bana onların hayatlarına çok fazla karışmamamı söylüyor.

"Daha sık bebek bakıcılığı yapmalısın," diyor Lo kardeşine.

"Çok komik." Bebeği Loren'e verir ve Lily yere kayar.

Muffin kağıdını buruşturup yemeğimi bitiriyorum ve başımı kaldırdığımda Loren aniden bana odaklanıyor. Yüzündeki ifadeleri okumakta zorlanıyorum.

"Annen bu hafta sonu seninle konuşmak için buraya gelecek. O zamana kadar bizim misafir odasında ya da bir otelde kalabilirsin. Masrafları ben karşılayacağım, sorun değil."

Kötü bir karar değil. Annem muhtemelen şimdiye kadar söylediği şeyi tekrar edecek: *burada kalırsan, kendi başının çaresine bakarsın. Artık kendi hatalarını kendin yaparsın.*

"Otel olur," diyorum ona. "Zaten yeterince yük oldum, daha fazla yük olmak istemem."

Bebeği kollarında o kadar çok kıvranıyor ki, yüzündeki ifadeyi anlayamıyorum. Lily, Loren benimle konuşmaya devam edebilsin diye Maximoff'u kucağına alıyor.

"Fikrini değiştirirsen, davet her zaman geçerli." Sonra soruyor, "Bu arada, kaç yaşındasın?"

"On yedi." Artık bunu daha fazla saklayamazdım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir süre durdu. "Biliyor musun, Daisy senin yaşına çok yakın."

Daisy Calloway on dokuz yaşında, Ryke'ın kız arkadaşı, aynı zamanda spontane, canlı ve benim asla olamayacağım kadar havalı.

Ryke, kardeşine benim anlayamadığım bir bakış atar.

Loren ekler: "Muhtemelen sana Philadelphia'yı gezdirmekten çok hoşlanacaktır. Buraya ilk kez mi geliyorsun?"

Daisy Calloway mı? *Bana* etrafı gezdirecek mi? Beni seveceğini sanmıyorum. Ben kitapları severim. Tumblr'da gezinmeyi ve internette sörf yapmayı severim. *Oturarak* yapılan aktiviteleri severim, ama Daisy hep *hareket halinde*. Muhtemelen beni çılgın bir maceraya sürüklemeye çalışır, ben de onu yavaşlatırım.

Başımı sallıyorum. "Evet, ama..." Herkes ayağa kalktığı için ben de ayağa kalkıyorum ve sırt çantamı omzuma asarak rahatlıyorum. "Beni seveceğinden emin değilim. Yani, ben motosiklet kullanmıyorum ve... bunun gibi şeyler."

Ryke Meadows onun kız arkadaşı hakkında konuşuyorum. Ve o motosikletleri seviyor. Ve o "diğer" şeyleri de seviyor. "Ben de sevmiyorum," diye araya girer Lily.

"Onlar korkunç."

Ryke ona kaşlarını kaldırır. "Sen hiç binmedin ki." "*Çünkü* korkunçlar."

Biraz rahatlarım. "Evet, ben de öyle. Hiç binmedim, ama ben de korkuyorum."

Lily gülümser ve sonra parmağıyla Ryke'yi gösterir. "Ha!" Maximoff kollarında cıvıldar, neredeyse annesiyle aynı fikirde olduğunu mırıldanır.

Ryke gözlerini devirir ve sonra bana bakar. "Daisy motosikletleri sevmemen umurunda olmaz. O gerçekten senin istediğin her şeyi yapar."

Belki onu yargılamak için yeterince iyi tanımıyorum.

"Bu hafta da birkaç gün işten izin alacağım," diyor Loren.

Ryke'ın Loren'in beni görmek istediğini, bir ilişki kurmak istediğini söylediğini tekrar hatırlıyorum. Sırf benim için işini bırakmaya hazır. Bu, bunun bir hata olmadığını doğruluyor. En azından şimdilik.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam o zaman... Nereden başlayalım?" "Öğle yemeğine ne dersin?"

Ryke ve Lily ikisinin de ne kadar acıktığını söylüyorlar, ama gözlüklerim buğulanıyor, gözlerim bir kez daha yaşlarla doluyor.

Çenem biraz titriyor ve nefesimin altında "Teşekkür ederim" diyorum.

O, içtenlikle gülümser. "Yapacak çok işimiz var."

8 GÜNCEL – EYLÜL

LONDRA, İNGİLTERE

WILLOW HALE

20 yaş

"*Kapını açık tut," dedi Lo. "Böylece arkadaş edinmen daha kolay olur."*

Bu, Philly'den ayrılmadan önce ağabeyimin verdiği bir tavsiyeydi. Dönem başladıktan üç hafta sonra hala bu tavsiyeyi uygulamamıştım. Öğrenciler koridorda yürürken, kapalı kapımın dışında kahkahalar yükseliyordu. Cuma öğleden sonraları, haftanın dersleri bittiğinde hava her zaman hareketlenir. Parti planları yapılır.

Hiçbirine davet edilmediğimden değil.

Kalem havada, ders kitabı karalamalar ve notlarla dolu, neredeyse sandalyemden kalkıp kapıyı açacağım. Neredeyse.

Ama kahkahalar daha da yükseliyor. Ya dışarıdaki sohbeti bozarsam? Birinin şakasını mahvedebilirim ve o zaman 301 numaralı odadaki sessiz, garip ve eğlenceyi bozan kız olarak tanınırım. Tam anlamıyla bir keyif kaçıran olurum.

Ya hepsi zaten arkadaşlarsa? Tecrübelerime göre, sıkı sıkıya bağlı arkadaş grupları nadiren yabancılara izin verir. Ve izin verirlerse, yabancılardan zorla girmesi gerekir.

Ben zorlayıcı biri değilim.

Daha çok yavaş hareket eden bir kaplumbağa gibiyim. Beni kabul edecek tek arkadaş grupları, açıkça boş yerleri olan gruplardır.

Kararımı vermeden önce — kapı açık mı kapalı mı — parlak yeşil bir broşür kapının altından içeri girip yerimde kayıyor. Merakım artıyor ve ders kitabımı bırakıp broşürü alıyorum.

Film Partisine Katıl

BYOB. Bishop Hall'un çatısı. Atıştırmalıklar ve The Goonies filminin gösterimi olacak.

Cuma, 22:00

Tamam... resmi olarak bir partiye davet edildim.

Ama parti *bu gece*. Kendimi hazırlamak için en az bir hafta zamana ihtiyacım var, ya da en azından Garrison'ın benimle gelmesi lazım. Gitmemem için pek çok neden var. Gitmem için daha fazla neden var. Belki de en iyi arkadaşımın moral verici sözlerine ihtiyacım var. Saate bakıp saat dilimlerini hesaplıyorum. Philadelphia'da saat çok erken değil, bu yüzden onun numarasını arıyorum.

Daisy ikinci çalınıştta cevap verdi. "Selam, tam sana mesaj atmak üzereydim. Son gönderdiğin fotoğraf çok lezzetli görünüyordu. Karnım guruldadı resmen. Ya yemek harika bir şeydi ya da fotoğraf çekme becerin olağanüstü bir hale geldi. Ya da her ikisi de. Muhtemelen her ikisi de, değil mi?" Sözlerinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

Dudaklarım zaten gülümsüyor. "Sosis ve patates *püresi* gerçekten çok lezzetli."

Buraya taşınmadan önce, İngiltere'deki yemeklerin pek iyi olmadığına dair şeyler duymuştum, ama şu ana kadar çok beğeniyorum. Daisy ile her yeni yemeğin fotoğrafını, yıldız puanlaması ve yorumuyla birlikte göndereceğim konusunda anlaşmış olmamızın da bunda etkisi olduğunu düşünüyorum. Sosis ve patates püresi tam beş yıldızlıydı. "*Lezzetli, lezzetli, lezzetli*" benim resmi yorumumdu. işletme öğrencisi olduğum ve profesyonel bir yemek eleştirmeni olmadığım için iyi bir şey.

"Hey, bekle, FaceTime'da görüşelim." Hızlıca telefonu kapatıp hemen geri arıyor. Arayışa tıkladığımda, parlak yeşil gözleri benimkilere çarpıyor. Omuzlarına dökülen sarı saçları ve geniş gülümsemesi. Görünüşe göre ağaç evinde oturuyor ve sekiz aylık bebeği kucağında kıvrılmış durumda. Sullivan Meadows, parlak boynuzlu kapüşonlu tek boynuzlu at tulumuyla huzur içinde uyuyor.

Bebeklerde beni eriten bir şey var. Belki de benden on bir yaş küçük bir kız kardeşim olduğu içindir. Ellie ile ilgili güzel anılarım var ve en güzelleri kesinlikle beni tamamen nefret etmediği kadar küçük olduğu zamanlardı.

Maine'den ayrıldığımdan beri ilişkimiz bozuldu ve onu düzeltmeye çalıştıkça daha da kötüye gidiyor.

Kız kardeşim en son benimle konuşalı aylar oldu ve bana "*Sen ünlü aileni seçtin. Git onlarla birlikte ol*" dedi.

Loren ile bağlarımı koparmadan onunla ilişki kurmama izin vermiyor ve bu haksızlık. Philadelphia'ya taşınmanın, küçük kız kardeşim yerine ünlü kardeşim Loren'i seçmek olduğunu hiç düşünmedim. Zaten bir yıl sonra üniversite için taşınacaktım. Benim için Philadelphia'ya taşınmak, annemin benden sakladığı dünyanın bir parçasını keşfetmeyi seçmekti.

Ellie bunu hiç anlamadı. Hala da anlamıyor. Loren onun da akrabası olmasına rağmen - o onun üvey kardeşi - bence ona karşı çok fazla kin besliyor

bunu önemsemesi için çok fazla. Kırdığım şeyi yeniden inşa etmeye çalışmaya devam edeceğimi biliyorum, ama bir temeli kalmış mı, emin değilim.

Babam benimle konuşmuyor. Annem mesajlarıma haftalar sonra cevap veriyor ve telefon görüşmelerim her zaman onun tarafında kesiliyor. Maine'den ayrıldığım günü ve *"ya eğer"leri* hep düşünüyorum. Ya kalsaydım? Lo ile asla tanışmazdım. Kardeşimle asla bir ilişkim olmazdı. Ama annem ve küçük kız kardeşimle ilişkim sürdürürdüm.

Bu korkunç bir takas. Zaten bir yol seçtiğim için üzerinde durmamam gereken bir takas. Bu bir çizgi roman gibi değil. Zamanı geri alıp diğer evrende beni nelerin beklediğini göremem.

Ellie ve annemi düşünmeyi bırakıp tekrar Daisy'nin bebeğine odaklanıyorum. Dudaklarım gülümsüyor, acı yerini neşeye bırakıyor çünkü küçük Sulli tam bir mucize.

En yakın arkadaşım, kızını doğurmak için engellerle, zorluklarla ve dağlarla mücadele etti, bu yüzden Sulli'yi görmek bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi.

"Nasil gidiyor?" diye soruyorum.

"Harika," diyor Daisy, gözleri parlayarak. "O tam bir deniz kızı. Artık resmi olarak suya *bayılıyor*. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Onu yüzme derslerine götürdüğümüzde çok heyecanlanıyor. Sorun onu havuzdan çıkarmak." Daisy bu düşünceyle burnunu kırıstırıyor. "Sanki en sevdiği oyuncak ayısını yok etmek gibi."

Bu hikayeleri çok sevdiğim için gülümsüyorum. Daisy ve ben yaşıttız. Ben yirmi yaşındayım. O yirmi iki yaşında, ama farklı yollarda ilerliyoruz. Ben üniversiteye başlıyorum, o ise bir aile kuruyor. Yine de yakın kalmak ve haberleşmek için çaba gösteriyoruz. Ne kadar uzakta olursam olayım, kaybetmek istemediğim bir dostluk bu.

Asla bitmeyeceğini düşündüğüm bir dostluğu zaten kaybettim. Maggie, Maine'den tek arkadaşım, sonsuza kadar arkadaşım olacaktı. Ama bana mesaj atmayı bıraktı. Aramalarıma cevap vermeyi bıraktı. Hepsî, Calloway'ler ve Loren hakkında ona bilgi vermeyi reddettiğim için oldu.

"Sen onun akrabasısın," derdi bana. *"Neden en yakın arkadaşına ondan bahsedemiyorsun?"*

Çünkü bu bana hiç doğru gelmedi. Çünkü onlara ne kadar yakınlaşırsam, onun bunu internette yaymayacağına o kadar güvenemiyordum.

Belki de bu arkadaşlığın bitmesinden ben sorumluyum. Ona güvenemedim. O da Loren ve Calloway kardeşler hakkında konuşmadan arkadaşlığımızın devam edemeyeceğini kabul edemedi.

"Ryke nasıl başa çıkıyor?" diye soruyorum Daisy'ye. Onu son gördüğümde, Sulli'yi ağlamaktan vazgeçirmeye çalışırken sinir krizi geçiriyordu. Hiç kimseyi

bir bebeğin ağlamasına *bu kadar* endişelenen birini görmemiştim. Sanki onu kırmış olabileceğini düşünüyordu. Tek ihtiyacı olan şey iyi bir geçirtmeydi.

Daisy gülüyor. "Bence onu ağlatmamak için bebeğin buruş buruş olmasına izin verirdi," diyor. "Bu sorun değil. Benim fıstık ezmeli kekim için kötü polis rolünü oynamaya hazırım." Sulli'nin alnını öpüyor. Bebek neredeyse hiç kıpırdamıyor. "Ama benim hakkımda bu kadar yeter, Willow. Wakefield nasıl? Derslerin nasıl gidiyor?"

Nefes alıyorum. "Bu yüzden aradım."

İkilemimi ve bu partiyi açıklıyorum.

Daisy yavaşça başını sallar. "Seni rahat hissettiren ne varsa onu yap."

"O da sonsuza kadar yurttta kalmak olur."

"O zaman git. Eğlen. Fazla düşünme."

"Ya bütün gece tek başıma oturursam ve kimse benimle konuşmazsa? Kimseye yaklaşacak cesareti bulamayabilirim." Şimdi hayal edebiliyorum. Köşede popcorn yiyen ve sandalyeye gömülmeye çalışan kız benim.

"O zaman tek başına muhteşem, harika bir zaman geçireceksin," diyor Daisy, benim karamsar düşüncelerimi keserek. "Sen harika bir insansın. Tek yapman gereken buna inanmak, Willow Hale." Kaşlarını oynatıyor.

Yüzüğümü okşuyorum: ortasında siyah bir kare olan sade bir gümüş yüzük. Bu, *The Fourth Degree*'deki en sevdiğim süper kahramanlardan biri olan Tilly Stazyor'dan aldığım bir dostluk yüzüğü ve Daisy'nin de aynısından var.

Telefonum titrer ve FaceTime ekranının üstünde bir mesaj belirir.

Tess: *SOS. Profesörün e-postasını gördünüz mü? Ürünümüzü seçip bu geceye kadar ona e-posta ile göndermeliyiz.*

Olamaz.

Tess, Pazarlama Giriş dersinde benim grubumda. Son derste, ortaklarımla kısaca tanıştım ve projemize başlamak için gelecek hafta buluşmaya karar verdik. Bir ürün için basılı ve çevrimiçi reklam stratejisi oluşturmamız gerekiyor ve bu, notumuzun yarısını oluşturuyor.

"Ne oldu?" Daisy, yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce sordu. Başka bir mesaj daha geldi.

Salvatore: *Acil toplantı. Nerede bulunabilirim?*

"Sanırım bu akşam grubumla buluşmam gerekiyor," diyorum. Parti suya düştü. "Ama belki... belki onları buraya davet edebilirim?"

Daisy başını sallar ve Twizzler'ın ucunu ısırır. "Evet, bu fikir hoşuma gitti."

Cesaret kemiklerime işlenmiş. Bir Gryffindor olmamın bir nedeni var, değil mi? Neville Longbottom gibi, kendimi ürkütücü ve bana uygun olmayan durumlara sokabilirim. Ve başaracağım — eğer buna inanmaya çalışırsam.

Bu yüzden gruba mesaj atıyorum: *Salonum oldukça sessiz. Hepiniz benim yataktanemde buluşabilirsiniz.*

301. Bishop Hall.

Tess: *Harika. Görüşürüz.*

Sheetal: *Harika!*

Salvatore: *Yirmi dakikaya oradayım.*

Az önce insanları davet mi ettim? Evet, ettim. Gurur beni ele geçiriyor, ardından yoğun bir endişe dalgası geliyor. Kahretsin, atıştırmalıklarım ve içeceklerim bile yok. İnsanları burada nasıl ağırlayacağım? Ve odam... Tanrım. Yerde iki sütyen var ve çamaşır sepetim dolup taşıyor. Şu anda orman hayvanlarının gelip bana yardım etmesini çok isterdim. Keşke hayatım bir Disney filmi olsaydı.

Bir yağın Fizz Life kutusu alıp onun numarasını tekrar arıyorum. Garrison bana bir video gönderdi ve farklı görünüyordu. Mırıldanarak konuşuyordu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Onun pizza felaketini ve oda arkadaşının tuhaf bir şekilde dostça davrandığını duydum. Sonuç olarak, Garrison dairesinden uzak durmak için ofiste daha uzun saatler geçirmeye başladı.

Uyumadığından endişeleniyorum.

Ve ikimizin de güvensizliklerle yüzleşmekte berbat olduğumuzu fark ettim. Kaçmak ve görmezden gelmek daha kolay.

Ama onu görmezden gelmeyeceğim. "Aç şunu..." diyorum telefona. Grup arkadaşlarım gelmeye başlamadan önce sadece beş dakikalık bir zamanım var. Arama sesli mesaja düşerken yurt odama geri dönüyorum. *Kahretsin.* Zorlanarak telefonumu cebime koyup anahtarımınla uğraşıyorum. Dengemi kaybediyorum ve dört kutu istifinden bir alüminyum soda kutusu düşüyor. Koridorda yuvarlanıyor ve ben peşinden koşmadan bir adam ayakkabısını kutunun üzerine koyarak onu durduruyor.

Sodayı kurtaran kişiyi hızlıca not alıyorum. Tozlu kahverengi saçlar, kare çene. Koyu kahverengi gözler ve bronzlaşmış zeytin rengi ten. Sade bordo tişörtün üzerine lacivert tüvit spor ceket giymiş, bu ikisi birbirine uymamalı. Ama uyuyor.

Bu adamı da tanıyorum.

Salvatore Amadio. Pazarlama Giriş dersimdeki grubumun dörtte biri. Derste sadece kısa bir süre görüştük, ama şimdi beş adım önümde duruyor. Yere düşen Fizz Life'ı almak için eğiliyor.

"Teşekkürler," diyorum ona.

Kollarımdaki teneke kutuları inceliyor. "İçecek mi alıyorsun?" İtalyan aksanı kelimelerde belirgin.

Napoli'den ama üniversite için Wakefield'a gelmiş. Okulun yüzde sekseni uluslararası öğrencilerden oluşuyor, bu da benim diğer üniversiteler yerine burayı seçmemin ana nedenlerinden biri. Buradaki çoğu insan benim gibi evlerinden uzakta.

"Evet, *Fizz* olmadan grup toplantısı yapamayız... *Kahretsin*." Anahtarı düşürdüm ve onu almak için çok hızlı eğildim. Bir başka kutu da kuleden düştü ve Salvatore'nin yanına yuvarlandı.

Tamam, bu iş iyi gitmiyor.

"Üzgünüm," diyorum.

O gülüyor. "Önemli değil." İkinci kutuyu da alıyor. "Al." Yanıma geliyor ve anahtarı almak için elini uzatıyor. Kendi kapımı bile açamayacak kadar acınası bir durumda mıyım? Bu yeni bir dip nokta. Donakalmış olmalıyım çünkü Salvatore anahtarı tekrar istiyor. "Değiş tokuş yapalım. Sen bunları al." Bir şekilde eşyaları değiştiriyoruz. Yine dört kutuyu da ben taşıyorum.

O benim oda anahtarımı aldı.

Saniyeler içinde kapı açılır. Masama giderken gözlerinden kaçınırım ve tüm soda kutularını masanın üzerine koyarım.

Daha önceki bir değerlendirmeden, Salvatore'nin çok yakışıklı olduğunu biliyorum. O okula gitmese bile, balo kralı seçilecek türden biri ve her gün yüzlerce kızın ona mesaj attığına şaşırıyorum. Dış görünüşünün güzelliğini kabul etsem de, o benim tipim değil.

Benim erkeğim şu anda Philadelphia'da, ya uykuya dalmış ya da aramalarımı görmezden geliyor. Her iki seçenek de beni endişelendiriyor. Ama şu anda bununla ilgilenemem, çünkü yurt odamda misafir ağırliyorum. Hayatımda ilk kez.

Ve şu anda odamda bir erkekle baş başayım. O

Garrison değil.

Bu düşünce beni rahatsız etmeye başlamadan önce, kapımdan bir ses geliyor.

"Selam kızlar! Bizi evinde ağırladığın için teşekkürler." Tess, kapı aralığından gülümseyerek eğildi. Sıkı siyah bukleleri, koyu kahverengi teni vardı ve kamuflaj desenli kargo pantolonla sevimli bej renkli kısa üst giyiyordu.

Grubumla tanıştıktan sonra öğrendiğim şey: Ben sıradan olanım. Tess, Salvatore ve Sheetal modaya uygun giyiniyorlar, ben ise soluk kot pantolonum ve yıpranmış tişörtümle Old Navy'den alışveriş yapmış gibi görünüyorum (çünkü öyle). Üzerinde bir resim bile yok

çünkü insanların göğsümü, karnımı veya yazının yazıldığı yeri okumasını sevmiyorum. *Tamamen yeşil bir tişört.* Ama benim için sorun değil.

"Evet, teşekkürler Willow," diyor Salvatore, bir kutu Fizz Life açarken.

Tess sırt çantasını yatağımın yanındaki yere atıyor. "Yalan söylemeyeceğim, Profesör Flynn'in e-postasını gördüğümde neredeyse küçük bir panik atak geçirecektim. Çok geride kaldık." Onun Amerikan aksanını ilk tanıştığımızda fark etmiştim, ama yine de nereli olduğunu sordum. Atlanta. Orada doğup büyümüş.

Salvatore masamın sandalyesine oturur. "Sheetal nerede?"

"Otoparkta uygun bir yer bulmak çok uzun sürdü. Çok üzüldüm, inan bana." Uzun boylu Hintli bir kız, kolunda çantasıyla odaya girer. Calloway Couture'un son koleksiyonundan giyinmiştir: yere degecek kadar uzun siyah pantolon ve zümrüt yeşili ipek bluz.

Tess gülümser. "*Uygun ve çok üzüldüm* demen çok hoşuma gitti." Yanına yaklaşır ve Sheetal'ı selamlamak için dudaklarından öper.

Onların bir çift olduğunu zaten anlamıştım, ama daha fazlasını bilmiyorum. İlk tanıştığımızda sadece isimlerimizi ve numaralarımızı ve kısa bir "nerelisin" sohbeti yapmıştık.

Salvatore açıkça meraklıdır çünkü "Siz ikiniz ne zaman çıkmaya başladınız?" diye sorar. Açık Fizz Life'ı masama rahatça bırakır. Telefonum uyarı sesi çıkarır. Kahretsin. Şarjı bitiyor. Şarj aletimi bulmak için yatağın etrafında dolaşırım.

"Yazın." Tess kolunu kız arkadaşının omzuna atıyor.

"Oryantasyon programında tanıştık," diye ekliyor Sheetal, kalın İngiliz aksanıyla.

"Ve Liverpool'dan geldiğini söylemiştin." Salvatore, bu hafta başında tanışmamızı hatırlamaya çalışır gibi diyor.

"Doğru." Sheetal gülümsüyor.

Salvatore Tess'e bakar. "Sen Georgia'lısın, ülke değil eyalet. Ve sen..." Kesinlikle bana bakıyor, en azından bakmaya çalışıyor, ama ben dizlerimin üstündeyim, telefonumu şarj ederken yatak görüşümü engelliyor. "...Ne dediğini hatırlayamıyorum."

Şaşırmadım. Ben unutulabilir biriyim ve hiçbirine soyadımı söylemedim. Beni tanıdıklarını sanmıyorum, belki de magazin dergileriyle ya da ünlülerin dedikodularıyla ilgilenmiyorlardır. Bu, "*Hala sadece Willow olabilirim*" kategorisinde bir *artı puan*. Büyük bir artı.

Yerden kalkıyorum. "Ben Amerika'lıyım. Daha spesifik olarak, Pennsylvania'lıyım. Ama Maine'de büyüdüm."

Salvatore gözlerime bakar. "Evet, doğru." Sanki aniden hatırlamış gibi söylüyor ve ben bunun hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum. Bir yandan, unutulmuş insanların denizine sürüklenmek istiyorum, ama diğer yandan, Londra'da arkadaşlar istiyorum.

. Ya da en azından tanıdıklarım olsun istiyorum. Aslında, *tek bir* tanıdık yeter. Seçici değilim.

Sheetal kapıyı kapatır. "Artık hafızan yeterince canlandı, Salvatore. İşe koyulalım."

Proje için reklamını yapabileceğimiz farklı ürünler hakkında beyin fırtınası yapmaya başlıyoruz. Şampuandan dizüstü bilgisayarlara kadar her şey. Bir saat sonra, atıştırmalık almaya gidip seçenekleri üç tanesine indirgedik. Seçtiğimiz ürün, onu *nasıl* pazarlayacağımızı ve hangi demografik gruba pazarlayacağımızı belirleyeceği için bu en önemli adım.

Ancak beni endişelendiren şey bu projeyle ilgisi yok: Garrison hala bana mesaj atmadı veya geri aramadı. Kontrol etmediğimden değil. Tamam, kontrol ettim. Bir veya iki kez. *Belki* beş kez.

Ona kısa bir mesaj daha gönderiyorum: *Mesajı aldığında beni ara. Senin için endişeleniyorum.*

Koridorda koşan öğrencilerin ayak sesleri sessizliğimizi bozar, hepimiz daha fazla ilham almak için çeşitli dergileri karıştırırız.

Tess kapıya özlemle bakıyor. "Cuma gecesi bunu yaptığımı inanamıyorum." Diye iç geçiriyor. "Lütfen beni uyandır."

Sheetal onu çimdikledi.

"Ah... ama teşekkürler, canım," diyor Tess.

Sheetal gülümser ve ağzına bir pretzel atar. "Üçüncü sınıf bir arkadaşım, bu projenin işletme öğrencileri için *efsanevi* olduğunu söyledi. Çoğunlukla, en kötü pazarlama planına sahip öğrenci, sonbahar döneminin en büyük başarısızlığı oluyor."

Bir yalan mı?

Şaşkın yüzümü görünce Tess açıklıyor: "Devasa aptallar gibi görünüyorlar."

Sheetal başını sallar. "Geçen yıl, sınıfın en kötüsü bir diş macunu reklamı yaptı. Tatil için parlak kırmızı macun."

"Olamaz." Yüzümü buruşturuyorum.

"Tam bir felaketti," diyor Sheetal. "Kelime oyunu kasıtlı."

Salvatore Fizz Life kutusunu ezip ayağa kalkarak çöpe atar. "Elimizdeki üç seçenekten birini seçelim, fena seçenekler değiller."

Not defterime bakıyorum, mevcut seçeneklerimizi karalamışım.

Bir şemsiye

Su geçirmez

sandaletler Fizz

"Fizz'i eyleyim," diyor Tess aniden. "Onu seçersek, Willow'un onunla olan bağlantısı nedeniyle Profesör Flynn puanlarımızdan düşebilir."

Bir dakika... *O biliyor mu?*

"Evet, haklısın," diye onaylıyor Sheetal. Şaşırılmış gibi görünmüyor.

"Şey..." Gözlüğümü burnumun köprüsüne itiyorum. "Hepiniz kim olduğumu biliyor musunuz?"

Tess başını sallar. "Kardeşin Loren Hale, yani yengen Lily Calloway. Fizzle'ın CEO'sunun kızı. Hepsi Wikipedia'da yazıyor." *Lanet olsun Wikipedia.*

"Yazın sonlarına doğru *We Are Calloway* belgesel dizisini de izledik," diyor Sheetal. "Ama Tess sana bundan bahsetmememizi söyledi."

Tess başını sallar. "Annem yönetmen, babam da mekan avcısı. Yaptıkları filmleri duyan herkes bana milyonlarca soru soruyor. Bu biraz can sıkıcı. Senin için de aynı şeyin geçerli olabileceğini düşündüm, bu yüzden bunu büyötmek istemedim."

Bu gerçekten çok tatlı. Gülümsüyorum, yanaklarım ağrıyor.

Calloway kardeşler ve erkek arkadaşları dışında, Philadelphia'da pek fazla ünlü yok. Burası, aynı kamuoyu baskısını yaşayan diğer insanlarla kolayca tanışabileceğiniz Los Angeles veya Hollywood gibi değil. Paparazziler Calloway'ler yüzünden Philly'ye göç etti. Bunu birazcık bile olsa anlayan birini bulmak, adeta bir nefes taze hava gibi geliyor.

"Teşekkürler," diyorum Tess'e.

"Önemli değil," diyor Tess, sanki gerçekten önemsiz bir şeymiş gibi.

Telefonunda gezinmekte olan Salvatore'ye bakıyorum. Sanırım beni arıyor olabilir. Bakışlarımı fark edince, "Sen de beni Google'da arayabilirsin. Salvatore Amadio," diyor. Tam adını heceliyor.

Sheetal gülüyor. "Senin derin, karanlık sırlarını mı öğreneceğiz, Salvatore?" Ama hepimiz telefonlarımızı çıkarıyoruz.

Hızlı bir Google araması yapıyorum ve Salvatore Amadio'nun iki ünlü İtalyan aktörün oğlu olduğunu öğreniyorum. Bebekken bir filmde bile oynamış, ama dört yaşında çocuk oyunculuğundan emekli olmuş.

Sheetal hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarır. "Şimdi ben de tam bir hayran oldum. Benim ailem *finans sektöründe*. Tamamen sıkıcı. Ünlü bir ailem ya da uzun süredir kayıp olan kardeşlerim yok."

"*Beni* var," der Tess şarkı söyler gibi ve ona sıkıca sarılır. Sheetal gülümsememeye çalışır, ama Tess şakacı bir şekilde burnuna öpücük kondurduğunda bu çabası boşa çıkar.

Salvatore telefonunu cebine koyar. "Her şey harika değil," der Sheetal'a ama ayrıntıya girmez.

Cep telefonum aniden avucumda titrer, ekranda Garrison'ın adı belirir. *Sonunda.*

"Bunu cevaplamam lazım," derim çabucak ve salona doğru çıkarım. Salon boştur, ama bazı yatak odalarından boğuk bir müzik sesi geliyor.

Aramayı açtığımda endişelerim bir anda ortaya dökülür. "Garrison, iyi misin? Son videonda günlerdir uyumamış gibi görünüyordun. Ve şimdi fark ettim ki, eğer uyuyorsan muhtemelen seni uyandırmışımdır ve o uykuya ihtiyacın vardı. *Çok* üzgünüm..."

"Willow," diye sözümü kesiyor. "Aradığın, mesaj attığın ve neredeyse bir roket fişegi attığın için mutluyum."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Öyle mi?"

"Evet. Ve ben iyiyim. Dediğin gibi, sadece uyku uyuyamıyordum. Gece yarısından sonra ofiste kalmamaya dikkat edeceğim."

"Söz veriyor musun?" diye soruyorum.

"Söz. Sen ne yapıyorsun?" "Bir grup projesi var."

"Şu anda mı?" Endişe ve kaygı sesine yansıyor. Beni rahatsız etmekten endişelendiğini biliyorum, ama hayatımda ona zaman ayırıyorum. Sevdığın insanlar için yapman gereken budur.

"Evet, ama ara veriyorum, bekle." Kapım aniden açılır, Salvatore, Sheetal ve Tess dışarı çıkar.

Salvatore gözlerime bakar. "Hey, biz şemsiyeyi seçtik. Karar verip erken yatmaya karar verdik."

"Profesöre e-posta göndereceğim," diyor Tess, sırt çantasını omzuna asarken.

"Görüşürüz Willow," diye ekler Sheetal, Tess'le birlikte çıkmadan önce.

Salvatore bir saniye kalır. Elleri ceketinin ceplerinde. "Üniversite öğrencilerine reklam yapabileceğimizi düşünüyoruz. Havalı tasarımlar. Ders için küçük ve taşınabilir."

Basit, ama belki de güzelliği de buradadır. "Beğendim."

"Harika." Geriye doğru yürürken gözleri hala üzerimde. "Sınıfta görüşürüz, Willow Hale." Topuklarını döndürür ve merdiven boşluğuna doğru yönelir.

Flört etmeyi anlamam ama romantik komedileri severim ve bu kesinlikle filmlerden çıkmış bir sahneydi. Tek farkı, karnımda kelekler uçurmak yerine tam tersini yapmasıydı. Daha çok, yavaş ve doğal olmayan bir şekilde ölen güveler gibiydi.

Telefonumu kulağıma geri koydum. "Garrison, hâlâ orada mısın?"

9 GÜNCEL – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

20 yaş

Hiç şüphe yoktu. Telefonun diğer ucundaki adamın sesi. Ama başka sesler de vardı ve ben kıskanç, paranoyak bir erkek arkadaş gibi aceleci kararlar vermek istemiyorum. Willow'a güveniyorum ve onun erkek arkadaşları olmasına izin veriyorum.

"Garrison, hâlâ orada mısın?" diye soruyor bana.

Siyah kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolonla yatağında uzanmış, çirkin, lekeli tavana bakıyorum. "Evet, hâlâ buradayım."

"Onlar, bahsettiğim proje için bir araya gelen grubumdu."

Pazarlama Giriş. Hatırladım. Her şey yerine oturdu. "İşin bittiğinde beni arayabilirsin."

"Az önce bitti." Kapıyı kapattığını duyuyorum. "Seni Skype'tan arayacağım." Benim için gerçekten endişeleniyor olmalı, düşündüğümde daha fazla. Kahretsin.

Kirpiklerime değen dağınık saçlarımı elime alıp düzeltiyorum. Onu korkutmak istemiyorum. Ve gerçekten, ben mantıklı biriyim. İyiyim. Sadece kendimi işe gömüyorum ve her şeyi göz önünde bulundurursak, bu *o kadar da* kötü bir şey değil.

Skype, açık dizüstü bilgisayarında beni uyarıyor ve ben oturup bilgisayarı kucağıma alıp onun aramasına tıklıyorum.

Kız arkadaşımı görüyorum ve içimi çekiyorum. Willow yatağında oturuyor, yurt odası loş, arkasında X-Men posterisi asılı.

Gözleri hızla etrafımda dolaşıyor. "Haklısın, tek parça halindeymişsin."

"Bir an için durum kritik gibiydi," diye şaka yapıyorum. Kötü bir şaka.

Kafasını sallar ve çok yumuşak bir sesle, "Yapma" diye fısıldar.

"Tamam," diyorum. "Güzel görünüyorsun." Zeytin yeşili gömleği, neredeyse eriyen çikolata gibi görünen sıcak kahverengi, ela gözlerini vurgular. Willow, Philadelphia'daki son gününde de aynı gömleği giymişti.

Bunu hatırlıyorum çünkü onunla havaalanına gitmiştim ve Willow'un ayrılışının görüntüsü kafama kazınmış durumda.

"Evdeymişsin," diyor. "Saat daha..."

"Öğlen bir," diye onun yerine cevap veriyorum. "Connor beni eve gönderdi." Masamda uyuyakaldığımı söylemiyorum. "O da seninle aynı şeyi düşündü. Yorgun göründüğümü."

"Sana göz kulak oluyor," diyor Willow.

Burun kıvrıyorum. "Şirketini kolluyor. Ben onun arkadaşı değilim Willow. Ben onun çalışanıyım."

O buna inanmıyormuş gibi başını sallar, ama devam etmek yerine, *Supernatural*'ın son bölümünü izleyip izlemediğimi sorar. İkimizin de sevdiği her şeyi konuşuruz. Televizyon. Popüler kültür. Video oyunları. Birdenbire uyanırım ve her saniyeyi uzatmak isterim.

Willow saatine bakar ve yüzünü buruşturur. "Aman Tanrım, üç saattir konuşuyoruz ve ben senin uykunu ve dinlenmenin tüm amacını mahvettim." Uzun bir iniltiyle yüzünü avuçlarının arasına gömer. "Ben berbat biriyim. Özür dilerim." İkimiz de kendimizi suçluyoruz.

O beni dikkatimi dağıttığı
için. Ben de onun dikkatini
dağıttığım için.

Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

"En kötüsüne bile yakın değilsin," diyorum ona. "Bu geceyi, ya da bugünü, ya da ne dersen onu, çok beğendim." Onun için bu gece. Benim için hala bugün.

Yüzünü ortaya çıkarır ve yavaşça saçlarını örer. "Peki, sen... belki... şey...?" Nefes alır, gözleri sanki bir şey istiyormuş gibi bana dalar. Sonra çekinerek tulumunun askılarını çıkarır ve yeşil gömleğini çıkarır, sadece mavi pamuklu sütyeniyle kalır.

Tanrım.

Penisimde kan dolaşıyor ve gözlerim onun yumuşak tenini ve göğüslerinin üst kısmını takip ediyor. *Evet, istiyorum.* Milyonlarca kez.

Kapüşonlu sweatshirt'ümü ve tişörtümü başımdan çıkarırım. İkisini de yere atarım. Bilgisayarı ayarlarım, dizüstü bilgisayarımı yatağımın üzerine, belime yakın bir yere yerleştiririm. Ekranda kendimi görürüm — onun görebileceği şekilde — ve tüm vücudum neredeyse tamamen görünür durumdadır.

Willow'a odaklanıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Hey, istemiyorsan bunu yapmak zorunda değiliz, Willow."

Omuzları çökmüş, dirseklerini kucaklamış. Kaymış gözlüklerini yukarı itiyor. "Hayır, istiyorum. Gerçekten istiyorum. Sadece biraz..." Yurt odasına bakınıyor. "Burası çok sessiz."

"Müzik açabilirim."

O başını sallar ve kollarını ovuşturur.

Bilgisayarımda alternatif rock çalma listesi açtım, böylece gürültüyü duyacak.
"Daha iyi mi?"

"Evet." Willow nefes verir. "Gerginim." Başını sallar. "Keşke *bu kadar* gergin olmasaydım."

Onu iyi tanıyorum. Oldukça utangaç ve çekingen olduğunu biliyorum. İlişkimiz başından beri *yavaş* ilerledi. Şimdiye kadar yaşadıklarımın en yavaş olanıydı. Ve bir gün bile hızlı ileri sarma düğmesine basıp hızlandırmak istemedim. O aynı zamanda şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi.

Her açıdan.

"Gergin olman normal," diye onu teselli ediyorum. "Muhtemelen daha önce Skype'ta seks yapmadığımız içindir."

Onu süzdüm, şu anda onun yurduna bir milyar kez daha gidebilmeyi diledim. Gerginliğini gidermek, kendini iyi hissetmesini sağlamak için. Kahretsin, ona dokunabilseydim daha kolay olurdu...

Bu sefer çok yumuşak konuşuyor; müzikten dolayı sonraki kelimeleri duyamıyorum. Klavyemdeki ses düğmesine basıyorum. "Tekrar eder misin?"

"Bu seni soğutuyor mu?" diye fısıldayarak soruyor. "Bu kadar gergin olmam mı?"

Neredeyse gülümseyerek başımı sallıyorum. "Hayır." Aslında, gerçekten gülümsüyorum. Dudakları benim gülümsememi görünce yukarı doğru kıvrılıyor. "Ne?"

"Güvensizliğin çok sevimli. Her zaman kendini çok ezik ve uysal sanıyorsun, ama sen gündüz kuşağı pembe dizilerinin başlıklarına benziyorsun."

Willow ekrana daha yakın eğildi. "*General Hospital*."

Yüzümden uzun saçlarımı çekiyorum. "Diğeri."

"*As the World Turns*." Willow, bunun da doğru olmadığını bilerek biraz gülümser. İkimiz de pembe dizi izlemiyoruz, ama televizyonu iyi biliriz.

"Kahretsin, üniversite seni aptallaştırıyor," diyorum alaycı bir şekilde. O gülüyor. "Sen söyle."

Onun yüz hatlarını incelerim. "*Cesur ve Güzel*."

Willow dudağının köşesini ısırır, gülümsemesi tekrar belirir.

"Sen çok güzelsin Willow." Kız arkadaşımı, sinirlerimi gıdıklayan ve tenimi kaplayan ateşli bir arzu ile okşuyorum. Penisim kot pantolonuma baskı yapıyor. "Bence yorganın altına girip beni izlemelisin. Çıplak kalmana ya da bana bir şey göstermen gerekmez."

Gözleri büyür. "Bununla bir sorunun olmaz mı?"

"Evet. Hiç şüphesiz." Zaten yatakta genellikle inisiyatifi alan benim. O da bunu tercih ediyor, ben de kontrolü elimde tutmayı seviyorum.

Willow yorganının altına girer ve bilgisayarı yan yattığı için ekran titremeye başlar. Bir saniye sonra, ekran sabitlendiğine göre dizüstü bilgisayarı kucağına koymuş olmalı. Yüzünü net bir şekilde görebiliyorum, yanakları kızarmış ve gözlükleri biraz lekelenmiş.

Willow için kamera kadrajında kalıyorum, kot pantolonumun fermuarını açıp bacaklarımdan çıkarıyorum. Siyah boxer şortumla kalıyorum ve sertleşmiş penisimi kumaşın üstünden avucumla okşuyorum. Bu sırada, ekranda onun zevkinin arttığını izliyorum.

Nefesi kesiliyor. Son giysimi de çıkarıyorum. Çıplak kalıyorum, elime tükürüp penisimi okşuyorum.

Kaslarım kasılır. *Siktir*. Vücudumda bir sıcaklık hissedirim ve kız arkadaşına bakarım, boynuna kadar yayılan bir kızarıklık vardır. Ereksiyonumu bacaklarının arasına batırdığımı hayal ederim. Willow'un altımda olduğunu, bana güvendiğini hayal ederim — en ufak dokunuşta bile hassas ve utangaç bir kız, ben de yavaşça ve derinden hareket ederim. Sertliğim, beni saran sıkı sıcaklığını doldurur.

Penisimi yukarı aşağı hareketlerle yumruklarım ve kalçalarımı yumruğuma doğru kaldırıyorum. "Siktir," diye inlerim. Sadece onun içine girmek istiyorum. Sadece onunla yatakta olmak istiyorum.

Bundan daha fazlasını istiyorum ve fanteziyle ve okyanuslarca uzak gerçekliğimizle mutlu olmam gerektiğini biliyorum. Belki sonunda bu yeterli olacaktır.

Kalçalarımı tekrar kavrayışına doğru
eğiyorum. Willow yumuşak, tahrik
olmuş bir ses çıkarıyor.

Siktir siktiğimi. Dizüstü bilgisayarını ayarladığını izliyorum. Yatağına daha da kayıyor. Uzanıyor. Sanırım dizüstü bilgisayarı yanındaki yastığa koyuyor. Göğüslerinin altını göremiyorum, ama kolu hareket ediyor gibi görünüyor...

Ve hareket et. Dudakları kısa bir nefesle açılır. Gözleri bir an daha kapalı kalır.

Siktir, masturbasyon yapıyor. Kaslarım gerilir, ter vücudumda parlar ve ön sıvı elimde birikir.

Arzu, damarlarımdan kokain almış bir davulcu gibi vurup duruyor. "Willow," diye inlerim. "*Willow*."

Nefesini keser ve kıvrılır. Kulaklarımı dikip fısıltısını duymaya çalışırım, "Garrison." Aptalım ve ona dokunabilirmişim gibi bilgisayar ekranına uzanırım. Bu lanet 2D versiyon kızımın sadece yarısı ve evet, şu anda onu altıma çekebilmeyi tercih ederim.

Elini yüzüne kapatıyor, doruğa yaklaşıyor. "Seni istiyorum," diye mırıldanıyor, nefesi kesiliyor. "Seni içimde istiyorum..."

"Senin içindeyim," diyorum sıkı, derin bir sesle. Uzunluğumdaki sürtünmeyi hızlandırıyorum. "Senin içinde çok derindeyim."

Willow inliyor.

Boynum geriliyor, damarlarımdan kan fişkırıyor ve başımı geriye eğiyorum. "*Siktir*," diyorum.

O titriyor.

Güçlü bir orgazm yaşıyorum ve istem dışı bir ses dudaklarından dökülüyor, bu tiz inilti bana onun tamamen kendini bıraktığını hatırlatıyor. Kafasından çıkıyor ve ben avucuma boşalıyorum. Gerginliği boşaltırken vücudum yanıyor.

Siktir.

O da benimle birlikte zor nefes alıyor ve ben, kilometrelerce uzakta olsak bile aramızda hala bir yakınlık olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

Sonraki birkaç hafta, Willow'un dersleri zorlaşır ve ben, kız arkadaşım beni arayana kadar onu aramaktan vazgeçerim. Onun dikkatini dağıtmayacağım. Onun için iyi şeyler var ve ben yeterince her şeyi mahvettim. Onu mahvetmeyeceğim.

Onu düşünmemek için kendimi işe gömüyorum. Beni nispeten akıllı başında tutan tek şey bu. Ortalama dört ila beş saat uyuyorum. Her şeyi göz önünde bulundurursak, bu çok da kötü değil.

Ve başka pizza yakmadım. Yani gelişme var, değil mi?

Yatağımdan sırt çantamı alıyorum. Normalde cumartesi günleri ofiste olurum, ama Cobalt Inc. elmas bölümü için bir parti veriyor ve o pisliklerle karşılaşmak istemiyorum. Beni geçip "*nepotizm*" kelimesini "öksürerek" söyleyen adamlar onlar. Haksız değiller. Ama sinir bozucu. Kelimeleri öksürerek söylemek hazırlık okulunda kaldı. Bu çok saçma, özellikle de otuz yaşındaki ahmaklar bunu yaptığında.

Ama bir telefon aldım, yani gitmem gereken bir yer var. Bebek bakıcılığı yapacağım.

Dairemi kilitliyorum ve merdiven boşluğuna giderken, ortak "sigara içenler" balkonunun aralık kapısından geçiyorum. Bir süre önce sigarayı bıraktım, bu yüzden oraya hiç çıkmadım. Dışarıdan gelen sesler boğuk, ama yine de Ana'nın tiz sesini açıkça ayırt edebiliyorum.

"Ne demek hiç ortalıkta yok? Burada yaşamıyor mu?"

"Söylediğim gibi, Ana. Pek ortalarda görünmüyor," diye cevaplar Jared, beni donduracak kadar soğuk bir şekilde. "Onu en son gördüğümde, yangın dedektörüne yardım etmiştim." Donakalırım. *Benden bahsediyorlar.*

"O *haftalar* önceydi," diye sızlanıyor Ana. "İç çemberde ilerlemek istiyorsak, daha nazik olmalısın." Neredeyse acı bir kahkaha atıyordum. Her şeyin rol olduğunu biliyordum. Haklı olmak gerçekten berbat bir şey.

"Bebeğim, dizlerimin üzerine çöküp ona oral seks yapmadan olabildiğince nazik davranıyorum."

"Belki..."

"Ana," diye bağırır.

"Sadece, ÷lkedeki en ÷nl÷ insanlarla *tanışmak* için tek bir şansımız var diyorum. Bunu mahvetmez misin?"

Bu saçmalığa tahamm÷l edemiyorum. Ayrılıyorum, merdivenlerden aşağı koşuyorum. Kapüşonumu başıma çekiyorum. Öfkem artıyor. Bebek bakıcılığı yapıyorum, kendime hatırlatıyorum. Bu öfkeyle bu işe giremem. *Sakin ol.*

Nefes al.

Nefes al.

Nefes al lan.

Superheroes & Scones'a bu günlerde girmek zor. Kısmen kahve dükkanı, kısmen çizgi roman dükkanı olan bu yer, bana her zaman Willow'u ve burada çalıştığımız zamanları hatırlatıyor. Rafları doldurup kahve servis ettiğimiz zamanları.

Espresso makinesinde berbatım. Çizgi roman önermede berbatım. "Popüler" koleksiyonları öne, eski olanları arkaya yerleştirmede berbatım.

Ama nedense hiç kovulmadım ve bu da bir nevi başarı sayılır.

Lily, ön kapının zil sesini duyunca arkadan çıkar. Koruması beni içeri alır ve arkamdan kapıyı kilitler. Mesai saati bittikten sonra, mağazayı sadece loş ışıklar aydınlatır ve ortalık ürkütücü bir sessizlikle kaplanır. Sanki lanet bir morga girmiş gibiyim.

Burada olmaktan nefret ediyorum.

Çok, *çok* uzun zamandır ilk kez böyle hissediyorum. Böyle düşünmekten nefret ediyorum.

"Garrison, geldiğin için teşekkürler, teşekkürler." Lily kollarında üç yaşındaki çocuğu zıplatır ve sonra yere indirir. "Bu kadar geç haber verdiğim için *çok* üzgünüm." Onun çocuğuna bakıcılık yapmayı kabul ettim. Willow buradayken bunu yapardı.

"Sorun değil." Maximoff Hale'e başımı sallıyorum. "Çok eğleneyeğiz, değil mi?"

Büyük yeşil gözleriyle bana bakıyor. "Benimle Batman izler misin?"

Kahretsin. Lily'ye kaşlarımı kaldırıyorum. Kocası Halway Comics adlı bir çizgi roman şirketinin sahibi, ama herkes Loren Hale'in asıl sadakatının Marvel'a olduğunu biliyor. Gördüğüm hemen hemen her Instagram Live yayınında *DC'yi lanetliyor*.

Lily utanır. "Moffy'nin Batman sevgisi, babasının üzüntüsüne rağmen, hiçbir yere gitmiyor."

"Harika," diyorum gülümseyerek. Bu çok eğlenceli.

"Benimle birlikte izler misin?" diye tekrar soruyor Maximoff. "*Lütfen.*" "Tabii..."

O çoktan elimi tutmuş ve beni koleksiyon oyuncaklarının yanındaki büyük televizyona doğru çekiyor. Mahremiyet için pencereler ve cam kapı perdeleri kapatılmış. Lily'nin oğlu ve benimle birlikte bırakacağı birkaç ekstra korumayla tanıştırılıyorum.

İki adam da girişin yanında sessiz gölgeler gibi duruyorlar.

Lily etrafta koşuşturup anahtarları topluyor. Bana sesleniyor. "Buzdolabı dolu ve iyi atıştırma malıkların nerede olduğunu hatırlıyor musun?!"

"Dinlenme odası, alt dolap," diye mırıldanıyorum.

Lily beni duymaz, ama acelesi vardır ve saate bakar. "Teşekkürler! Hemen dönerim!"

Aceleyle çıkar ve oğlu, sanki bir saat boyunca benim için her şeyimmişim gibi bana bakar. Belki de öyleyimdir.

Maximoff, babasının hayatına nasıl girdiğimi bilseydi, benden nefret eder miydi?

Midem düğümlenir ve bunu düşünmemeye çalışırım. Moffy iyi bir çocuktur.

Sarı bir puf koltuğa oturup filmi izliyor ve en sevdiği sahneler geldiğinde, benim dikkatimi verdiğimden emin olmak için arkasına bakıyor.

Bir saat ve iki kase patlamış mısır sonra, çocuk uykuya dalıyor. Ağzından yumuşak horlamalar geliyor. Rafta eski bir *Ant-Man* polar battaniye buluyorum, ambalajını yırtıp açıyorum ve Maximoff'u örtüyorum.

Bebek bakıcılığı görevi tamamlandı. Yaşasın ben. Kitaplığa yaslanıyorum, raflarda aksiyon figürleri var ve Tumblr'da gezinmeye başlıyorum.

Willow, Wakefield'a gittiğinden beri hiçbir ankete cevap vermedi. Ya cevap verecek zamanı yok ya da artık anketlerle ilgilenmiyor. *Gilmore Girls* dizisindeki bir adamın birkaç gif setini yeniden paylaştı ve onun bana benzediğini söyledi, bu iyi bir şey, değil mi? Hâlâ beni düşünüyor.

Kahretsin, bunu düşünmeyi bırakmalıyım. Elim saclarımın arasından geçirip başımı dizlerime gömdüm. Çalışmalı ve Willow hakkında düşünmekten kaçınmalıyım. Sırt çantamı alıp dizüstü bilgisayarımı çıkarmaya birkaç saniye kala, cep telefonum çaldı.

Skype'tan arıyor.

Göğsüm hafifliyor, dudaklarım gülümsüyor. Sanki biri karanlık bir odada ışıkları açmış gibi ve onun yanında olmadığında o anahtarı nasıl bulacağımı öğrenmem gerektiğini biliyorum. Ama bu çok zor.

"Merhaba," diyor, beni görünce gülümsüyor. Noel sabahı bile onunla konuşmak kadar güzel olamaz.

Mutluluğumun altında kemiren bir his var. Sanki içimden beni yiyip bitiren bir şey gibi. Bodrumumdaki termitler, temeli aşındırıyor.

Bu duygudan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Willow'a odaklanınca, düzenli ahşap masasında oturduğunu fark ettim. Kalem ve kurşun kalemler bir bardağa saklanmış.

Odasının çoğunu görebiliyorum, açık kapısı da dahil, bu yüzden bilgisayarından Skype ile konuşuyor olmalı. Öğrenciler koridordan geçiyor.

Başka bir hayatta, bu ben olabilirdim. Üniversite. Yurt. Arkadaşlar. Başka bir hayatta, orada yaşıyor ve her saniyesinden nefret ediyor olurdum. Ama uzak olmaktan da nefret ediyorum.

Yine on yedi yaşında gibi hissediyorum, iki zıt şeyi nefret ediyor ve ortada huzur bulamıyorum. Parçalanmış. Tekrar bir araya gelmeye çalışıyorum. Acı veriyor. Acı vermesini nefret ediyorum.

Willow'un gözlerine bakıyorum.

"Selam," diye fısıldayarak cevap veriyorum, Moffy'yi uyandırmamaya çalışarak. "Oldukça neşeli görünüyorsun."

"Sen de öyle," diye cevaplar. "En azından geçen hafta sonundan daha neşelisin."

Geçen hafta sonu, iki saat uyudum ve dört Lightning Bolt içtim!

Willow, daha fazla enerji içeceği içersen Daisy'yi beni kontrol etmeye göndereceğini söyledi.

Etrafımı gözden geçirir. "Superheroes & Scones'da mısın?"

Başımı salladım ve uyuyan çocuğa doğru telefonumu uzattım, sonra tekrar bana döndüm. bana.

Şaşırmış görünüyor. "Bebek bakıcılığı mı yapıyorsun?"

"Lily'ye *hayır* demek zor." Ayrıca, onun çocuğunu gerçekten seviyorum. Maximoff tatlı ve muhtemelen bakması en kolay çocuktur — tabii ki başkalarının çocuklarına bakma konusunda çok fazla tecrübem olduğu söylenemez.

Willow anladığını belirtir gibi başını sallar. "Lily'nin köpek yavrusu gibi gözleri vardır. Onlara bakınca eriyip gidersin."

Siyah ceketimin kapüşonunu çekiyorum. "Hey, ben... um, sonunda Cobalt Inc. için projem hazır."

Gülümsemesi parlar. "Garrison!" Maximoff uyuduğu için sessiz bir sesle haykırır. Coşkusu içten gelir. "Bu harika. Gördün mü, endişelenecek bir şey yoktu."

Omuz silkiyorum. "Connor'a henüz bundan bahsetmeyeceğim. Muhtemelen aptalca bulacak ve projeyi iptal edecek. Sonra affetmesini isteyeceğim ya da her neyse." Biliyorum, milyarlarca dolarlık bir şirketin çalışanıysan, muhtemelen yapmaman gereken bir şey bu.

Ama bu projeye çok yatırım yaptım, kaybetme riskini göze alamam. Ayrıca, prototipim olduğunda, konsepti Connor'a daha iyi satabilirim.

Willow'a da ayrıntıları anlatmamayı düşünüyorum. Böylece ailesinden bu sırrı saklamak zorunda kalmaz, ama sonunda ondan saklayamayacağımı anlıyorum ve sadece "Sorin-X'i temel alan bir video oyunu yapmak istiyorum" diyorum. Sorin-X, Loren'in şirketi Halway Comics'in yayınladığı *The Fourth Degree* çizgi romanlarından bir karakter.

Bu çizgi romanları video oyununa uyarlamak için haklarını almam gerekiyor, ama bu engeli daha sonra aşacağım.

Willow ekranın arkasından bana sarılmak ister gibi görünüyor. Ama birbirimize dokunamıyoruz ve bu farkındalık içimi tam hızda giden bir yük treni gibi delip geçiyor. Bu çok acı verici. Keşke bu haberi ona yüz yüze verseydi, ne zaman olursa olsun.

"Garrison," diye derin bir nefes alır. "Bu *mükemmel*. Ve bunu yaratmak için en uygun kişi sensin. Kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum."

Ona güvenerek başımı sallıyorum ve hemen konuyu değiştiriyorum. "Projen nasıl gidiyor?" Willow hakkında konuşmayı tercih ediyorum çünkü oyun hakkında ne kadar çok konuşursam, o kadar çok lanetleyeceğim. Projenin alevler içinde yandığını şimdiden görebiliyorum.

O yüzünü buruşturur. "Yani... bu aptalca bir okul projesi. Seninki gibi değil." Burnundan düşen gözlüklerini yukarı iter.

Ona yanıldığını söylemek üzereyim. Okulunun aptal bir video oyunu kadar önemli ve anlamlı olduğunu söylemek üzereyim, ama biri kapısında durur.

"Selam Willow."

Çenem geriliyor.

O adam. Telefonda duyduğum adam. İtalyan aksanını tanıdım.

Kapı çerçevesine yaslanıyor. Web kamerasının tam görüş alanında. Willow'un dikkatini çekiyor ve Willow başını çevirip onun bakışlarına karşılık veriyor.

Ona sert bir bakış atıyorum. Evet, kız arkadaşımın kapısına habersizce geldiği için, başka bir nedeni olmadan bu adamdan hemen nefret ediyorum.

Ayrıca: o, benim gittiğim *tüm* özel okullardaki pisliklere benziyor. Bej pantolon. Kabarık, şekillendirilmiş saçlar. Spor ceket. Ve iki okuldan atıldığım için *üç* özel okula gittiğimi söylemekten çok utaniyorum.

Ama neyse. Bu adamın yüzündeki ifadeyi gerçekten okuyamıyorum çünkü kameradan çok uzakta duruyor.

Bu, ekrana gözlerimi kısarak bakmamı engellemiyor.

"Merhaba Salvatore," diyor Willow. "Saat altı oldu mu?"

"Tam zamanında," diyor Salvatore. Beynim daha fazla düşünmeye başlıyor. Bu, Willow'un bana bahsettiği İtalya'dan gelen adam. Willow'un pazarlama projesinde onun grubunda. Willow ayrıca bana onun adının Damon ile aynı yazıldığını söyledi.

ve *The Vampire Diaries*'deki Stefan Salvatore, telaffuzları aynı olmasa da. Bunun biraz komik olduğunu söyledi ve o zaman ben de aynı fikirdeydim.

Artık komik bulmuyorum.

"Kahretsin," diyor Willow. "Zaman su gibi akıp gitti. Bana bir dakika müsaade eder misin?" "Sorun değil. Dışarıdaki merdivenlerde bekliyorum."

"Teşekkürler," diyor Willow ve sonra bana bakıyor. Gözlerinde özür dolu bir ifade var. "Garrison..."

"Önemli değil." Bakışlarımı yumuşatmak için elimden geleni yapıyorum. "Git." Ona nereye gitmesini söylediğimi bile bilmiyorum. Göğsüm sıkışıyor.

Sahiplenici bir pislik olmak istemiyorum. Tek bildiğim, ona güvendiğim. Ona güvenmiyorum. Onu tanımıyorum.

Kardeşlerime benziyor. Hayır, sadece onlar gibi salak gibi giyiniyor. Ama o onlar değil.

Yutkunuyorum, burnum genişliyor. İçim burkuluyor, bu duygularla mücadele ediyorum. Onun kendi lanet grup arkadaşıyla konuşmasını yasaklayan paranoyak, kontrolcü bir erkek arkadaş olamam.

Bunu yapmayacağım.

Onu kıskandığımı veya onun için endişelendiğimi belli etmek bile istemiyorum. Onun bu strese ihtiyacı yok. Soğukkanlı olmaya çalışıyorum. Her şey yolunda.

Her şey yolunda.

Kız kolunu kaşıyor. "Gerçekten üzgünüm. Keşke Hermione olsaydım ve Zaman Dönüştürücü'm olsaydı. Ama ben... ne yazık ki bir ölümlüyüm."

"Bir muggle," diye yeniden ifade ediyorum, ki *Harry Potter* referansları için nadiren yaptığım bir şey. Genelde o beni düzeltir.

Gülümsüyor, ama bu daha hüzünlü, daha zayıf bir gülümseme. "Bir muggle." Kafasını sallıyor ve sonra çelişkili bir şekilde başını sallıyor. Sanki benimle ve okulla ilgilenmek için zamanı olmasını diliyor gibi. Ben sormadan, daha fazla ayrıntı veriyor. "Bu bir grup işi. Barnaby's'e gidip şemsiye reklamı için bir slogan bulacağız."

Barnaby's, Wakefield'in popüler barıdır. Willow, Tess ve Sheetal'ın onu *Avengers* trivia gecesi için oraya götürdüklerini anlattığı için biliyorum.

İkinci olmuşlar.

Willow'a göre, Captain America ile ilgili dahil edilmemesi gereken bazı hileli sorular vardı. İkinci olsalar da, eğlenmiş ve arkadaşlar edinmiş. Bu iyi bir şey.

O mutlu.

Onun için bunu istiyorum. Önemli olan tek şey bu. Vedalaşıyoruz ve tam telefonumu cebime koyarken, Lily toplantısından dönüyor. Sanki on yıldır çocuğundan uzak kalmış gibi Superheroes & Scones'a koşarak giriyor.

24 saat görev yapan koruması diğer ikisiyle birlikte kapının yanında kalır ve dışarıda hayranların toplandığını duyabiliyorum.

Midem düğümleniyor. O kalabalığın içinden geçmem gerekecek. *Harika*. İnsanların bana dokunmasından hoşlanmıyorum. Gergin bir nefes veriyorum.

Lily, üç yaşındaki çocuğunu fasulye torbasında kıvrılmış, *Ant-Man* battaniyesine sarılmış halde görünce aniden durur.

Sırt çantamı alıp, onun bakışlarından kaçınarak ayağa kalkarım.

"Garrison, teşekkürler," diye fısıldar, onu uyandırmamak için.

"Önemli değil," derim. "Görüşürüz." Kapıya doğru yönelirim.

"Bekle, Garrison." Lily bana yetişir. "Akşam yemeğine gelmek ister misin? Spagetti yapıyoruz. Ben yapmadım, yani yenilebilir." Yumuşak bir gülümsemeyle, Willow'un bahsettiği o yalvaran *köpek yavrusu* gözlerini görürüm.

Bana göre, bu sadece acıma gibi görünüyor.

Lily, bu şehirde yalnız olduğumu biliyor. Ailem Philadelphia'da yaşıyor olabilir, ama tatil günleri ve zorla götürülmedikçe onları görmeye gitmiyorum. Hiç arkadaşım yok. Beni ayakta tutan tek şey işim. Onun teklifini kabul etmeliyim, ama Lily ve Loren'e ya da Willow'un ailesine yakınlaşmak istemiyorum.

İlişkimizin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ve eğer o benden ayrılırsa, eğer tüm bunlar sona ererse, onlar onu seçecekler. Olması gerektiği gibi. Ve sonunda onları kaybetmek için Lily ve Loren ile zaman geçirmek istemiyorum.

Yapmay

acağım.

Yapama

m.

"Planlarım var," diye Lily'ye yalan söylüyorum. "Ama teşekkürler."

Arkamı dönüp bir kez daha bakmadan ceketimin fermuarını çekip ayrılıyorum.

10 GÜNCEL - EKİM

LONDRA, İNGİLTERE

WILLOW HALE

20 yaş

"Neden patates kızartmalarının fotoğrafını çekiyorsun Willow?" Sheetal bir yudum bira içer ve merakla telefonuma bakar. Telefonum bir kase *patates kızartmasının* üzerinde durmaktadır. Barnaby's'in pub yemekleri harikadır ve Daisy'ye puanımı göndermem şarttır.

"Arkadaşıma Londra'daki yemekleri belgeleme sözü verdim," diye açıklıyorum. "Ve puanlama sözü."

Tess gülümser ve sepetten bir patates kızartması alır. "Bu patates kızartmalarına beş üzerinden iki puan veririm. Daha fazla tuz lazım." Patatesi ısırır.

Sheetal tuzluk uzanır. "*Cips* demek istedin herhalde."

Tess şakacı bir şekilde dilini çıkarır. Sheetal ona bir patates kızartması fırlatır ve Tess güler. Kısa bir süre sonra Sheetal, "Bir içki daha ister misin?" diye sorar. Kız arkadaşının bitmek üzere olan birasını gözler.

"Henüz değil, bebeğim," der Tess, patates kızartmasını ısırırken gülümser.

Onlar çok sevimli bir çift ve beni sürekli dışarı çıkmaya davet ettikleri için minnettarım. Bu gece bile, reklamımız için ödevimizi bitirdikten sonra gidebilirlerdi, ama bunun yerine ikisi de birer bardak bira sipariş ettiler.

Tecrübelerime göre, çoğu insan benim gibi sessiz insanlarla vakit geçirmeyi sevmez. Konuşmaya yeterince katkıda bulunmayız. Daha gürültülü ve dışa dönük eğlenceli insanlar varken masanızda yer kaplarız. Belki de bu sadece benim güvensizliğimdir, çünkü Sheetal ve Tess bana kendimi davetsiz misafir gibi hissettirmiyorlar. Sessiz olsam bile beni burada *görmek istiyorlar*.

Biri yüksek masamıza çarptı ve ben boş elimle bira sürahisini dökülmeden onu yakaladım.

"Üzgünüm," diye mırıldanır adam ve bara doğru sendeleyerek yürür. Barnaby's kalabalık, üniversite öğrencileriyle dolup taşıyor. Erken geldiğimiz ve

yüksek masalardan birini kapabildik.

Telefonuma geri dönüyorum. "*Cipsler kesinlikle beş üzerinden beş.*" Daisy'ye yorumumu mesajla gönderiyorum: *Lezzetli. En iyi pub yemeği.* Ama fotoğrafım berbat olmuş. Görüntü çok grenli ve loş ışık cipslerin görünümünü hiç iyi göstermiyor.

Hemen cevap yazıyor.

Daisy: *Harika görünüyorlar! Keşke bana da gönderebilseydin!*

Ben de.

"Beş üzerinden beş mi?" Tess burun kıvrıyor. "Ne olduğunu anlamak için birkaç tane daha tatmam gerekecek." Elini sepete tekrar sokuyor.

Bira bardağımı alıp küçük bir yudum alıyorum, üst kısmı çoğunlukla köpük. On sekiz yaşındaki öğrencilerle bir pub'da olmak, hepsi yasal olarak içki içiyorlar, çok garip. "Yirmi yaşında olduğuma ve bir barda içki içtiğime inanamıyorum," diye düşüncelerimi yüksek sesle söylüyorum.

"Değil mi?" Tess başını sallar. "Amerika da bu programa uymalı ve içki içme yaşını düşürmeli." Kaşlarını çatar. "Ayrıca, burada yaşayarak yirmi birinci doğum günümün o kadar da muhteşem olmayacağını şimdi fark ettim."

"Londra seni bütün gece içip sarhoş olup kusmuk kokusu gibi kokmaktan kurtardı," diyor Sheetal. "Rica ederim."

"Sarhoş mu?" diye soruyorum.

"Sarhoş," diye açıklıyor Sheetal.

Tess gülümser ve bardağını Sheetal'ın bardağına çarpar.

Garrison'ın burada olmasını dilediğim bir başka an. Üçüncü tekerlek gibi hissetmiyorum ama yeni arkadaşlarımla onunla tanışmasını istiyorum. O benim hayatımın o kadar büyük bir parçası ki, sanki bir şey saklıyormuşum ya da bu önemli şeyi atlıyormuşum gibi hissediyorum. Bara doğru bakıyorum. Salvatore kalçasını bara dayamış, etrafı insanlarla çevrili ama benimki kadar soluk tenli, dalgalı kahverengi saçlı ve koyu mavi kadife mini elbise giymiş bir kadına odaklanmış durumda.

"Yaşlardan bahsetmişken," diyor Sheetal, dikkatimi çekerek. "Küçük grubumuz hakkında düşünüyordum." Masadaki herkese el sallıyor, ama gözleri benim üzerimde. "Tess ve ben on dokuz yaşındayız. Sen ve Salvatore yirmi yaşındasınız. Wakefield'a geç başladığımız için sınıfın en büyükleri biziz ve Profesör Flynn'in bizi kasten ayırdığını görebiliyorum."

Tess başını sallar. "Mantıklı, değil mi? Ailelerimiz de varlıklı." Bir şey hatırlıyorum. "Tüm Avustralyalıları bir araya getirdi."

Sheetal derin bir nefes alır. "Bu, teoriyi doğruluyor galiba. Her gruba bir avantaj sağlıyor. Bir tür ortak nokta gibi. Yeni öğrenci olmak yeterince zor, belki de bu adam birinci sınıfta yaşadığımız stresi biraz hafifletmek istiyor."

"O benim en iyi hocam,"
diyorum. "Benim de," diyor
Tess.

Ben biramı yudumlarken, barda çalan müzik popüler bir *Arctic Monkeys* şarkısına dönüşür. Sıvı ağzımda acı bir tat bırakır. Garrison bu grubu çok sever.

"Olamaz," diyor Tess. "O bakışın var Willow." "Ne bakışı?" diye soruyorum ve patates kızartmasına uzanıyorum.

"İlişki sorunu," diyor Tess. "Erkek arkadaşını mı özlüyorsun?" Garrison hakkında onlara sadece kısaca bahsettim çünkü onun hakkında ne kadar çok konuşursam, onun yanımda olmasını o kadar çok özlüyorum.

Bunun olmayacağı günü bekliyorum. Acıtmayacağı günü.
Ama o gün sonunda geldiğinde de çok korkuyorum.

"Keşke burada olsaydı," diyorum. "Garrison ve ben birlikte çok şey yaşadık."

Salvatore masamıza geri dönüyor ve yanımdaki boş sandalyeye oturuyor. Viski ve kızarmış gibi görünen bir sepeti masaya koyuyor. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye soruyor.

"Willow'un erkek arkadaşı," diyor Sheetal.

Salvatore başını bana çevirir. "Philadelphia'daki mi?"

"O olmalı." Sepeti işaret ediyorum. "O nedir?" Telefonumu çıkarıp fotoğraf çekiyorum. Yeni yiyecekler. Yeni deneyimler. Üniversitede başarılıyım, ama neden bu konuda kendimi bu kadar kötü hissediyorum? Midem bulanıyor.

"Domuz kabuğu," diyor Salvatore.

"Ya da biz Amerikalılar için domuz *kabuğu*," diye ekliyor Tess ve birkaç tane alıyor. "Onun fotoğrafı var mı?" diye soruyor Sheetal.

Kafamı sallıyorum ve fotoğraflarımı kaydırıyorum, her zamanki siyah kapüşonlu sweatshirt'ünü giydiği bir fotoğrafa ulaşıyorum. Sadece kapüşonu aşağıda, bu yüzden yüzünü daha iyi görebiliyorsunuz. Saçları kirpiklerine değiyor. Dağınık. Sinemada Groot'un kesilmiş resminin önünde duruyoruz, kolu belime dolanmış.

Midemdeki sıkıntı daha da artıyor. Şimdi anlıyorum.

Ben bir barda. Yeni yemekler deniyorum. Yeni arkadaşlarla içki içiyorum. Garrison ise Philadelphia'da yalnız. Ya kendini yoracak kadar çalışıyor ya da dairesinde şöhret peşinde koşan komşusu Jared'ı savuşturmaya çalışıyor. *Suçluluk*. Beni on kat daha fazla etkiliyor.

Telefonu Sheetal'a veriyorum. Tess de ekranı görmek için onun omzunun üzerinden eğiliyor.

"Willow, sen kötü çocukları seviyorsun," diyor Tess sırtarak.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Nasıl anladın?" Garrison, geçmişte şüpheli şeyler yaptığımı gösteren bir tabela takmıyor ya... değil mi?

"Bu, Tess ve Sheetal'ın hafifçe gülmesine neden oldu."

Tess ve Sheetal hafifçe güldüler.

"Anlayamadım," diye itiraf etti Tess, "ama artık biliyoruz."

Sheetal cep telefonunu geri verip gülümser. "Sen ve oğlun birlikte çok yaklaşıyorsunuz, çok tatlısınız."

"Teşekkürler," diye mırıldanıp telefonu cebime koyarım.

Salvatore beni yavaşça süzer, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi. "Tam olarak ne kadar kötü?"

"Kötü değil," diye karşılık veriyorum. "O iyi bir çocuk. Gelecek dönem ziyaret ettiğinde, hepiniz onunla tanışıp kendiniz görebilirsiniz."

"Sabırsızlıkla bekliyoruz." Salvatore viskisini yudumlar. "Beni sevecek. İlk izlenimim mükemmeldir."

Tess burun kıvrır. "Evet, üzerinde çalışman gereken ikinci ve üçüncü izlenimlerin."

Salvatore gülümser ama benim gülümsemediğimi görünce omzuma hafifçe vurur. Birkaç domuz kabuğu alır ve önümdeki peçeteye koyar. "Pennsylvania-Maine görüşünü söyle bize."

"Vay canına! EVET!" Sarhoş bir üniversite öğrencisi barda bağırmaya başlar. "İç! İç!"

İnsanlar hareket etmeye başlar ve üç kişi masamıza çarpar. Bu sefer yeterince hızlı olamam. Sürahi yana doğru devrilir ve ben bira üzerime dökülmeden önce zıplarım.

Bu pislikler özür dilemiyorlar. Bunun yerine bara dönüyorlar, vücutları yine masaya çarpacak kadar yakın.

"Hey! Nereye çarptığınıza dikkat edin." Sheetal gürültücü adamlara bağırır.

Bir anda ona yönelirler ve içlerinden birinin "Aptal salak" dediğini zar zor duyuyorum.

"Hey." Salvatore onların önüne geçer. "Geri çekilin."

Tess, dökülen yere peçeteleri atıyor ve ben masanın etrafından dolaşıp Salvatore'nin yanına geçiyorum. "Bize biraz yer açın," diyorum adamlara. Oldukça nazik davranıyorum, bu yüzden onların tepkisini pek beklemiyorum.

"*Bize biraz yer açın.*" Sarışın kıvrıkcık saçlı uzun boylu olan, benim Amerikan aksanımı taklit ediyor, ama sanki ben aptalmışım gibi abartılı bir şekilde.

"Sorun çıkarmak istemiyoruz," diyor Salvatore.

"Serseriler!" diye bağırıyor Sheetal.

Salvatore derin bir nefes alır, ama tavana bakarak gülümser.

Tess güler.

Gülümsememek için elimden geleni yapıyorum. Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Kıvrıkcık saçlı sarışın, sanki gülmeme engel olma çabam ciddi bir suçmuş gibi bana dik dik bakıyor.

suçmuş gibi.

Salvatore bana yaklaşıp ve kolunu omzuma atar.

Bu ani ve tamamen gösteriş için yapılmış bir hareket, ama yine de beni taş kesilmeye zorluyor. "*Geri çekil* demiştim," diyor Salvatore ona.

Sheetal, Kıvırcık Sarışın'ı keskin gözlerle süzer ve bira bardağına mırıldanır. "Ne salak."

O cevap vermek üzereyken bir garson yanımıza gelir. "Bir sorun mu var arkadaşlar?" Grubumuzla pisliğin arasında bakışlarını gezdirir, ama bizim dördümüzün aksine, pisliğin tüm arkadaşları onu bırakıp bara geri dönmüştür.

Kıvırcık sarışın dişlerini gıcırdatır. "Hayır. Ben tam çıkmak üzereydim." Geri adım atar.

Garson boş sürahiyi ve sırlıslıkam peçeteleri görür ve bize özür diler gibi bakar. "Hemen havlu getireyim ve size bir tur daha ısmarlayayım."

O ayrılır ve biz de birbirimize bakarız, gülmekten kırılmak üzereyiz.

Barnaby's bizim mekanımız. Resmi olarak.

Ve sonra aklıma gelir. Aptalca, *normal* bir tartışmaydı. O adam beni tanımadı. Kardeşimi sevmediği için kavga çıkarmadı. Calloway kardeşlerle olan ilişkimin yüzünden bana hakaret etmedi. London ve Wakefield bana bu ezici normallik hissini yaşıyor ve ben bunu kaybetmek istemiyorum.

Ama evimdeki şeyleri de bırakmak istemiyorum. Garrison.

Ailemi.

Onları buradaki kimsenin anlayamayacağı kadar çok seviyorum.

11 O ZAMAN – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

17 yaş

Kulaklıklarımın Grouplove şarkısı çınlarken, Mac'imi bacaklarımın üzerine koyup Final Cut'ta yaklaşık otuz dört klibi birleştiriyorum. *Princesses of Philly*'den dört saniyelik bir bölümü kesip kopyalıyorum.

Şu anda, Ryke Meadows'u duraklatılmış halde izliyorum. Kaldırımın parçalanmış bir motosiklete bakıyor. Oynat düğmesine basıyorum. "*Ne oluyor lan? Siktir git lanet olası, bok parçası **** * dalga mı geçiyorsun.*" Duraklatıp, sekizde bir saniye kesiyorum.

Klip, kopyalanıp bir şarkı ile üst üste bindirildiğinde daha komik oluyor, bu yüzden onun bip sesiyle kesilen küfürlerinin üzerine müzik ekliyorum ve ardından bir röportajdan iki saniyelik bir klip ekliyorum. "*Bu ne lanet bir soru böyle?*" Kameraya bir yastık fırlatıyor.

Nathan aniden bana lastik bir gargoyle maskesi fırlatır ve maske dizüstü bilgisayarımın kapağına çarpar.

"Orospu çocuğu," diye küfür ediyorum ve kulaklıklarımı boynuma çekiyorum.

"Dostum," diyor Hunter — ve hayır, bu kardeşim değil. Kardeşimin *büyüklüğü* ve coşkulu *güzelliği* yanında sönük kalan arkadaşlarımdan biri.

"Ne?" diye bağıryorum ve bilgisayar ekranını tekrar kaldırıyorum. Maskeyi yanımdaki masanın üzerine koyuyorum, yerimden kalkarken tekerlekli sandalye gıcırıyor.

Nathan'ın odası alışılmadık bir şekilde sessiz. Yüksek sesle müzik çalmıyor. Poker turnuvası ya da aynı anda birden fazla sohbet yok.

Sadece bir avuç arkadaşım var, lastik maskeler takmışlar, siyah giysiler giymişler ve kafalarında bir plan var. Yüzlerine ateşli, çılgın bir ifade veren bir plan. Yasadışı bir şey yapmanın verdiği adrenalin yüksekliği çoktan başlamış.

Ve ben kendimi hasta hissediyorum.

Belki de Loren bizimle konuştu, sadece tehdit etmedi, gerçekten *konuştu* ve bu zor... Onu birden fazla yönden insanileştirdiğinde, onu ulaşılmaz bir ünlü olarak görmek çok daha zor.

Boynum ısınır ve kapüşonumun altında terlerim. Onu ve çocuğunu, *bebeğini* hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Ve bu geceki planımız: Loren'in evine girip, orada yaşayan herkesi korku **t u p** kaçmak.

Bebekler de var. Ve kızlardan birini tanıyorum... Kızlardan biri travma sonrası stres bozukluğu falan var. Loren beni elinde paintball silahıyla yakaladığında, onlardan biri - ya o ya da kardeşi - bana bunu söylediğini hatırlıyorum. *Kız arkadaşım travma sonrası stres bozukluğu var.* Sanırım Ryke'nin kız arkadaşı, ve bunun ona ne yapacağını bilmiyorum - ama iyi bir şey olamaz.

Bunu arkadaşlarıma söyleyebilirim, ama onların cevabını biliyorum: *bu sadece bir şaka. Biraz cesaretlen, Garrison. Korkak herif.*

Tüylerim diken diken oldu ve kulaklıklarımı tekrar takmak üzereyim. Kusmamı engelleyen tek şey bu aptal video. *Ryke Meadows ve "Fucks" – Bölüm 2.* Yüklediğim ilk video 16 milyondan fazla izlendi, bu yüzden ikinciye de yüklemem gerektiğini düşündüm.

Başka biri bana bir gargoyle maskesi daha fırlatıyor.

Kolumla engelliyorum. "Ne oluyor lan?"

"*Dostum,*" diye vurgular Hunter. "Birazdan çıkacağız, sen ise *Sims* oynuyorsun."

Nathan bir yudum viski içtikten sonra gülüyor. "Sanal kız arkadaşın seni sanal havuzcu ile mi aldattı?"

İkisine de orta parmak gösteririm. Bir keresinde *The Sims* oynadığımı görmüşler ve bir türlü unutamıyorlar. Aslında o oyunu seviyorum ama bunu itiraf etmeye kalksam, günün her dakikasında bunu gündeme getirirler. Ve ben bu baş ağrısından kaçınıyorum.

"Gidelim." Kyle ayağa kalkar ve maskesini takar. Yumruklarıyla göğsüne vurur.

"Sen bir gargoyle'sun, goril değil," diyor Nathan, kendi maskesini takmadan önce.

"Aynı ailedeniz." Kyle'ın boğuk sesi duyulur. Kısa süre sonra herkes dışarı çıkmaya başlar. Dizüstü bilgisayarımı ve kulaklıklarımı sırt çantama koyarım ama çantayı bırakıp sadece maskeyi yanıma alırım.

Attığım her adımda kendimi daha kötü hissediyorum ve kafamda bahaneler oluşmaya başlıyor. Bundan kurtulmak, gitmek için. *Kusacağım.*

Kolumla alnımı silerim, maske elimde ağırlaşır. Nathan'ın ön kapısını arkamdan kapatırım ve onlar gülerek, neredeyse zıplayarak onun garaj yolundan yola doğru koşarlar.

Bu noktada maskesiz kalan tek kişi benim.

Ayaklarım asfalta değdiği anda, gerginleşiyorum. Olduğum yerde donup kalıyorum. Nathan benim yokluğumu fark ettiğinde, benden yaklaşık beş adım öndeler. Arkasını dönüp bana onu takip etmem için işaret ediyor. "Hadi."

Gergin bir şekilde başımı sallıyorum. "Yapamam," diyebildiğim tek bahane bu.

Nathan maskesini başının yarısına kadar kaldırır, kırmızı saçları görünür. Gözlerini bana diker ve yaklaşır, arkadaşlarımız da onu takip eder. Ben vazgeçersem, diğerleri de vazgeçebilir ve bu Nathan'ın planıydı.

"Neden bebek gibi davranıyorsun?" Nathan, arkadaşlarımızın da duyması için yüksek sesle söylüyor. "Bensiz gidin," diyorum onlara, sözler ağızımdan çıkmadan önce geri alabilmek için çabalıyorum.

Nathan bana daha da yaklaşır. O benden daha kısa ve zayıftır, ama yine de kaslarım gerilir ve gerginleşir, nabzım hızlanır ve nefesim derinleşir.

"Bizi terk edersen," Nathan alaycı bir şekilde, "her şey biter, bunu biliyorsun, değil mi?" Ben ona sert bir bakış atarım. "Hadi ama..."

"Hayır, bu işte birlikteyiz. Planımız buydu." Nathan yüzüme yaklaşır. yüzüme yaklaşır.

Onu geri itiyorum, bana yer açacak kadar, ve o ellerini uzanmak üzereyken, kendimi kaybettim ve onun yolundan çekildim. "Cidden, bana dokunma lan!" Lanet maskeyi ona fırlattım.

"*Bana* vuran sensin! Tanrım, senin neyin var Abbey?"

Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum, saçlarım artık gözlerimi kapatmıyor. Titriyorum ve hiçbir şey söyleyemiyorum. Sadece onun evine geri dönüyorum, garaj yolundan yukarı çıkıyorum, böylece sırt çantamı alıp eve gidebilirim.

"Garrison!" diye bağıır Nathan.

"Onu boş ver," diyor Hunter. "Muhtemelen Tumblr'daki sahte arkadaşlarıyla vakit geçiremediği için kızgın."

Sigarayı dudaklarıma götürdüm, ama titriyorum, yakamıyorum. Gözlerim yanıyor, bir kez arkama bakıyorum. Nathan bana dik dik bakıyor, sanki "*Eğer tekrar arkadaşım olmak istiyorsan, telafi etmen gereken çok şey var*" der gibi. Kafasını sallıyor, maskeyi yüzüne takıyor ve arkasını dönüp diğer arkadaşlarımla birlikte caddeden aşağı doğru yürüyor.

Çığlık atmak istiyorum.

Kendime. Onlara. Bu aptal lanet olası yere.

Ama tek yaptığım içeri girip sırt çantamı almak ve onların tersi yönde yürümeye başlamak, sokak köşesini dönüp Cider Creek Pass'a doğru gitmek.

12 O ZAMAN – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

17 yaş

"Lanet olsun," diye bağırır Ryke, kornaya bastıktan sonra. Sırt çantamın askısını sıkıca tutuyorum ve arka koltukta emniyet kemerimi iki kez kontrol ediyorum.

Loren yolcu koltuğundan yirminci kez bana bakıyor ve ben de ona *iyi olduğumu* belirtmek için başımı sallıyorum.

Paparazzilerin arabaları ve minibüsleri bizi takip ederken onlarla birlikte arabada bulunmuştum, ama hiç bu kadar kötü olmamıştı. Kameramanlar, Ryke'in gümüş rengi Infinity'sinin arka koltuğuna binen "isimsiz bir kız"ı yakaladı ve internet benim gölgeli fotoğraflarımla çılgına döndü.

Tumblr, Twitter ve *Celebrity Crush*'in feed'leri cep telefonumda açılmış durumda ve herkesin konuştuğu tek şey bu.

En çok konuşulan spekülasyon: *Ryke Meadows, Daisy Calloway'i aldatıyor.*

Onları birlikte gördüm. Şahsen. (Hala inanmıyorum.) Daisy'ye ev için enchilada yapmasına yardım ediyordum ve Ryke de yardım etmek için mutfığa girdi. Kız arkadaşına gizlice bakarken yakaladım, sanki onun bir kez daha zihninde canlandırmak istiyormuş gibi, ve dudakları her zaman bir gülümsemeye dönüşüyordu.

Elbette, onların maceracı ruhlarına pek yakın hissetmesem de, her zaman Raisy çiftini desteklemişimdir, ama bu küçük, gizli anlar, her zaman doğru olduğunu düşündüğüm şeyi pekiştiriyor.

Ryke Meadows, Daisy Calloway'i seviyor.

Yani hayır, onu *asla* aldatmaz. Buna bir saniye bile inanmıyorum ve umarım dünya da inanır. Philly'ye taşınarak hayatlarını bölmek ya da mahvetmek istemiyorum.

Kırmızı ışıktaki Ryke öfkeyle sürücü camını indirip kafasını dışarı çıkarır. "Önümü kesme!" diye en yakınındaki SUV'ye bağırır, kamerası

doğrudan ona doğru.

"Arka koltukta ne tür değerli bir yük var, Ryke?" diye sorar kameraman sorar.

"Ben ciddiylim. Bir daha önüme çıkma, sanki *Çarpışan arabalar oynuyormuşuz gibi* önüme çıkma."

Loren başını Ryke'a doğru eğdi. "Ben sürmemi ister misin?" Ryke hiçbir şey söylemeden camı tekrar kapattı. "En azından ben trafikte sinirlenmem."

"Ben senden daha iyi sürücüyüm, *sakın* söyleme."

"Arabamı mahvettin," Loren yarı gülümseyerek alay etti. "Hiç kaza yapmadım, bu yüzden *harika* bir sürücüyüm."

Ryke gözlerini devirir ama sessiz kalır ve sinirli bir şekilde direksiyona vurarak ışığın değişmesini bekler.

Loren tekrar bana bakar. "İyi misin?" Daha da gerginleşirim. "Genelde bu kadar kötü mü?"

"Bugün kan peşindeler," diyor Loren. Bacağının biraz titrediğini fark ediyorum, gösterdiği kadar gergin değil. Telefonu da elinde, acaba o da spekülasyonları gördü mü diye merak ediyorum. Sonra ekranında *Celebrity Crush* tabloid sitesini görüyorum.

Deri koltukta rahatsız bir şekilde kıpırdanırım. "Belki Ryke benden biraz uzak durursa ya da umursamıyormuş gibi davranırsa..." Loren gülmek üzere olduğu için sözümü keserim. Gülmemek için dudaklarını ovuşturur.

"Sen tam bir pislisin," diyor Ryke Loren'e, ama sesinde nefret değil, sevgi var gibi görünüyor.

Onlara dikkatle bakıyorum. "Ne oldu?"

Loren şakacı bir şekilde elini Ryke'ın koltuk başlığının arkasına koyar. "Ryke'a *umursamaması gerektiğini* söylemek onun süper insan yeteneklerinin ötesinde. Fiziksel ve zihinsel olarak yakınlarına *aşırı derecede* değer vermek üzere programlanmış."

Bunu sindirip sırt çantamdaki tutuşumu gevşetiyorum. Yavaş yavaş onların dünyasına giriyorum ve kameraların sürekli bakışları gibi kötü yanları olacağını biliyordum

ama *bu* kısımları hiç hesaba katmadım: yeni tanıştığım insanların sadakati.

"Komik," diyor Ryke, ışık yeşile dönünce gaz pedalına basarak. "Hiç süper kahraman olduğumu hatırlamıyorum."

Loren'in gülümsemesi kaybolur ve daha fazla bir şey söylemek istermiş gibi uzun bir süre ağabeyine bakar. Sonunda elini indirir ve bana döner. "Dışarı çıktığımızda benden uzaklaşma. Seninle konuşmaya çalışacaklar ve benim yanımda olursan apartman kompleksine girmek daha kolay olacak."

"Kim olduğumu soracaklar, değil mi?" Sinirli bir şekilde avuçlarımı kot pantolonuma silerim.

"Ben yalan söyleyeceğim, sen söylemene gerek yok," diyor Loren. "Tamam mı?"

Ryke'in sürücü koltuğunda kaskatı kesildiğini, arka aynadan gözlerinin sertleştiğini fark ettim. Onu yeterince tanımıyorum, neden sinirlendiğini anlayamıyorum. Belki Loren'i korumak istiyor. Belki yalanlardan nefret ediyor. Belki de genel olarak paparazzilerden hoşlanmıyor.

Tek bildiğim, medya çılgınlığıyla dolu bu dünyada ilk kez sahneye çıkmak üzere olduğum. Ve kardeşim Loren Hale bana rehberlik ediyor.

"Tamam," diye başımı sallıyorum.

"Bagajda kaç kutu var?" diye sordu Ryke.

"Sadece iki tane. Sadece kıyafetlerimi ve yatak takımlarımı gönderdi." Onun adını söylemenin yaratacağı garip gerginliği önlemek için "*annem*" yerine "*o*" dedim. Onu kısa bir süre önce gördüm. Yerel bir restoran olan Lucky's Diner'da yaptığımız konuşma şöyleydi:

Anne: *Burada kalırsan, kendi başınasın. Philadelphia'da sana yardım edemem.*

Ben: *Biliyorum.*

Anne: **omzunun üzerinden bakarak, Loren Hale'in ortaya çıkıp onu korkutmasını bekliyor**

Ben: *O burada değil. (Onu görmek istemediğini biliyordu, asla.)*

Anne: **sessizlik**

Ben: *Ellie ile konuşabilir miyim?*

Anne: *Aradığında telefonu Ellie'ye vereceğim. *saatine bakar**

Ben: *...eve gelmemi ister misin?*

Anne: *...zaten bir yıl sonra üniversite için evden ayrılacaktın. Belki de bu değişiklik en iyisidir.*

Sonra bana veda eder gibi, sanki beni zihninden silmeye başlamış ve benim de aynısını yapmamı bekliyormuş gibi, çok hafif bir gülümseme attı. Çocuklarını geride bırakmaya alışkın olduğunu fark ettim. Belki de bunun doğal bir süreç olduğunu düşünüyordu, zamanı geldiğinde beni de geride bırakması gerektiğini.

Bazen bunların hepsinin bir hile olup olmadığını merak ediyorum, beni daha kolay bırakabilmek için soğuk davranmış olabilir mi? Geceyi uçakta ağlayarak geçirmiş olabilir mi? Burada hayatımın orada olduğundan daha iyi olmasını umuyor olabilir mi?

Bütün bunlara inanmak istiyorum, çünkü bu sayede onu biraz daha seviyor ve ona biraz daha az kızıyorum.

Ellie'yi terk etmek en zor kısmı oldu. Sürekli iletişim kurmadan, onun nasıl olacağını bilemiyorum. Kendimi yeterince uzun süre kandırırsam,

yokluğumun ona gerçek bir etkisi olmayacağını hayal edebilirim, ama olacağını biliyorum.

Ryke, tuğla apartmanların önündeki, neredeyse tamamen dolu otoparka park ediyor. Kendimi yabancı hissediyorum. Sadece dört farklı araç yanımıza park edip, kapıları açıp kameramanlar dışarı atladıkları için değil, aynı zamanda on yedi yaşında olduğum ve üniversite öğrencilerinin adım attığı bir alana girdiğim için.

Lo bundan memnun değil.

Apartman kompleksinde dolaşan, sırt çantalı yirmili yaşlarındaki öğrencileri süzerken bunu görebiliyorum. Kaşları çatılıyor ve gözleri kararıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona, paparazziler arabanın kapılarının önünde toplanırken sesimi yükseltmek zorunda kalıyorum.

O birkaç kez başını sallıyor. "Gerçekten bizimle kalmalısın."

Onun evinde altı kişi yaşıyor: Calloway kardeşler ve onların üç sevgilisi, hepsi yirmili yaşlarda. İki yeni doğmuş bebekle birlikte, biri Loren'in oğlu.

Malikanelerindeki evde fazladan oda olabilir, ama ben oraya uyum sağlayabileceğimi düşünmüyorum. Aslında, kendimi *hep* ayak altında hissediyorum.

Rose Calloway'in kocası Connor Cobalt ile henüz tanışmadım. Benden nefret ediyor olabilir. Reality şovda kendini beğenmiş bir insan olarak göründü. Hatta onun (ciddi bir yüzle) "*Çoğu insan mükemmelliğin zirvesine asla ulaşamaz. Ama ben çoğu insan değilim, bu yüzden benimle tanışmayı bir onur olarak görmelisiniz*" dediği bir gif seti bile yaptım.

O bir dahi. Bir milyarder. Ve onun odasının koridorunun sonundaki yatak odasında yaşamak, benim için yaratılmamış bir hayal dünyası gibi geliyor.

"Hayatını karmaşıklştırmak istemiyorum," diyorum ona dürüstçe.

Kaşlarını kaldırıyor ve penceremin yanındaki sakallı kameramana işaret ediyor. "Peki ben seninkini karmaşıklştırmıyorum mu?"

Adam Lo'nun bakışlarını karşılıyor ve Lo ona ikonik kuru gülümsemesini gösteriyor. O gülümsemeyi fotoğrafta görmekten çok, şahsen görmek daha etkileyici.

Dürtüyle neredeyse fotoğrafını çekecektim, ama kendimi kontrol ettim ve telefonumu elimde çevirdim. Farkında olmadan paparazzilerin bir parçası olmak çok kolay.

"Lanet olası bir kutu alıp içeri gireceğim. Anahtar kartın var mı?" diye sorar Ryke.

Başımı sallarım.

Loren bunu yapmak istemiyor gibi görünüyor.

Ryke ona benim anlayamadığım bir bakış atıyor. "Onu bizimle yaşamaya zorlayamazsın," diye hatırlatıyor.

"O daha *on yedi* yaşında," diye fısıldıyor, sinirli bir şekilde saçlarını okşuyor, üstleri daha kalın, yanları daha kısa. "Gideceği liseye yakın olmalı, Penn'e değil."

"Ben UPenn'e daha yakınam," diyorum yumuşak bir sesle, "Penn'e değil."

İki kardeş de başlarını arka koltuğa çevirir ve yemin ederim ki kamera flaşları deli gibi patlar. Camlar sadece hafifçe renklidir, bu yüzden paparazzilerin ne kadarını yakaladığını merak ederim.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum, ama renkleri soluyor, göz teması gittikçe daha fazla korkutucu hale geliyor. "Yüzümde... bir şey mi var?" Sesim kesiliyor ve onların yükselen gülümsemelerinden, konuştuğuma hemen pişman oluyorum. Yerimde küçülüyorum.

Ryke bana, "UPenn dediğini duyduğum tek insanlar, Pennsylvania Üniversitesi'ne hiç gitmemiş olanlardır" diyor. Araba anahtarlarını cebine koyuyor. "Hepimiz ona Penn diyoruz. En azından biz oraya gittiğimizde öyleydi. Şimdi öğrenciler ona ne diyorlar, kim bilir."

On yıllar önce mezun olmuş gibi davranıyor, ama daha yirmi altı yaşında. Matematikte çok iyi değilim, ama *Penn'in* kampüsünü onurlandırmasının üzerinden dört yıl geçtiğini hesaplayacak kadar iyi çıkarma yapabiliyorum.

Lo ekliyor: "Yaşlı öğretim üyelerinin çoğu UPenn yerine Penn demeyi tercih ediyor. Bu sadece bir gelenek ve orada olduğunuzda bazı insanlara yapışıp kalıyor."

"Ama Penn State..."

"Penn State olarak adlandırılıyor," diye açıklıyor Lo. "Buralarda 'Penn'e gidiyorum' dersin, çoğu insan Penn State olmadığını varsayar."

"Öyle düşünmeseler bile, kimin umurunda?" diye bitiriyor Ryke. Ayrıca pencerenin dışındaki kameramana orta parmağını gösteriyor. "Ona çok yakın."

"Ben dışarı çıkıp onun kapısına gideceğim," diyor Lo. "Sen bagajı aç ve ilk kutuyu al." Bunun üzerine ikisi de arabanın kapılarını açıp dışarı çıkıyorlar. Flaşlar ve sesler yağmur gibi yağıyor.

Kemerimi çözüp Loren'in yaklaştığı kapıya doğru kayarım.

"Geri çekilin," diyor Loren onlara, kapımı açıp beni dışarı çıkarmadan önce. Onunla kamera merceği arasında sıkışıyorum.

"Adın ne?!"

"Loren ve Ryke'yi nereden tanıyorsun?!"

"Kiminle çıkıyorsun?!"

Her soru geldiğinde omuzlarım öne doğru eğiliyor ve sırt çantamın askısını sıkıca tutup vücuduma yaklaşıyorum.

Loren yanımdan ayrılıp ikinci karton kutumu almaya gidiyor ve ben de talimatlara uyarak onu yakından takip ediyorum. Ayaklarım biraz takılıyor ve zar zor dengemi sağlayarak Lo'ya çarpmaktan kurtuluyorum.

Düşme, özellikle de yeni tanıştığın kardeşinin üzerine.

Ne yazık ki, gergin olduğumda çok sakarım.

Bu korkunç bir özellik. Düşmanıma bile bunu dilemem, ama zaten düşmanlarımın sakar olacak kadar gergin olacağını sanmıyorum.

Ryke bagaj kapağını kapatır ve sonra kaldırıma doğru yürürüz. Bir kameraman önümde koşar ve geriye doğru yürürken çekim yapar. "Adın ne?!" diye diğer paparazzilere sorar.

"O benim kuzenim," Loren karanlık bir bakışla yalan söyler. "O yüzden ne söylediğine ve ne yaptığına dikkat et." Elini cebine sokar, bu hareket sıradan ama bir şekilde tehditkardır.

Bu sırada kaldırıma ulaşırız, apartman kompleksinin cam çift kapısına doğrudan giden yol. Lo, bizi içeriye kadar takip edemeyeceklerini söyledi. Bu yüzden, yanımızda duran sekiz, hayır, *on iki* kameramandan kurtulma umuduyla neredeyse nefesimi tutarım.

Ve sonra, omzumdaki ağırlık hafifçe ağırdan çok, çok hafif hale gelir ve ardından bir *çarpma* ve *çatlama* sesi duyulur! Olduğum yerde donakalırım ve çimentoya bakarak sırt çantamın içindekine gözlerimi kocaman açarım.

Kahretsin. Sırt çantamın alt kısmı yırtılmış.

Ve dizüstü bilgisayarım... Eğilip kontrol etmek üzereydim, ama kaldırımda dağılmış başka eşyalar da fark ettim.

Geceyi "arabamda geçirmek" için yanımda getirdiğim yedek tişört ve şort gibi. Yedek bir çift külot - mor kalplerle süslenmiş, gerçekten çocukça görünen mavi bir çift.

Bir sürü fosforlu kalem, yapışkan notlar ve tükenmez kalemler.

En bol bulunan şey: *tamponlar*. Ve sadece bir iki tane değil. Pembe plastik ambalajlı aplikatörlerden oluşan bir *kutu* dolusu var. Bunu biliyorum çünkü yakın zamanda bir kutu satın aldım, sırt çantama attım ve hiç önemsemedim.

Gerginleşiyorum, şok geçirmiş bir halde donup kalıyorum, muhtemelen hayalet gibi solgunum.

Kalbim yerinden fırlar ve yerine boş bir delik bırakır. Kardeşim — *yeni kardeşim* — ve onun korkutucu üvey kardeşi gözlerini bana dikerler. Ve daha da kötüsü: Etrafım, bunu kesinlikle internete yükleyecek olan kameralı erkeklerle çevrilidir.

Meme olmaya hazır değilim. Aman Tanrım.

Kıpırdayamıyorum. Çömelemiyorum. Sanki bu an geri sarılacak ve kot sırt çantam yırtılmayacakmış gibi bakıyorum.

"Oh, lanet olsun," diyor kameramanlardan biri gülerek.

Loren'in kameramanın üzerine diktiği ölümcül bakışını zar zor fark ediyorum. Kameraman biraz geri çekiliyor ve teslim olduğunu gösteren bir el hareketi yapıyor.

Sonra Ryke kutusunu yere koyar. *Ne yapıyor bu...*

Hayır!

Tamponlarımı kadın ürünleri değil de kalemlermiş gibi toplamaya başlıyor. Sanki bacaklarım başka bir kıza aitmiş gibi, sersemlemiş bir şekilde hareket ediyorum — daha yüksek bir güç, uzuvlarıma bağlı ipleri çekiyor. Diz çöküp tüm eşyaları hızla topluyorum ve çantamın hala sağlam olan yan cebine telaşla tıktırıyorum.

Oraya çok fazla şey sığmaz, bu yüzden geri kalan her şeyi kollarımda tutuyorum. Dizüstü bilgisayarımın durumunu daha sonra kontrol etmeye karar veriyorum, ama bir bakışta her şey yolunda görünüyor.

"Ben alabilirim," diye Ryke'a fısıldayarak, elindeki tamponları ve iki çizgi romanı işaret ettim. Beni duyduğundan emin değildim, ama boş elimi uzatarak ona alacağımı gösterdim.

Diğer her şeyi tutmakta zorlanıyorum ve neredeyse dizüstü bilgisayarımı yine düşürüyorum.

"Bunu ben taşıyım," diyor bana. "Sen şunu al." Tamponları cebine koyuyor ve çizgi romanları karton kutusunun üzerine koyuyor.

Tamponlarımı cebine koymasına nasıl razı olabilir? Tekrar donup katılaşmak üzereyim.

"Sırt çantayı benimkinin üzerine koy," diyor Loren, dikkatimi kendisine çekerek. Kutunun üstüne hafifçe vuruyor ve ben de isteksizce eşyalarımı bırakıp ayağa kalkıyorum, hepsini dökmekten çok korkuyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, artık Ryke'a *bakmakta* bile zorlanıyorum.

"Kuzeninin adı ne?!" diye bağıyor bir kameraman, sözleri başımı döndürüyor.

"Evet." Loren bir eliyle karton kutuyu tutarken, diğer eliyle omzuma dokunarak beni ileriye doğru yönlendirir. "Adı Willow Hale." Cam çift kapıdan girmeden önce onlara uzun ve kuru bir gülümseme atar.

Sessizce dördüncü kata çıkarken, utanç verici anlarda genellikle kaybettiğim bilincimi biraz geri kazanıyorum. Sanki bir karartma, bir sis, beden dışı bir deneyim gibi — zihnim o kadar sersemlemiş ki, bir anlığına bedenimi terk etmeye karar veriyor.

Öncelikle nefes alıyorum. Sonra yukarı bakıyorum. Ryke ve Loren her iki yanımda duruyorlar, o kadar uzunlar ki 165 cm boyumla kendimi kısa hissediyorum. Ryke'ın başımın üstündeki boşluğa, gözlerini kardeşine dikmiş olarak baktığını fark ediyorum.

Lo, Ryke'a bakmadan şöyle diyor: "Yalan söylemek zorundaydım. Artık bana bakmayı bırakabilirsin. Unuttuysan hatırlatayım, kardeşim, benim kalbim Hades'e ait, bu yüzden şaşırmanmalısın."

"O bir Hale değil, Lo."

Loren kısa ve sinirli bir nefes verir ve kardeşinin kararmış bakışlarıyla karşılaşır. "Öyle mi? Ama onun bir Moore olduğunu söyleyip basının küçük kız kardeşinin adını ortaya çıkarmasını istemedim. Bu, birden fazla nedenden dolayı daha iyi bir seçenek. Nedenini biliyor musun?"

Ryke sessiz kalır ve başını sallar, sanki *bu yanlışmış* gibi.

"Artık senin de akraba olduğunu düşünüyorlar," diye açıklıyor Lo. "Hiçbir magazin dergisi senin onunla birlikte olduğun gibi bir dedikodu çıkarmayacak... ya da her neyse." Lo bu düşünceye tiksiniyor.

Her şeyi engelliyorum, içim içim yanıyor ve başka hiçbir kelimeye veya ayrıntıya konsantre olamayacak kadar bunalmış durumdayım. Asansör yavaşlar ve bip sesi çıkarır, ben de neredeyse koşarak koridordan odama, 458'e giderim. Anahtarlarımla kapıyı açarım... yani, neredeyse.

Anahtarları düşürüyorum. Onları alıyorum. Ve sonra beceriksizce tekrar düşürüyorum. Eklemlerim düzgün çalışana kadar dört deneme yapıyorum ve kilidi çeviriyorum.

Oda arkadaşım çok düzenli, küçük mutfak temiz ve neredeyse hiç mutfak aleti ve yiyecek yok. Maya, Penn'de yemekhane yemek planı olduğunu söyledi. Oturma odasında birkaç *Avengers* poster, *Battlestar Galactica* ve *Final Fantasy* var, ayrıca sehpa da bir yığın anime var.

Maya Ahn havalı biridir. Superheroes & Scones mağaza müdürünün arkadaşı Kaliforniya'ya taşındıktan sonra oda arkadaşı arıyordu ve bu benim için çok iyi oldu.

Kirayı tek başıma kesinlikle ödeyemem ve Lily'nin nezaketi sayesinde yakında Superheroes & Scones'da çalışmaya başlayacağım. Umarım Lo'nun bana ödünç verdiği ilk ayın kirasını ödeyebilirim.

Daire iki koridora ayrılıyor; soldaki onun, kapısında Darth Vader poster, var ve üzerinde şöyle yazıyor: *Seni imparatorluk güçleri için istiyorum!*

Sağdaki benim, sahipsiz ve boş. Yurt odası büyüklüğündeki odanın kapısını açıyorum; basit bir gömme masa, ahşap bir şifonyer, yarım pencere ve kısa bir tek kişilik yatak var.

Hafif lekeli şilteye oturuyorum, ahşap çerçeve gıcırıyor. Ryke ve Loren'in adımlarını duyuyorum. Telefonumu avuçlarımdan avuçlarıma atıyorum ve aniden titriyor.

Maggie: *Şu anda Loren Hale ile birlikte misin?!?!?!?*

Tereddüt ediyorum. Maine'deki en iyi arkadaşımın bunu bu kadar çabuk öğrenmesinin tek bir yolu var
. *Celebrity Crush* web sitesine giriş yapıyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum. Kaldırımdan tamponları kaparken çekilmiş devasa bir fotoğrafım ana sayfayı dolduruyor. Ryke'in kutusunun üstünde benim külotum var ve etrafına daire çizmişler.

Başlık: *Loren Hale'in Kuzeni Otoparkta Kaza Geçirdi!*

Maggie'ye cevap yazıyorum: *Benim... maalesef.*

Maggie: *LOREN HALE VE RYKE MEADOWS'LA BİRLİKTEYSİN!!!!*

BUNUN NEDEN YAZIK OLDUĞUNU SÖYLEYEBİLİRSİN? Ayrıca... neden

bana onun kuzeni olduğunu söylemedin? MERHABA!

Bunu fark edebileceğini biliyordum, ama Caribou'da başka kimsenin bunu anlayıp bana sorun çıkaracağını sanmıyorum. Bu yüzden sadece şunu yazdım: *Ben de yeni öğrendim... lütfen kimseye söyleme. Annem Ellie'nin bu işe karışmasını istemiyor.*

Maggie: *Kimseye söylemem. Bana Skype'tan ulaş... Bana BÜYÜK bir ayrıntıya ihtiyacım var!*

Son mesajından sonra, başım dönerek makaleyi gözden geçirdim ve "ziyaretimin kalıcı gibi görüldüğünü" söyledikleri kısmı yakaladım — ve tabii ki, düşürdüğüm her bir eşyayı da belirtmişlerdi.

"Burası küçük bir yer." Lo'nun sesi oturma odasından geliyor.

Telefonumu yatağın üzerine koyup ellerime bakıyorum, araba yolculuğundan önceye göre biraz daha uyuşmuş ve boş hissediyorum. Bu hislerin ciddi bir mahremiyet eksikliğinden mi kaynaklandığını yoksa sadece normal bir utanç duygusundan mı kaynaklandığını ayırt edemiyorum.

"Benim ilk yıl yurt odam bundan daha küçüktü," diye karşılık veriyor Ryke. "O henüz üniversiteye gitmiyor. Zorunlu olmadıkça bir ayakkabı kutusunda yaşamamalı."

Ryke derin bir nefes alır, ayak sesleri yaklaşır. "Söylemem gerekenleri söyledim..." diye devam eder ve kapıda dikildiklerini, hareketsiz bedenime ateşli bakışlarını hissederim.

Avuç içlerimden gözlerimi ayıramıyorum.

Gergin bir an geçer ve sonra iki karton kutuyu yere koyduklarını duyarım.

"Teşekkürler," diyorum yumuşak bir sesle, tam olarak ne hissettiğimden emin olamadan. En rahat külotun ve tamponların etrafa saçılmış haldeyken, en popüler dedikodu sitesinde yer almak her gün olan bir şey değil. Ne garip bir başlangıç.

"Hey... Willow," diyor Lo, sesindeki keskinliği yumuşatmaya çalışarak. "Orada olanlar... bir saat sonra dünün haberi olacak." Ben cevap vermediğimde boğazını temizliyor. "Bunu bir tür kabul töreni olarak düşünebilirsin. Aileye hoş geldin..."

Yüzümü buruşturan bir kahkaha boğazımda kalır. Sonunda başımı kaldırıyorum ve Ryke ile Loren'in ikisi de anlayışlı ifadeler takınmıştır.

Ryke, Lo'dan daha fazla, bu da bana arabadaki konuşmayı hatırlatıyor... Lo'nun kardeşinin aşırı ilgisi olduğu hakkında.

Kuru dudaklarımı yalarım, genelde her şeyi kafamda tutarken kelimeleri bir araya getirmeye çalışırım. Bu zor bir iştir ve ben bu konuda hala çok acemi olduğumu biliyorum. "Ben sadece... *tamponları düşüren* kız olarak bilinmekten başka bir şeyle tanınmayı umuyordum." Ne olduklarını bile söyleyemiyorum. Kendime gülümserim ve

karton kutunun üstündeki yıpranmış kot kumaş parçasına bakıyorum. Altını daha sonra dikebilirim.

"Dediğim gibi, bu haberler yarın unutulacak," diyor Lo. "Bir ay sonra başka bir şeyle tanınacaksın..." Ryke cebinden bir avuç tampon çıkarıp komodininin üzerine koyduğu anda zihnim onu duymazdan geliyor.

Yine soluyorum.

"Ryke," Lo, dikkatimin nerede olduğunu fark edince sertçe seslenir. Kaşlarını çatmış olan kardeşine bir şey fısıldar.

Ryke fısıldayarak cevap verir, "Onlar sadece tamponlar. Sanki lanet bir dildo düşürmüş gibi davranıyorsun."

"Yapma," Loren çekinir.

Ryke gözlerini devirir. "Lily, nişanlın, seks oyuncaklarının valizinden düşüp paparazzilerin havaalanında bu olayı yakaladığına dair kötü bir rüya gördüğünü söyledi, yani burada tuhaf olan ben değilim."

Lo inler. "Neden kız *arkadaşım*la dildolar hakkında konuşuyorsun?"

Bundan eğlence duymam gerekip gerekmediğini bilmiyorum — bu beni *Celebrity Crush*'tan daha iyi yapmazsa — ama suçluluk duyarak ve hevesle dinliyorum, aralarındaki karşılıklı konuşmaların devam etmesini istiyorum.

Ryke şimdi inliyor. "Biz lanet olası arkadaşız."

"Hey, en azından bunu söylerken dikkatli olabilir misin? Siz sikişen arkadaşlar değilsiniz."

"Neden beni kızdırıyorsun?"

"Lily ve lanet seks oyuncaklarını gündeme getiren sensin. Benden ne bekliyordun ki?"

Ryke iç çekiyor ve elini saçlarında gezdiriyor. Eli düşer düşmez gözlerime bakıyor. "Bundan utanmanı istemiyorum."

Omuz silkiyorum, ne cevap vereceğimi bilemiyorum. "Biliyorsun... ben bir kıyım." Ne demek istediğimi söylemek zor. Sanırım kafamda her zaman daha net konuşuyorum. "Arkadaşlarımla hiçbir... adet dönemleri ya da başka şeyler hakkında konuşmuyor..."

Lo ve Ryke birbirlerine anlamlı bir bakış atarlar. Sonra Lo telefonunda bir numarayı çevirir ve hoparlörü açar.

Üçüncü çalınıştta, telefon açılır.

"Loren." Soğuk bir kadın sesi odayı dondurur. "Çabuk olsan iyi olur. Üç aydır ilk kez manikür yaptırıyorum." Sanırım manikürcüsüne "Çok üzgünüm" diye mırıldanır.

"Tanrı korusun, sizi rahatsız etmem, majesteleri," der Loren.

"Bekle, sen kardeşinle birlikte değil misin?" Lily'nin ablası Rose Calloway, gerçeği bilen birkaç kişiden biridir. Sanki dikleşiyormuş gibi sandalyesinde kıpırdadığını duyabiliyorum. "Her şey yolunda mı?"

Rose ile birkaç kez görüştüm. Genellikle konuşmayı o yapar, ben de sık sık başımı sallarım. Sessiz olmama aldırmayan insanları severim ve o çok konuşkan olduğu için, bana da onun gibi olmam, kendinden emin bir şekilde konuşmam ve saldırmam için baskı yapacağını düşünmüştüm. Aslında istediğim kadar konuşmama izin veriyor ve sessizliğin geri kalanını kendi sesiyle dolduruyor. Hatta bu durumdan hoşlandığını düşünüyorum.

Bu da onu daha çok sevmemi sağlıyor.

Ryke yüksek sesle konuşuyor, böylece sesi hoparlörden duyuluyor. "Üzgün. Paparazziler etrafımızda dolaşırken sırt çantası yırtıldı ve tamponlar yere düştü."

O tamponları her söylediğinde, o kadar rahat bir şekilde, kalbim yeniden hızla atmaya başlıyor.

"Willow," diyor Rose sert bir sesle. "Beni duyuyor musun?"

"Sadece bir tane değildi," diye fısıldarım. "Bütün bir kutu..." Lo telefonunu dudaklarına yaklaştırır. "Duydun mu?"

"Evet," diyor Rose. "Willow, çoğu kadın adet görür. Tampon, ped veya diğer ürünleri satın alırsınız. Ben de aşırı hazırlıklı olmayı severim. Ve eğer biri - bir kameraman, bir arkadaş, bir yabancı - seni bu ürünlerle gördüğü için garip veya rahatsız hissettirirse, onların erkek değil, çocuk olduğunu bil. Onlar, bir kadının vücudunu takdir edemeyen ve saygı duymayan *çocukça*, küçük insanlardır. Ve hiçbir şekilde bir kadına *dokunmamalıdır*." Gülümsemeye başlıyorum ve o ekliyor: "Gitmem gerek—*hayır*, sarı oje değil. Ben ayçiçeği değilim—"

O telefonu kapatır ya da belki Lo kapatır, her halükarda omuzlarım bilinçsizce yükselir, ellerim bacaklarımın üzerinde düz durur. Biraz daha az uyuşmuş, biraz daha uyanık hissediyorum.

Hayatımda hiç motive edici, cesaret verici bir konuşma dinlememiştim. En iyi kısmı: birinin beni o kadar önemseydiğini bilmek. Ryke ve Loren'in bu durumda Rose'un tepkisinin ne olacağını anlamış olmaları gerektiğini fark ettim.

Bu, hepsinin birbirlerine gerçekten çok yakın olduklarının daha büyük bir göstergesi. "Rose'u aradığınız için teşekkürler," diyorum onlara.

Daha iyi hissedip hissetmediğimi sormuyorlar, ama ikisi de iyi olduğumu görebiliyorlar.

Kutunun üzerinde duran dizüstü bilgisayarımı kontrol etmek için ayağa kalkıyorum. "Kalmanıza gerek yok. Bugün zaten zamanınızın çoğunu aldığımı biliyorum."

"Fazla uzun sürmez," diyor Lo, "ama ben... sana bir şey söylemem gerek. Olanları açıklamak istiyorum. Muhtemelen internette okumuşsundur, ama ayrıntıları bilmelisin."

Dizüstü bilgisayarımı alıp yatağa geri uzanıyorum. "Tamam..." Sanırım ne olduğunu biliyorum.

Birkaç gece önce biri evlerine girmiş.

Ve Loren'e bu konuyu açmaktan korkuyordum. Çok kişisel bir konu gibi görünüyordu ve onların hayatlarının kenarında durduğum için bu konuyu açmamın uygun olup olmadığından emin değildim.

Ryke kollarını kavuşturup, duvara yaslanarak, Lo'nun benimle bu konuyu konuşmak istemesine şaşırmamış gibi görünüyor.

Loren masa sandalyesini yatağa yaklaştırıp oturur, dirseklerini uyluklarına dayar ve ellerini birleştirir. Benim kendi ellerime dalgın dalgın baktığım gibi, o da uzun bir süre ellerine bakar. Bu tanıdık hareket bizi birbirimize bağlar gibi, kardeşler arasında, burada ve orada gerilmiş görünmez bir ip gibi.

Başını biraz kaldırıyor, gözlerimiz kesişiyor. Bakışlarında dehşet ve ıstırap görüyorum. Bakışlarında, benim gördüğümde daha fazlası var. "Senin yaşlarında, bizim kapılı mahallede yaşayan bazı çocuklar," diye başlıyor, "evimize zorla girdiler. Herkes iyi." Bu kısmı çabucak ekliyor ama bakışları tekrar ellerine düşüyor.

Olaydan çok etkilenmiş görünüyor ve ben Ryke'ye bakıyorum, kahverengi gözleri aynı rahatsız edici ifadeyle haliya sabitlenmiş durumda.

"Bu Ryke'ın doğum gününde mi oldu?" Öyle olduğunu biliyorum. Birçok makalede okudum. Gözlüklerimi yukarı itiyorum, yüzümün sürekli buruşuk olduğunu fark ediyorum.

"Evet. Sana daha önce söyleyecektim, ama... başımızdan geçen çok şey vardı."

çok şeyin

üstesinden gelmeye "Sorun değil," diyorum, bana söylediği için minnettarım.

çalışıyoruz." 19 Eylül'de, Ryke'ın doğum gününde, Lucky's Diner'daydım. Annemle konuşuyordum. Annemle konuşuyordum. Sonra Lo'ya bir otelde kalacağımı ve muhtemelen ertesi gün de orada takılacağımı mesaj attım. Mesajı gönderdikten yaklaşık üç saat sonra cevap verdi, normalden çok daha yavaştı.

Loren Hale: *Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Ben her zaman buradayım.*

"Hiçbir şey çalmadılar," diye açıklıyor. "Sadece şaka yapmak için maskelerle içeri girip bizi korkuttular. Bir daha olmayacak, bu yüzden gelmekten korkmanı istemiyorum. Bunu yapanlar bizim mahallede *yaşıyor*. Sadece zengin pislikler... ya da aptallar."

Dudaklarım hafifçe yukarı kalkıyor. Sanki ben küçük bir çocukmuşum gibi benim yanımda kendini "sansürlemeye" çalışması biraz komik geliyor. Ona bir keresinde küfür etmesinin sorun olmadığını söylemiştim, ama o sadece omuz silkti. Bilmiyorum... Gerekli olmasa da, denemeye özen göstermesi hoşuma gidiyor.

Sonra gülümsemem tamamen kaybolur ve kaşlarım çatılır. "Senin mahallende mi yaşıyorlar?"

"Çok uzun süre kalmayacaklar," diyor Ryke. Onların orada olmasından korktuğumu düşünüyor, ama kafamda dolaşan şey bu değil.

Eğer o mahallede yaşıyorlarsa, büyük ihtimalle onlar partide gördüğüm adamlardır. Superheroes & Scones'da sorun çıkaranlar. "Ne demek uzun süre kalmayacaklar?"

"Polisi aradık," diyor Lo. "Onları birçok kez affettik çünkü... küçük bir suçlamanın birinin geleceğine ne yapabileceğini biliyorum. Ön verandamıza köpek pisliği bıraktıkları için onları ihbar etmek istemedim."

Ryke kardeşine bakar. "Bekleyerek doğru şeyi yaptın."

Loren birkaç kez başını sallar, sanki bunun da doğru bir davranış olduğuna inanmaya çalışıyormuş gibi görünür.

"Onları uyarmıştık," diye ekliyor Ryke.

"Evet." Loren tekrar başını sallar. "Bu sefer suç duyurusunda bulunacağız." Bana işaret eder. "Sana daha önce söylemek istedim çünkü seni hayatıma mümkün olduğunca sık ve fazla dahil etmek istiyorum, tamam mı?"

Gülümserim. *Vay canına*. Gözlerim yaşarır, derin ve güçlü bir nefes alıp başımı sallarım. "Sevindim."

"Güzel." Lo ayağa kalkar. "Ve şunu bilmelisin ki bu adamların bazıları senin yeni okuluna gidiyor. Artık orada olmamaları gerekirdi, ama bazı arkadaşları hala orada olabilir. Ve sana sorun çıkarırlarsa, bana haber ver."

Neden "bana sataşacaklarını" sormak üzereydim, ama sonra fark ettim ki... Onlar için *ben Willow Hale'im*. Herkes için. Tüm dünya için.

Dalton Akademisi'nin koridorlarında yürüyecek Loren Hale'in tek akrabası benim.

Ve Loren Hale muhtemelen onların arkadaşlarını hapse attı.

CALLOWAY KARDEŞLER VE ERKEKLERİ – FAN SAYFASI

GEÇMİŞTE | TAKİPÇİLER: 18K

Büyük haber! Loren Hale'in kuzeni şehre taşındı. Willow Hale hakkında henüz çok fazla şey bilmiyoruz, ama Reddit kullanıcıları ve paparazziler daha fazla bilgi toplamaya başlaması çok uzun sürmeyecek. Şu ana kadar bildiklerimiz şunlar:

O on yedi yaşında.

Hepsi bu kadar. Cidden! Nereden geldiğini bile bilmiyoruz. Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi. Belki de komplo teorileri doğrudur ve Loren Hale'in ailesinin tüm üyeleri süper güçlere sahiptir. LOL!

Ama gerçekten, Willow Hale bir gizem. İlk haberlerde Ryke'ın yeni kız arkadaşı olabileceği söyleniyordu ama Willow'un bir *Hale* olduğu ortaya çıktığı için bu teori çürüdü. Raisy'nin ise açıkça gün batımına doğru yelken açan bir gemi olduğunu söylemeye gerek yok.

Daha fazla bilgi edinene kadar, Willow'un efsanevi tampon talihsizliğini gösteren gif setine göz atın!

Loren'in Lily'yi sevdiği gibi sizi seviyorum,

xo Olive

13 O ZAMAN – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

17 yaş

Sabah saat 6'da Superheroes & Scones'un önünde volta atıyorum, boktan hislerim beni burada tutuyor. Her dakika sadece birkaç araba geçiyor, Philly uyanmaya başlıyor – *ben neden uyanığım?*

Bugün Cumartesi. Bu kötü hisleri atlatmak için yatakta uyuyor olmam gerekirdi, *ama uyuyamıyorum.*

Durup kolumu bir saniye park metrete dayıyorum. Eski bir altın rengi Honda kaldırıma yanaşmış.

Düşünmek için yürüyüşe ihtiyacım olduğu için arabamı buradan bir blok ötede park ettim. Şimdi mağazanın önünde durmuş, hala *düşünmeye* devam ediyorum ama bu da bir işe yaramıyor.

Hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Sabah havası soğuk olduğu için başımı kapüşonla örttüm. Dalton'daki herkes Loren'in evinde olanları biliyor ve çoğu benim de orada olmam gerektiğini biliyor.

Nathan'la ortak arkadaşlarım - o gece orada olmayanlar - beni sadakatsiz ve sözünü tutmayan boktan bir arkadaş olarak görüyorlar. Loren onları yakalamadan önce kaçmalarına yardım edebileceğime inanıyorlar.

Nathan'ın yaptıkları yüzünden onu pislik olarak gören insanlarla bile takılamıyorum. Ben de suç ortağıyım. Koridorda Rachel'la karşılaştım. Benim varlığımdan rahatsız oldu ve "Arkadaşlarını durdurabilirdin, biliyorsun. Neden hiçbir şey yapmadın?" dedi.

Bazı sabahlar, keşke onlarla birlikte gitseydim diyorum. Çünkü tüm arkadaşlarımı benimle birlikte geri dönmeye ikna edecek kadar güçlü olamayacağımı biliyorum. Kimse bunu anlamıyor.

"Neden buradasın?" diye kendi kendime fısıldıyorum. Ve sonra mağazanın içinden panjurlar açılmaya başlıyor. İşaretlere, astrolojiye veya bunlara benzer şeylere inanmıyorum

, ama bu bir şey gibi geliyor.

Hareket et.

Parkmetreden uzaklaşıyorum. Kapıya yaklaşıyorum. Neden buradayım? Çünkü gidecek başka yerim yok.

Arkadaşım yok. Hayatımı değiştirecek hayallerim yok. Loren Hale'in benim için açık bıraktığı bu kapı dışında, tüm kapılar kapalı gibi geliyor.

Bu işe yaramazsa... ne yapacağım bilmiyorum.

Kapalı tabelasına bakıp cam kapıyı çaldım. Eğilip Lily Calloway'i gördüm. Şaşkın görünüyordu, yeşil gözleri bana doğru açılmıştı.

Kahretsin. Hareketsiz kalıyorum, şimdi daha da kararsızım. Kel kafalı koruması yanına yaklaşıyor, gördüğüm en iri adam. Kalın sol kolu muhtemelen nefes borumu ezebilir.

O tırnaklarını ısıyor, ben de tekrar kapıyı çalarak mağazaya girmek istediğimi belirtiyorum. Her an kaçıp eve gidecekmişim gibi sürekli yer değiştiriyorum.

Lily korumasına bir şey söylüyor, onun yanında dururken sırık gibi vücudu daha da zayıf görünüyor. Nedense beni daha az gerginleştiriyor.

Adam cevap veriyor ve sonra kapıya yaklaşıyor.

Kapıyı aralayıp kafasını dışarı çıkardığı anda gerginleşiyorum. Yüzümü görebilmesi için kapüşonumu geri çekiyorum ve sonra omzunun üzerinden bakıyorum. "Loren burada mı?"

"Hayır." Bana verdiği tek cevap bu. Bunu hak ettim.

Aslında daha da azını hak ediyorum. Yine korumasına bakıyorum. Kollarını kavuşturuyor ve bana gerçekten de sert bir bakış atıyor. Acı dolu bir ses çıkarıyorum, gülmek niyetindeydim. "Boş ver. Bu bir hataydı." Dönüp gitmek istiyorum.

"Bekle," der hızlıca. Yarı dönmüş halde tereddüt ederim. "Ne istiyorsun?"

Bunu nasıl söyleyeyim? Dişlerimi sıkıp duygularımı bastırmaya çalışıyorum, ama tek söyleyebildiğim, "Erkek arkadaşın ya da nişanlın ya da her neyse... bana ve arkadaşlarıma bir iş teklif etti." Gözlerimi deviriyorum, olanlardan sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark ediyorum. "Zaten çok aptalca. Her şey öyle."

Gidiyorum.

Tek bir düşünce kulağa hoş geliyor ve bunun aslında ne kadar derin olduğunu biliyorum. "Lo bana bundan bahsetti." Kapıyı daha da açıyor. "İçeri girmek ister misin?"

İçeri girmek ister misin?"

Onu zar zor duyuyorum. Şoktan dudaklarım açılıyor ve gözlerim yanıyor. "Ne?" diye nefes alıyorum, ona ve açık kapıya bakarak. Kapıyı yüzüme kapatmasını bekliyordum

kapatmasını bekliyordum.

"İş istiyorsan, dükkana girmelisin," diyor nazikçe ve hatta gülümsüyor. "Ama..." Gözleri parlıyor. "Ön tarafta bir süper kahraman maskotumuz olsa çok havalı olurdu. Maskot olmak ister misin?"

"Hayır." Kafam bulanık bir şekilde başımı sallıyorum, az önce söylediği hiçbir şeyi anlamıyorum. Bana nasıl bu kadar nazik davranabilir? Beni tekrar içeri davet ediyor ve ben de çekinerek içeri giriyorum, yumruklarımı kot pantolonumun ceplerine sokuyorum. Hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Bunu mahvetme. Biliyorum. Biliyorum.

Koruma görevlisi beni mağazaya girer girmez durdurdu. "Sizi aramam gerekiyor."

Tabii.

Silah ya da başka bir şeyim olabilir, arkadaşlarımı ele verdikleri için intikam almak isteyebilirim. Anlıyorum. Kollarımı uzatıyorum ve iri adam ceplerimi arıyor ve kapüşonlu sweatshirtümü kontrol ediyor. Kasa yanında bazı insanların fısıldayarak konuştuğunu duyuyorum ama oraya bakmıyorum.

Çizgi roman raflarını tarıyorum, yakınımnda yeşil giysili birkaç süper kahramanın karton kesikleri var.

Lily'nin koruması üzerimde bir şey bulamayınca, ona onaylayarak başını salladı. "Demek iş istiyorsun?" diye sordu.

Yüzüm buruşuyor, onun yüzünde herhangi bir kızgınlık göremiyorum. Kaç yaşında... yirmi dört mü? Dürüst olmak gerekirse, on altı yaşında gibi görünüyor — çok zayıf, yuvarlak yüzlü ve pembe yanaklı. Kahverengi saçları omuzlarına kadar uzanıyor ve benim konuşmamı beklerken kolunu kaşıyor.

Ne hissettiğimi bilmiyorum, ama her şey bir anda yükseliyor ve beni hızlıca vuruyor. "O gece nerede olduğumu sormayacak mısın? Ya da ne olduğunu?"

Lily'nin seks bağımlısı olduğuna inanmak zor. Bana "*oh tabii*" der gibi bakışı - biraz mesafeli ama yine de kaybolmuş bir kaplumbağa gibi yaklaşılabılır - seks hayatı çok aktif olan birine ait değil.

Ama yine de, arkadaşlarımdan biri olan Carly'nin dil piercingi var ve o bakire. Bu yüzden, bunların hiçbir zaman mantıklı olmadığını bilirken neden bu sonuçlara vardığımı bilmiyorum.

Lily omuzlarını biraz geri çekip tereddütle sorar, "Neredeydin?"

Bu soru, aslında kendime sorduğum bir soru olsa da, beni tüm gücüyle vurur. Tavana bakıp başımı sallarım.

Ve içimden bir şey kopar. "Ben iyi bir adam değilim. Onlara durmalarını söylemedim. Herkesi korkutmak için eve girmeyi planladıklarını biliyordum ve hiçbir şey yapmadım.

Sadece gitmelerine izin verdim." Gülmekten boğuluyorum. "Ve şimdi hepsi bir yıl hapis cezasına çarptırılacak. Ben ise özgürüm."

O hiç irkilmiyor bile. Gözleri kızarıırken, sadece sözlerimi değil, daha fazlasını da algıladığını görüyorum. Sanki anlıyor gibi. Nasıl olduğunu bilmiyorum... "Seni orada tutan neydi?"

Haliya bakıyorum. "Erkek arkadaşının söylediği her şey... Lanet olsun, bilmiyorum. Kızları ve bebekleri korkutmak doğru gelmedi... İçinizden birinin travma sonrası stres bozukluğu olduğunu biliyorum..."

O sertleşir. "Ne...?"

"Kimseye söylemedim," diyorum hemen, bunun özel bir bilgi olduğunu fark ederek. "Söz veriyorum. Kim söylediğini bile hatırlamıyorum. Ryke ya da Loren bana bağırdı. Etrafta başka kimse yoktu." Başımı eğiyorum ve yataktan kalkarken dağınık saçlarım göz kapaklarıma düşüyor. "Bence... arkadaşlarımla gitmeyi planladığımı bilmelisin."

Bir taş yutuyorum, *gözyaşlarımı* zorla tutmaya çalışıyorum.

Ağlamayı kes. Ağlamıyorum, tamam mı? Ağlamıyorum. Sadece... Başka biri olmak istiyorum. Artık bununla yaşayamam. Ve *bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum. Evet, biliyorum...

Bu benim.

"Aptal ayaklarım resmen hareket etmiyordu," diyorum, sesim titriyor. "Ve bir parçam onların yanında olmak istiyor. Ben de yakalanmak istiyorum."

O yumuşak bir sesle, "Doğru olanı yaptın," diyor.

Bence yapmadım. Ona bakıyorum. "Yaptım mı? *Üzgünüm* bile diyemiyorum çünkü bu çok aptalca geliyor. Sanki..." Saçlarımı gözlerimden çekiyorum. "Sanki yetmiyor, anlıyor musun? Hiç yetmiyor." Asla yetmeyecek.

"Bu yeterliydi," diyor. "Söz veriyorum, öyleydi."

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ve bana söylediklerine inanmaya çalışıyorum. O beni affetmiş olsa bile, kendimi affedebileceğimi sanmıyorum.

Kızarmış gözlerimi kolumla ovuşturup tekrar nefes veriyorum. Mağazayı bir kez daha gözden geçiriyorum, rafları ve duvar boyunca asılı süper kahraman posterlerini gözden geçiriyorum.

Hiçbir zaman kendimi güvende hissettiğim bir yerim olmadı, ama burası öyle. Hatta daha da fazlası gibi geliyor.

"Gel, seni mağaza müdürü Maya ile tanıştırayım," diyor Lily. "Hangi pozisyonların doldurulması gerektiğini o daha iyi bilir." Beni kasaya doğru yönlendiriyor.

Maya, kısa siyah saçlı olan olmalı, çünkü sorumluluğu üstleniyor ve diğer kıza kasayı gösteriyor.

"Merhaba," diyorum, kızlara başımı sallayarak.

Gevşek örgülü olanı korkutuyorum. Kasa tepsisine çarparak plastik kabı deviriyor. Kasa tepsi yere düşüyor, içindeki nakit ve bozuk paralar yere dökülüyor. İlk başta donup kalıyor, kanı çekiliyor, yüzü solgun ve bembeyaz oluyor.

Kahretsin.

"Çok özür dilerim," diyor kız Lily'ye. Siyah çerçeveli gözlüklerini yukarı itiyor ve birdenbire fark ediyorum.

Seni tanıyorum.

Gözlerimden kaçmak istercesine, yere düşen paraları toplamak için diz çöküyor. Maya bilgisayar başında kalıyor ve klavyeye yazmaya devam ediyor.

"Yardım edebilirim." Bu kıza biraz daha yaklaşıp çömelirim, umarım başını kaldırıp bana bakar, sadece bir kez. Beni tanıyıp tanımadığını bilmek istiyorum. Kim olduğumu biliyor mu, neredeyse herkes gibi benden nefret ediyor mu?

Ya da belki de sadece onun gözlerinin sonunda benimkilerle buluşmasını istiyorum.

Dolar banknotlarını toplarken, ona bakmaya devam ediyorum, birkaç çeyreklik alıp aynı anda düşürdüğünü izliyorum.

Dudaklarım yukarı kalkıyor ve ben de onun bunları almasına yardım ediyorum. Nefesinin kısaldığını duyabiliyorum.

Ve geçici gülümsemem kayboluyor.

Belki benden korkuyordur.

Onu bir ay önceki partiden hatırlıyorum.

Loren Hale'i arayan kız.

Onu yakın zamanda yayınlanan bir makaleden de hatırlıyorum.

Loren Hale'in kuzeni olduğu ortaya çıkan kız.

Loren Hale'in telefon numarası varken neden hangi evde yaşadığını sorduğunu hala anlayamıyorum. Belki de aileleri birbirinden uzaklaşmıştır — ama sanırım bu önemli bir ayrıntı değil.

"Tamam," diyor Lily aceleyle, "artık Willow ile tanıştın ve Willow, sen de Garrison ile tanıştın. Tanışma töreni sona erdi."

Onunla henüz tanışmadım, gerçekten tanışmadım. Bana bakmıyor.

Willow ile aynı anda ayağa kalkıyorum ve kasaya parayı geri koymasına yardım ediyorum. "Buraya yeni mi geldin?" diye soruyorum, Maya'nın ona kasayı gösterdiği için cevabı zaten biliyorum.

Neden bana bakmıyorsun?

"Evet," diyor Lily çabucak. "Evet, herkes yeni. Willow, dinlenme odasından çantamı getirir misin?"

Willow hafifçe yer değiştirir, aramızda en az iki adım mesafe bırakır. "Tabii." Beşlik banknotları düzeltmeye çalışır.

"Ben yapabilirim," diyor Maya, yaklaşıp.

Willow kasayı bırakıp dinlenme odasına doğru yönelir. Üzerinde yine aynı soluk tulum ve hardal sarısı gömlek vardır. Yürürken,

kapalı, içine kapanık — ve bir parçam bunu anlıyor.

Düşündüğümden daha fazla.

Kapıya doğru yürürken durur. "Sırt çantam..."

Tezgahın kenarına dayalı eski JanSport sırt çantasını fark ettim. "Bu mu?" Onu aldım ve Willow'un yanına gittim.

Sonunda gözlerime bakar.

Kahverengi, geyik gibi gözleri meraklı ve gergin. Beni doğru bir şekilde tanımak için bakışları yüzümün hatlarını tararken, tanıma hissini görüyorum.

Bir adım uzaklıkta duruyorum ve göğsü derin bir nefesle yükseliyor.

Benimki ise daha derin bir nefesle çöküyor.

Sırt çantasını Willow'a verirken parmaklarımız birbirine değiyor ve içimde bir şey çekiyor. Bunun anlamını anlayamıyorum. Tek bildiğim: haftalardır birbirimizi görmezden geliyorduk, iki ayrı zaman çizgisi... ve bu saniyede, sonunda birbirimize dokunduk.

"Teşekkürler," dedi, sırt çantasını omzuna asarak. Askıyı tuttu.

Arkasını döndüğünde ayağı takılır, biraz sendeler, sonra kendini toparlayıp ağır adımlarla ilerler.

Dudaklarımın tekrar yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum, makaleyi hatırlayarak. Sırt çantası yırtıldığında. Fotoğrafta çok sevimli görünüyordu, ama makale gerçekten aptalcaydı. Gazetecinin sırt çantasını, çantasını ya da her neyse onu boşaltıp, içindeki her şeyi dünyanın görmesi için işaretlemek istedim.

"Garrison," diyor Lily, Willow dinlenme odasına girerken.

"Evet?" Dünyanın en ünlü insanlarından birine dönerek bakıyorum. Lily Calloway benim mahallede yaşamıyor olsaydı, bu durum bana daha çok çarpardı. Benzer bir aile serveti ile çevrili bir ortamda büyümemiş olsaydım.

Benim için hepsi sıradan şeyler.

"Yapamazsın," diyor kendinden emin bir şekilde başını sallayarak.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neyi yapamam?" Kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıp saçlarımı elimle düzeltiyorum.

"Yapamazsın... onunla." Boğazını temizler. "İşyerimde *profesyonellik* beklerim." Komik bir şekilde çenesini kaldırır ve ben onun ciddi olup olmadığını neredeyse anlayamam.

"Tamam..." diye başımı sallarım. "Evet. Yapmayacağım... onunla." Neyi kabul ettiğimi tam olarak bilmiyorum, zihnim yarı yarıya o dinlenme odasında.

Lily tekrar başını sallar. "Tamam o zaman. Gitmem gerek, ama Maya görevleri ve işleri dağıtacak. Lütfen onu dinle."

"Dinleyeceğim," diyorum, Lily'nin bana güvenmesini istiyorum. Kendimi kanıtlamam gerektiğini biliyorum.

Çalışanlara özel kapıdan çıkar. Beni Maya ile yalnız bırakır.

Mağaza müdürü klavyeye vuruyor ve sinirli bir nefes veriyor.
Bana hiç bakmıyor, ama konuşmaya başlıyor.

"Erkekler tuvaletinin fayanslarına işeyen sensin."

Geçmişteki anıdan yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, o benim... arkadaşımdı." John'un çok fazla alkol içip sarhoşken tuvaleti ıskaladığını söylemek isterdim, ama o kasten yere işemişti.

Dudaklarını büzüyor, bakışlarını bilgisayar ekranına dikeyyor. "O zaman raflardaki tüm aksiyon figürlerini yeniden düzenleyip bir seks partisi düzenleyen sensin."

"Ben değilim." Kafamı sallıyorum. *Kyle*.

Sözleri mideme yumruk gibi indi, çünkü bütün gün konuyu saptırabilirim ve bu eylemlerin kısmen benim de sorumluluğumda olduğunu biliyorum.

Arkadaşlarımı hiç durdurmam. Durduramazdım. Ben de tamamen masum değilim. "DC çizgi romanlarının önüne porno dergileri koyan sensin."

Kafamı daha sert sallıyorum. "O ben değilim." *Hunter*, kardeşim değil, arkadaşım.

Gerginleşir ve klavyede daha hızlı yazmaya başlar. "O zaman tuvalet duvarına Sharpie kalemle 'en devrimci şeyi icat etmeye çalışmayı bırak. Zaten yapılmış.' yazan sensin. Sonra da bir dilim pizza çizdin."

Gülmemek için dudaklarımı ovuşturuyorum. Sessizliğim içinde gözleri bana doğru kayıyor, gittikçe daralıyor.

Ağzım aşağı doğru kıvrılır ve elim düşer. "Evet, bendim." Ona işaret ederim. "Gidip temizleyebilirim..."

Dikkatini tekrar bilgisayara çevirir ve başka bir dilde bir şeyler söyler. Korece olduğunu sanıyorum. Yabancı YouTube videolarını o kadar çok izliyorum ki, dili zar zor anlayabiliyorum. Daha dikkatli olsaydım, bir iki kelime yakalayabilir ve onu daha iyi anlayabilirdim.

Ama mesele bu değil. O, şu anda benim onu anlamamamı istiyor. İşe yarıyor. Mağaza müdürüne ne kadar sorun çıkardığımı fark ederek tedirgin bir şekilde yerimden kıpırdanıyorum.

"Özür dilerim," sonunda özür dilerim - en başından yapmam gereken şeydi. "Gerçekten özür dilerim, bunu telafi etmeye çalışacağım." Kollarımı uzatırım. "Beni işe koyun."

Beni tuvaletleri temizlemem için tuvaletlere yönlendireceğini düşünüyorum. "Bugün Willow'u envanter sayımına koyacaktım. Onunla birlikte depoda başlayabilirsin — *lanet olası teknoloji!*" Sinirli bir şekilde bilgisayarın yan tarafına vurur.

"Hey, bir bakayım." Maya'nın yanına gidip kapüşonlu sweatshirt'ümü tezgahın üzerine koyuyorum.

O kenara çekildi ve Windows için en kötü sorun olan mavi ekranı gösterdi. "Dört kez yeniden başlattım."

"Donanım sorunu olabilir."

"Bunu nasıl düzeltebiliriz?" İki parmağıyla tezgahı tıklattıyor. "Yeni ekipman alman gerekir."

Ağzı açık kalır. Paniklemeden önce, "Güvenli modda yeniden başlatıp bilgisayarın belleğini kontrol edeceğim. Yeni sürücü yüklemeyin, değil mi?" diye ekliyorum.

Maya yavaşça başını salladı. "Hayır."

"Hey..." Willow dinlenme odasından çıkar ve tereddütle kasaya doğru bize yaklaşır. "Ne yapmalıyım?"

Maya cevap vermek üzereyken telefonu çalar ve dikkatini dağıtır. Yorgun görünür. "Bu bizim bağımsız dağıtımcımız... Hemen dönerim." Telefona cevap verir ve dinlenme odasına koşar.

Birkaç komut yazıp bilgisayarın yeniden başlamasını beklerim. "Beni hatırlıyor musun bilmiyorum." Willow'a dönerim.

Bana öncekinden daha yakın duruyor, mavi ekrana bakıyor ve ellerini beyaz tezgahın üzerinde tutuyor. "Sayılır," diyor yumuşak bir sesle.

Kalbim hızla atmaya başlar ve bilgisayarı işaret ederim. "Çalıştırmaya çalışıyorum."

O da başını sallar ve gözlüklerini tekrar yukarı iter. "Bilgisayarlardan anlar mısın?" "Sayılır." Dudaklarım gülümsemeye çalışır.

Onunki de neredeyse gülümsüyor, ama sessiz kalıyor, ben sorunu bulmaya çalışırken mavi ekranın yanıp sönmesini izliyor. Gürültülü, baskın seslere o kadar alışkınım ki — arkadaşlarımla birbirlerinin üzerine konuşmaları — aramızdaki bu sessizlik bana farklı geliyor.

Yalnız olmanın sessizliğinden daha iyidir. Çünkü onun burada, yanımda, düşündüğünü hissedebiliyorum.

Bir dakika kadar sonra konuşuyorum. "Buralarda okula gidiyor musun?" "Pazartesi günü Dalton Akademisi'nde başlayacağım."

Loren Hale'in kuzeni Dalton Akademisi'ne gidiyor. Loren'in gençken gittiği hazırlık okulu.

Kaslarım gerildi, onun için anında endişelendim — çünkü ağabeyleri veya arkadaşlarının arkadaşları aracılığıyla onun hakkında duydukları söylentiler nedeniyle onu sevmeyen pek çok insan var. Artık ünlü olduğu için, kıskançlık da bu karışıma eklenmiş durumda.

"Sana okulu gezdirebilirim," diyorum, ama bunun ne kadar yardımcı olacağını bilmiyorum. Şu anda benim de çok sevdiğim söylenemez.

O kaskatı kesildi. "Sen de oraya mı gidiyorsun?"

"Evet." Bellek kontrolü geçtikten sonra sabit disk kontrol etmek için eğildim. Fan, toz ve örümcek ağlarıyla pis görünüyordu. Üzerine üfledim ve

muhtemelen aşırı ısındığını fark ettim. Bir dakika daha ekipmanla uğraştım ve soğumasını bekledim.

Ön kapı zili çalar ve dört kadar çalışan daha sanki orası kendilerininmiş gibi içeri girer, arkamızda dağılarak fırına ve kahve makinelerine doğru yönelirler.

Willow neredeyse tezgaha sarılır. Sanki yolun ortasında duruyormuş gibi, ama öyle değil. Yanıma sıkışır ve sonra durur. Ne kadar yakın olduğunu fark edince geri çekilmeye başlar. "Üzgünüm."

"Önemli değil," diyorum ve bilgisayarı işaret ediyorum. "Her şey düzeldi." Windows ekranı açılıyor ve yönetici şifresini soruyor. "Misafir" olarak giriş yapabilirdim ama birkaç şifre deniyorum, bunlardan biri *Scott Summers* çünkü Cyclops karton maketi mağazaya girenleri karşılıyor.

Çalışır. "Zayıf şifre," diye mırıldanarak Chrome'u açarım.

"Nasıl anladın?" Willow örgüsünü düzeltirken kolu benimkine değiyor. Damarlarımdan bir elektrik akımı geçiyor — bu kısa temas, alıştığımdan daha masum. Daha saf. Belki de bu yüzden bu kadar farklı geliyor.

"Güçlü bir şifre karakterleri tekrarlamaz ve rakamlar içerir." Bundan daha azı olursa, bir şifreleme programı şifreyi kırmak için neredeyse üç saniye sürer.

Bana temkinli bir bakış atar, arkamızda kahve makinesi homurdanarak çalışmaya başlar, ayak sesleri yere vurur.

"Ne?" Tumblr'ı açtım, kullanıcı adımlı yazmak üzereydim.

"Sık sık şifreleri kırar mısın?" Yanakları yine soluyor. "Yani, istemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

Nedense onu kucaklamak istiyorum. Belki onu rahatlatmak için. Başını biraz eğiyor ve arkamızda telaşla çalışan çalışanlara bakıp duruyor.

Yine de kolumu ona dolamıyorum ya da onu kendime çekmiyorum. Kapalı bir duruşu var, bunu bana dokunmamdan hoşlanmayabileceğinin bir işareti olarak alıyorum.

"Birkaç kez, evet," diyorum ona. "Bunu yapan bir yazılımım var." Önemli bir şeyi hacklediğim falan yok. Birkaç kez şaka olsun diye arkadaşlarımla Twitter hesaplarını ele geçirdim, hepsi bu. Muhtemelen çok daha kötüsünü de yapabilirdim.

Hiçbir şey söylemiyor. Tumblr ekranına dalgın dalgın bakıyor. "İyi misin?" diye soruyorum, kullanıcı adımlı yazarken: **ryumastersxx**

"Hayır." Yüzünü buruşturur. "Evet, iyiyim. Sadece... bunu ve *bunu sevdiğine* şaşırdım." Tumblr logosunu ve sonra kullanıcı adımlı işaret ediyor.

Kaşlarımlı çatıldı. "Bekle, *Street Fighter*'ı seviyor musun?"

"Dövmen var." Pazı ve ön kolumun arasında bulunan kafatası dövme bakıyor.

"Bunun nereye varacağını bilmiyorum."

"Ve bir *sürü* arkadaşın var..." Willow, üniversite çağında bir çalışan arkasında yürürken, neredeyse ona çarpacakken sözü kesilir. Ben hiç kıpırdamadığım için, o da belime yaslanarak bana yakın durur.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Gergin bir şekilde gözlüklerini çıkarır ve camlarını siler. "Senin gibi birinin bu tür şeyleri seveceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben de senin gibi birinin eski bir video oyununa ilgi duyacağını düşünmemiştim." Kısa bir duraklamadan sonra, yumuşak bir sesle sorar, "Benim gibi biri ne demek?"

Bir saniye düşünürüm. "...bir kız." Bunu söylediğim için kendimi kötü hissederim ve insanlara bakış açımın olması gerektiği gibi olmadığını fark ederim. Belki de kimsenin bakış açısı olması gerektiği gibi değildir. İnsanları tanıyana kadar kim olduklarını gerçekten bilemeyiz.

"Video oyunlarını seven tek kız ben değilim," diyor. "Ve Tumblr'ı seven tek kişi de kesinlikle ben değilim."

"Bunu biliyorum," diyorum, Tumblr'ı nasıl kullandığını merak ederek. Hızla, *Supernatural*'dan birkaç gif setini reblogluyorum. "Kullanıcı adın ne?"

Gözlüklerini düzeltir. "Söyleyemem."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Ne, bir sır mı?" "Sayılır."

"Bir nevi," diyorum, alışılmadık, giderek büyüyen bir gülümsemeyle. "Bir ipucu verebilir misin?" Bana anlamlı bir bakış atıyor. "Hesabıma girmen için mi?"

Hayır. "İlk evcil hayvanının adı neydi?" diyorum esprili bir şekilde. "Doğduğun şehir?"

Kafasını sallayarak bunun *işe yaramayacağını* ima eder. İşe yarayacağını düşünmemiştim, ama gözlerime bakarken daha az gergin görünüyor. Gözleri güzel: kahverengi, ama göz bebeklerinin çevresi biraz ela rengi.

"Bilgin olsun," diyorum, "çok fazla arkadaşım yok..." *en azından artık yok.*

"Varmış gibi görünüyordu," diye mırıldanır.

Midem bulanıyor. Konuyu daha hafif bir konuya çevirmeye karar veriyorum. "Bana kullanıcı adını verirsen birbirimize mesaj atabiliriz."

Yine derin düşüncelere dalıyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Onun çevrimiçi nasıl biri olduğunu bilmek istiyor muyum? Ne tür şeylerle ilgileniyor? Evet, istiyorum. "İstemeseydim tekrar sormazdım."

"Sana söyleyeceğim, ama önce Tumblr'da bir anket doldurman gerekiyor."

Kafam karışık bir şekilde kaşlarını çatmış. "Neden?"

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırır. "Ben de yakın zamanda bir tane doldurdum ve silmeyi sevmiyorum..."

Anlıyorum. Cevaplarını görmemi istemiyor, en azından onun içinde bulunduğu duruma girmeden görmemi istemiyor.

Bir anket.

Neredeyse kaçacak olan kahkahamı bastırmaya çalışıyorum. Muhtemelen arkadaşlarını etiketlediğin ve onların da başkalarını etiketlediği şeylerden biri... Ben öyle şeyler yapmam. Asla.

Benden uzaklaşmaya başladı ve hemen kendime yumruk atmak istedim.

Kahretsin. Elimi eline koydum ve o sıçradı.

"Üzgünüm." Elimi çektim. "Kaba davranmak istemiyorum. Sadece... gerçekten bir anket doldurmamı mı istiyorsun?"

"Sadece kullanıcı adımı istiyorsan."

Ona zayıf bir gülümseme atıyorum - dürüst olmak gerekirse, gülümsemekte pek iyi değilim. En son ne zaman mutlu olduğumu ve dişlerimi gösterdiğimi hatırlamıyorum. Belki de hiç olmamıştır. Eminim huysuz, pislik bir bebekmişimdir.

"Tamam." Karar veriyorum. "Yapacağım."

Bana anketin bağlantısını gösterdi. Bazı soruları üstünkörü okudum, gerçekten kişisel olanlara odaklandım. Bunu yaparsam, Willow'a açılacağım... ve Willow da bana açılacak.

Ne dersin, Garrison?

Daha önce kimseye böyle bir şey yapmadığımı söylüyorum.

Bu bir ilk olacak. Ve bunlardan hala bazılarının kalmış olmasına şaşıyorum.

14 O ZAMANLAR – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

17 yaş

Garrison, anketi daha sonra dolduracağını söyledi. Maya içeri girip, Garrison daha başlamadan bize görevler dağıttı. Günün çoğunu envanteri kontrol ederek geçirdim, o ise Garrison'a kahve makinelerini temizletip, yerleri silip, masaları toplattı.

Saat 5'te Superheroes & Scones'dan çıktığımda onu görmedim, ama aklımdan çıkaramıyorum. Sorunlu birine benziyor, Maine'deki Caribou'da bin metre uzakta durmak isteyeceğim türden birine. Şüphelerim doğruysa, Lo'nun evine girenler onun arkadaşlarıydı.

Karakter olarak *kötü* biri gibi görünüyor.

Bana istemediğim bir şeyi yapmam için baskı yapmasından korkuyorum.

Hiç böyle arkadaşlarım olmadı, ama o öyle birine benziyor, değil mi?

Onu yargıladığımı bilerek kaldırımdaki altın rengi Honda'ma yaklaşıyorum.

Ama onu önceki davranışlarına göre yargılıyorum.

Karar veremiyorum. Aslında, Garrison'ı bir kategoriye yerleştirmeye çalışırken bile kafam çok karışıyor. Belki de onu bir kategoriye yerleştirmeye çalışmamalıyım.

Arabama girip motoru çalıştırıyorum. Motor cızırtılı bir ses çıkarıyor. "Hayır... hadi ama." Anahtarı tekrar çeviriyorum ve aniden kaputtan duman çıkıyor. "Kahretsın." Arabadan inip kaputun altını kontrol etmek için aceleyle eğiliyorum, duman o kadar sıcak ki kolumu yakıyor.

Kaputu bırakıyorum ve gürültüyle yere düşüyor.

"Hey, Willow!" Endişeli ses tüm vücudumu gerginleştirir. Aman Tanrım, Garrison bana doğru koşuyor, bir elinde kapüşonlu sweatshirt'ü, diğer elinde araba anahtarları sallanıyor.

"Hey," diyorum, kızaran kolumu göğsüme bastırarak, acının azalmasını bekliyorum. O kadar garip bir şekilde hareket ediyorum ki, sanki tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi görünüyorum.

Kaputun üstüne dumanı üflüyor. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum... eski bir araba." Bir duman bulutu daha bana doğru esince öksürüyorum.

Garrison başıyla kaldırıma doğru işaret eder. Onu takip ediyorum, şehir caddesinde araçlar hızla geçiyor.

"Arabalardan anlar mısın?" diye umutla soruyorum.

Kafasını sallar. "Sadece bilgisayarlardan anlarım." Köşedeki sokağa bakar. "Seni gitmen gereken yere götürebilirim. Bu arada çekici çağırabilir ya da kuzenini arabana bakması için çağırabilirsin."

Kuzenim mi? Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Loren Hale, *kuzenim*. Bu da Garrison'ın benimle ve tamponlarımla ilgili ilk makaleyi okuduğu anlamına geliyordu.

Hareket etmiyorum. Düşünme.

"Willow?"

"Uh, evet... evet." Kafamdaki tüm örümcek ağlarını temizlemeye çalışır gibi başımı sallıyorum. "Teşekkürler. Beni bırakırsan çok sevinirim." Çekiciyi daha sonra ararım. Sonunda park metreya birkaç çeyreklik daha atıp sırt çantamı alıyorum.

"Bu taraftan." Köşedeki sokağı işaret ediyor. Bir blok yürüdükten sonra siyah bir Mustang'in yanında duruyor. Siyah deri iç döşeme ve siyah özel jantları var. Pahalı bir araba olmalı. Değilse bile, pahalı gibi görünmek için harika bir iş çıkarıyor.

"Bu senin araban mı?"

Bana yolcu kapısını açıyor. "Evet... Loren'le aynı mahallede yaşıyorum." Aramızda söylenmemiş bir gerçek gerginlik yaratıyor: *eski arabam ölmek üzere ve bir blok ötede duman çıkarıyor*. Birkaç benzersiz benzerliğimiz olduğunu öğrendikten sonra, en büyük gerginliği yaratan bu ekonomik fark oluyor ve ikimiz de farklı nedenlerden dolayı rahatsız oluyoruz.

"Partinin olduğu gece senin evin miydi?" diye soruyorum arabaya binmeden önce. Her şey temiz, koltuğun altında su şişeleri veya paket servis ambalajları yok. Benim arabam ise Wendy's ve Taco Bell'den kalan fişler ve kağıt peçetelerle dolu.

Dağınık olan benim, fark ediyorum. Koltuğa daha da gömülüyorum ve sırt çantamı kucağıma alıp göğsüme sıkıca sarılıyorum.

Kemerini bağladıktan sonra bana cevap veriyor. "Benim evim değil. Bir sokak ötede oturuyorum." Bana dönüyor. "Sen nerede oturuyorsun?"

"Sana bunun biraz uzak olduğunu söylemeliydim..." "Sorun değil. Gidecek bir yerim yok."

Başımı sallayıp adresi veriyorum. Adresi telefonuna girip standı yerleştiriyor, GPS yol tarifi vermeye başlıyor.

"Kuzenimle birlikte yaşıyorsundur diye düşünmüştüm," diyor, muhtemelen Loren gibi benim de zengin olduğumu düşünüyor. Sanırım bugün farklı bir şey öğreniyor.

Ve neden sürekli *kuzenim* dediğini bilmiyorum. Loren'in kim olduğunu biliyor. Belki de hırsızlık olayından sonra onun adını anmaktan hoşlanmıyordur.

"Ona yük olmak istemedim," diye açıklıyorum. "Bir bebeği var."

"Evet, Maximoff'un ilk bebek fotoğrafını tüm dünya ile birlikte gördüm." Sesi kuru, ünlü olmalarından hiç etkilenmemiş gibi.

"*Philadelphia Prenseleri*'ni sevmiyorsun galiba." Reality şov onları ünlü yapmadı ya da büyük bir etki yaratmadı, birkaç havalı gif dışında, ama Lily'nin seks bağımlılığından bahsetmektense PoPhilly'den bahsetmek daha kolay.

Hava deliklerini ayarlayarak, çok soğuk havanın bana gelmesini engelliyor. Titriyor muyum?

"İzledim, ama beni rahatsız eden program bu değil." Garrison kırmızı ışıktaki durur.

"Mahallemden her çıktığımda, paparazziler sanki arka koltuğumda Calloway kardeşlerden biri varmış gibi arabama bağırmağa başlıyorlar. Ve sordukları sorular çok saçma." Direksiyona hafifçe vuruyor ve sonra mavi ve açık yeşilin karışımı olan, şimdiye kadar gördüğüm en eşsiz renklerden biri olan aqua mavisini gözlerini bana diyor. "Pazartesi günü araba lazım olursa haber ver." Yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olmalı ki, "Erken kalkarım" diye ekliyor.

"Senin yolunun dışında," diye hatırlatıyorum ona, ama yeni bir okula biriyle gitmek, tek başına gitmekten çok daha az endişe verici geliyor.

Ama Garrison?

Ya bu bir şakaysa? Ya bu *Never Been Kissed* filmindeki gibi olursa ve sonunda arabayla yanımdan geçip bana yumurta atarsa?

Popüler olmadığını söylüyor, ama popüler bir lise öğrencisinin tüm özelliklerine sahip: atletik yapısını gösteren kaslı pazıları (yani spor yapıyor), herhangi bir CW dizisinde başrol oynayabilecek bir yüzü (ya da en azından dizinin yıldızının küçük kardeşi olabilecek bir yüzü, örneğin *The Vampire Diaries* dizisindeki Jeremy gibi) ve bazen kirpiklerine kadar uzanan dağınık kahverengi saçları var. Bu saçlar, "*Bir erkek grubunda olabilirdim, ama ben o tür şeyleri yapmayacak kadar havalıyım*" diyor sanki.

Dövmesinden bahsetmiyorum bile.

Ve kendinden emin ama karanlık bakışları...

Aniden şu sonuca varıyorum: *Garrison Abbey'yi tanımiyorum*. Bana yumurta atıp atmayacağını söyleyecek kadar tanımiyorum.

Ama gerçekten öyle yapacağına inansaydım, asla arabasına binmezdim. arabasına binmezdim.

"Yolun dışına çıktığımızı biliyorum," diyor ışık yeşile dönünce. "Umurumda da değil Umurumda değil. Zaten genelde sabahları üç saatimi boşa harcamaya

çalışırım." Üç saat mi? "Sabah beşte mi uyanıyorsun?"

"Herkes öyle değil mi?" diyor kuru bir şekilde, parmakları hafifçe titriyor. Araba sigara kokmuyor, narenciye kokuyor ve içinde alkol ya da bira şişesi yok

ama onu daha önce sigara içerken ve içki içerken görmüştüm. Konuyu değiştirir.

"Üçüncü sınıf mısın?"

"Hayır."

Kaşlarını çatıyor. "İkinci sınıf mı?"

"Son sınıf," diye cevaplıyorum.

"Daha genç görünüyorsun."

"Örgü yüzünden," diye mırıldanıyorum, koltuğumda biraz kıpırdanarak.

Bana bir kez bakıp sonra yola odaklanır. "Örgü saçın çok hoş."

Dudaklarımın yukarı kalktığını hissediyorum. *Böyle gülme*. Bu, onu oraya koyan kişiye asla gösterilmemesi gereken baş döndürücü bir gülümseme. "Tamam," diyorum aniden. "Tamam... evet?" Pazartesi günü beni almayı teklifini kabul ettiğimi biliyor.

Başımı sallıyorum. "Nasıl iletişim kuracağız?"

Kolayca şerit değiştiriyor. "Muhtemelen mektuplarla," diye şaka yapıyor. "İki teneke kutu derdim, ama ip benimle senin arana kadar uzanmaz herhalde."

"Birler ve sıfırlarla iletişim kurmaya ne dersin?"

Şaşkınlık taklidi yapar. "O da ne? Birler ve sıfırlar... Hayır, onları sevmem." Neredeyse gülümser, çünkü bugünden sonra, interneti sevdiğini, belki de benden daha çok sevdiğini biliyorum.

15 GÜNCEL - EKİM

LONDRA, İNGİLTERE

WILLOW HALE

20 yaş

Garrison'la haftalardır konuşmadım.

Günler gecelere dönüştü. Geceler sabahlara dönüştü. Ve zaman parmaklarımın arasından su gibi akıp gidiyor gibi. Her şeyi kaybediyorum.

Birbirimize gönderdiğimiz videolar daha seyrek ve daha kısa hale geldi. Benim gönderdiğim videolar, dersler arasında koşturup dururken aceleyle çekilmiş, yorgun ve bitkin videolar.

Onunkiler daha endişe verici. Ağır göz kapakları ve uykuya dalmadan önce mırıldandığı sözler.

Yatağında yatıyorum, tamamen uyanık. Gözlerim tavana sabitlenmiş, betona yapıştırılmış küçük, karanlıkta parlayan yıldızlara bakıyorum.

Onu tekrar ara, diye düşüncelerim beni çekiyor. Telefonumu kapıp numarayı çeviriyorum, ama sesli mesaja düşüyor. Aslında şaşırtıcı değil. Philadelphia'da saat daha 9 ve Garrison gece yarısına kadar çalışıyor. O, işine tamamen odaklanan, zamanı ve etrafındaki her şeyi unutan türden bir insan.

Bu yüzden işinde çok başarılı ve cevap vermediği için onu suçlayamam. Kütüphanede, yemekhanede veya Barnaby's'te olduğum için kaçırdığım pek çok arama varken...

Telefonumu bir kenara atıyorum.

Dışarıda rüzgar şiddetlenirken bir ağaç dalı pencereme sürtünüyor. Yağmur cama vuruyor ve beni uyutmak için elinden geleni yapıyor.

Ama ben çok gerginim. Çok
özlem duyuyorum. Çok fazla şey
var.

Parmaklarım dudaklarımı okşuyor. Öpüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Beni kucaklayalı. Bana *dokunalı*. Parmaklarımı saçlarında gezdireli. Beni sanki kucaklamak istediği tek kişiymişim gibi kollarıyla sarılalı. Korumak için. Sevmek için.

Eğilip lambamı kapatıyorum, yurt odamı karanlığa gömüyorum. Yağmurun sesiyle yalnız başıma, Garrison'ın görüntüleri aklıma geliyor. Kulaklarının yanında hafifçe kıvrılan saçları ve her zaman içimi *gören* akuamarin gözleri. Sanki biliyor gibi.

O biliyor.

Seni koşulsuz sevmesi gereken ama sevmeyen insanların olması nasıl bir şey. Seni koruması gereken ama korumayanların.

Yanağıma dokunup, "Artık önemi yok. Artık on yedi yaşında değiliz. Onlara ihtiyacımız yok. Birbirimize sahibiz" derdi.

Parmağımın ucunda durur ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırırdım. Elini gömleğimin altına kaydırırken avuçlarının altında bir sıcaklık hissederdim. Bana böyle dokunan tek erkek oydu. Öpüşmek. Sarılmak.

Her şeyi.

Her şeyi.

Vücudum titriyor, bacaklarımın arasında daha sert atıyor ve sıkışıyor. Onu istiyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Londra'ya taşındığımdan beri, yalnız kalmak istediğimde bu tek anıyı hayal ediyorum. Bu tek görüntü beni ıslatmaya ve kolayca boşalmaya yetiyor. Şu anda, tekrar bunu düşünmeye başlıyorum.

Bekaretimi kaybettiğim geceyi düşünüyorum.

Elim çarşafın altına giriyor. Pijama şortumun altına. Külotumun altına. Parmaklarım bacaklarımın arasını okşuyor, nefesim kesiliyor ve nemi hissediyorum.

Gözlerimi kapatıp o gecenin her anını zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Sanki Philadelphia'daki yatak odamdaymışım gibi.

Garrison meme ucumu parmağıyla okşadı, ağzı ensemdeydi.

Terli uzuvlarımı titreten hassas bir noktayı emiyordu.

Odayı hatırlıyorum. Mum ışığında, gül yaprakları ve vanilya kokusu içinde. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyordu ve aramızdaki her dokunuş şefkatli, rahat ve arzu dolu hissettiriyordu.

Bacaklarımız yumuşak yatakta birbirine dolanmıştı. Kabarık battaniyeler bir kenara atılmıştı.

Dirsekleriyle kendini destekledi ve eli göğsümden kalçamın kıvrımına doğru kaydı. Çıplak vücudumu içime çekiyordum ve ben de onun gerçek karın kaslarını oluşturan ince kaslarını içime çekiyordum. Atletik vücudunu sergiliyordu. Tonlu beline sıkıca oturan boxer şortuna ve kumaşa bastırılan penisine baktım.

Onu izlemek beni sakinleştirdi. Nefes aldım ve kafamdan uzak durmaya çalıştım.

Şu anda, ne kadar endişeli olduğumu hatırlamamaya çalışıyorum. En güzel anı, tamamen gergin ve garip bir an haline getirmek istemiyorum.

Londra'daki yurt odamda klitorisimi ovuyorum. *Unutma, Willow.*

Garrison'ın bunu nasıl yaptığını hatırlıyorum — genellikle birbirimize dolanıp öpüşürken yaptığı bir şeydi. Ereksiyonunu bana sürtmek için *gerçekten* çok uğraşıyordu (kelime oyunu kasıtlıdır). Sanki sertliğini hissetmemi istemiyor ve hazır değilsem seks yapmam için bana baskı uygulamak istemiyor gibiydi.

O gece, o gece benim içime gireceğine karar verdiğimizde bile, hala vücudumun üzerinde duruyordu. Sanki o anda bu sadece içgüdüydü.

Biraz endişeli bir şekilde titriyordum. Aynı zamanda şehvet ve beklentiyle de yanıyordum. Onu çok arzuluyordum. Heyecan içimi yiyip bitiriyordu, bacaklarımın arasında zonkluyordu. Boynumun arkasını yakıyordu. Acıyan, *özlem dolu*.

Eli karnımın yumuşak etine doğru kaydı. Gömlek ve kot şortu zaten yerdeydi, parmakları külotumun kenarında durdu.

"Bu uygun mu?" diye kulağıma fısıldadı.

"Evet," diye cevapladım, sesim kısılmıştı. Dudaklarımı öptü, yavaşça açmamı istedi. Onun hareketini takip ettim ve dili benimkine şehvetle kaydı.

Ellerimi nereye koyacağımı bilmiyordum.

Hatırlamıyorum.

Ama avuç içlerimin nasıl belirsiz, garip hareketler yaptığını unutmak zor. Genelde onun omuzlarını tutardım. O gece, onun aletine dokunmalı mıyım emin değildim.

"Sana yardım etmemi ister misin...?" diye başladım, ama ne teklif ettiğimi bile bilmiyordum. Oral seks mi? Elle masturbasyon mu? Yoksa benim bilmediğim başka bir şey mi?

O geceden önce birlikte tüm aşamaları tamamlamamıştık. Penisine dokunmuştum ama bunu tam anlamıyla altın yıldızlı bir el işi olarak nitelendiremezdim ve onu daha önce hiç ağzıma almamıştım.

Her zaman kafamda bir şeyler var. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi endişeli ve gerginim, Garrison da bana daha ileri gitmem için baskı yapmayarak çok tatlı davranıyor. Sanırım onun bana dokunması, benim ona dokunmamdan daha rahatlatıcı geliyor. Genellikle sadece öpüşürüz, çok sürtünürüz ve o ben boşalana kadar parmaklarımı okşar.

Yatakta birlikteyken, Garrison dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı. Daha şefkatle. "Hayır, bu senin için. Rahatla, Willow."

Parmakları külotumun kumaşının altına kaydı, dokunuşu acı verecek kadar yavaştı ve hassas noktama dokunduğunda, tahrik olmuş bir nefes verdim.

Etrafımızı saran vanilya kokusunu içime çektim ve onun sağlam omuzlarını tuttum. İçime girdi ve ben kendimi Garrison'a teslim ettim. Ona güveniyordum.

Onu seviyordum, *seviyorum*.

Parmaklarını içimde hareket ettirerek beni doldurdu ve başparmağı klitorisimi okşadı. Vücudumu ve sinirlerimi ateşe verdi. *Parmaklarının yerini daha büyük ve daha sert bir şey alacaktı*, bu düşünce beni ateşledi ve heyecanlandırdı.

Londra'da kendime dokunurken, o gecenin olduğu gibi onun burada olduğunu hayal ediyorum. Beni sonuna kadar dolduracak. İçimdeki ereksiyonu. Sallanıyor. Zevk veriyor.

Nefesimin nasıl kesildiğini hatırlıyorum. "Garrison," parmaklarının yumuşak baskısı altında inledim. Daha fazla tahrik oluyordum.

Alnını alnıma bastırdı, hafifçe sallanıyordu. Sürtünmeye ihtiyacı vardı. Sürtünme istiyordu. İçimde olmaya can atıyordu. Bütün bunları gözlerinde ve sıkı nefesinde görebiliyordum.

Zevk arttı.

Çıplak göğsü terden kaygandı ve boğazından derin bir ses çıkıyordu. Kim olduğunu ortaya koyan bir ses. Erkeksi. Erkek. Benim. Ve ben de onundum. *Onunum*.

Nasıl? Ben bile emin değildim. Ben kitap kurdu ve sessiz bir kızdım.

O ise asi ve yanlış anlaşılmış biriydi. Onun gibi erkekler genellikle benim gibi kızlara aşık olmazlardı. Ama işte buradaydık.

Hareketleri hızlandı, dudaklarımız sıcak nefeslerle birbirine değdi ve o başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. Onun üzerine çökmüş bir dalga gibi yıkıldım.

Ayak parmaklarım kıvrıldı ve coşku gözlerimi kararttı. Nefesim kesildi, inlemeler boğazımda takıldı.

Londra'da, bükülmüş çarşafı sıkıca tutuyorum ve kalçalarımı kaldırıyorum. Keşke burada olsaydı, bana dokunsa. *Öyle olduğunu* hayal ediyorum.

"Seni yakaladım," dedi Garrison o gece, dudakları kulağıma değecek kadar yakın.

Mutlu hissi içime çektim. Gözlerim ağırlaşmış, bulabildiğim en yakın şeye, onun ön koluna öpücük kondurdum. *Çok* güzel bir ön kol.

Gözlerimiz buluştuğunda, onun ezici arzusu benimkini bastırdı, beni o kadar çok ihtiyaçla kapladı ki, onun altında neredeyse titremeye başladım.

"Artık yapabilirsin," dedim yumuşak bir sesle.

O benim uyluğumu okşadı ve gözlerimin içine baktı. "Hazır olduğuna emin misin? Seni tekrar boşaltabilirim..."

"Eminim," dedim, bu kararımdan emin bir şekilde. Ellerim karın kaslarının çıkıntılarına kaydı. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

Heyecan, onun baş döndürücü gözlerine yansıdı. "Siktir."

İkimiz de gülümsüyorduk. Heyecan, acımasız, huzursuz bir okyanus gibi etrafımızı sarmıştı ve ikimiz de bu akıntının bizi dibe çekmesine izin vermekten mutluyduk.

Yataktan kalktı ve acil durum prezervatiflerini sakladığım yeri bildiği komodine doğru yürüdüğünü izledim. Her ihtimale karşı.

O da benim gibi çırlıçıplaktı. O da benim gibi yirmi yaşındaydı. Ama kaslı vücudunda dövmeler vardı ve çok rahat ve kendinden emin hareket ediyordu. Artık

benim ilk tanıştığımında onu gördüğüm sporcu gibi görünmüyordu. O kötü bir çocuktur. Yanlış anlaşılmalı. *Benim*.

Onu izlerken kalbim hızla atıyordu ve yastığıma yaslanıp rahatladım. Hızlı hareketlerle folyo paketi aldı ve bana geri döndü.

Yatağa geri döner dönmez, Garrison beni sanki evrenin en güzel yaratmışım gibi tekrar içime çekti.

"Willow." Adımı, her santimim titremeye başlayacak şekilde söyledi. Soğuk bir havuza ayak parmağını daldırmak gibi.

Onun boyuna baktım, dizleri yatak üzerindeyken dişleriyle prezervatifi yırtıyordu. Penis, içime giren hiçbir şeyden daha büyüktü.

Ben eğildim, o da yanağımı avuçladı ve beni öptü. Onu yakınımda hissetmek için rahatlamak amacıyla kollarını tuttum. Dizleriyle bacaklarımı ayırdı. Kalbim hızla atıyordu.

Çok acıyacağını düşündüm ve en çok da bundan korkuyordum. Korkmak ve sonra her şeyi berbat etmek. Ama Garrison bunu zaten biliyordu.

Ona daha önce söylemiştim.

Dudaklarına fısıldadı, "Çok acırsa bana söyle, dururum, tamam mı? Sorun değil."

Sözleri sihir gibiydi. Gerginliğimi yok etti.

Başımı salladım ve omuzlarımı yatağa yasladım. Bacaklarım onun etrafındaydı. Savunmasız ve hazır, *çok hazır*.

İlk kez, onun önümde kendini hazırladığını izledim. Her santimetresinden daha fazla güven yayıyordu. Bu bulaşıcıydı, benim çekingen yanlarımı besliyordu.

Vücudumun üzerine daha da tırmandı, eli yanağımın yanındaydı. Başını eğdi, dudakları dudaklarımla birleşti. Dili benimkiyle dolandı, nefesi benimkiyle birleşti, kalbi benimkiyle birlikte attı.

Sıcak hisler beni sardı. Ateşli anın içinde, eli kalçalarım boyunca kaydı ve sonra bacaklarımın arasında bir baskı hissettim.

Keskin bir acı geldi ve geçti, yerini başımı döndüren ve heyecanlandıran ezici bir dolgunluk aldı. Daha fazla ihtiyaç uyandırdı. Daha fazla arzu. Daha fazla istek.

"Tanrım, Willow," Garrison sanki burası çok *iyi* bir yermiş gibi inledi. Onun altında titriyordum, daha fazla sürtünme istiyordum. Gözleri benimkilere daldı. Aşırı arzu ile sarılmış endişe. Zaten kalçalarını hareket ettiriyordu.

Zaten bana karşı sallanıyordu ve içimde pompalandığını izliyordum - *aman Tanrım*. Nefes nefese kaldım ve o benim elimi tuttu, parmaklarımızı yastığa doladı. "Bu iyi mi?" diye fısıldadı.

Boğazımda kelimeler kayboldu, başımı salladım. *Çok iyi.*

Bu onayla, daha sert itmeye başladı. Beni tahrik ederken, ter cildimizde parıldıyordu ve dudaklarımdan tiz bir ses çıktı, boğazımı gıdıklayan başka bir şey. "Ahh." Dövmeli kafatasının olduğu pazılarına sarıldım. Zevk dalgasının üzerindeydim, sonu bile görünmüyordu. "Garrison... lütfen durma."

"*Siktir,*" diye inledi ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. İçime daha derine girdi ve gözlerim yaşlarla doldu.

Elimi bıraktı ve yanağımı kavradı. Onun hızı ve doluluğu beni tamamen yok ediyordu. En iyi şekilde. Açıkçası zihinsel olarak tekrar ziyaret etmeye değerdı.

Onun altında
kayboldum. O da benim
üstümde kayboldu.

Her nefes nefese kalışımızda birbirimizi bulduk. Her kalp atışında. Her acılı ihtiyaçta. Ta ki ikimiz de ter içinde kalana ve yoğun, tutkulu bir çarpışmanın etkisiyle yenilene kadar. Sinirler ateşleniyordu. Nefesler hızlanıyordu. Yıllarca bekledikten sonra bedenlerimiz mutluluk verici bir zevkle çarpışıyordu.

Yurt odamda, aynı dalgayı sürüyorum. Zirveye ulaşıyorum.

Yumuşak, acılı bir fısıltıyla onun adını haykırıyorum. O, kilometrelerce uzakta olsa bile beni ateşe veriyor. Ama bir fark var.

Sakinleşiyorum ve yanıma dönüp yuvarlanıyorum. Kimse benimle çarşaflara dolanmıyor.

Beni kollarına almak için burada değil. *Seni seviyorum* demek için burada değil. O Burada değilsin, *ben* de *seni seviyorum* diyemiyorum.

Burada değil ki, iyi olup olmadığımı sorsun. Terli saçlarımı yüzümden çekip alsın. Uyumadan önce son bir kez öpsün.

Bu yüzden telefonumu arıyorum. Ve onu tekrar aramaya çalışıyorum. "Lütfen cevap ver," diye mırıldanıyorum Londra'da tek başıma. "Lütfen cevap ver."

Telefon
çalıyor.

Ve çalıyor.

"Lütfen, Garrison." Çalmayı kesiyor.

Bip.

"Sesli mesaj kutusu dolu," diye otomatik bir ses cevap veriyor.

Sırt üstü yuvarlanıp telefonumu göğsüme bastırırım.

16 GÜNCEL – EKİM

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

20 yaş

Cadılar
Bayramı.

Loren Hale'in doğum günü olarak da bilinir. Kendisinin düzenlediği bir "sürpriz" parti hakkında bana mesaj attı bile. Ancak bu sürpriz, doğum günü olan kendisi için değil, tüm konukları için. Bu tam Loren Hale'e göre bir şey, böyle bir şeyi uydurmak imkansız.

Cobalt Inc.'in asansörü bugün çok yavaş. Belki bozulmuştur? Saatin tik takları gibi aşağı aşağı aşağı iniyor ve partiden kaçmak için buradan yeterince erken çıkamayacağımdan endişeleniyorum. Mesaja tekrar bakıyorum.

Loren Hale: *Doğum günü partim için seni saat 21:45'te alacağım. Gezi sürpriz olacak. Hiçbir soruya cevap verilmeyecek. Katılım isteğe bağlı değil.*

Mesajlarında bile tam bir pislik. Nerede olacağımı bile sormadı, sanırım Connor ona gece yarısına kadar çalıştığımı söylemiştir. Ama şaka ona geri döndü çünkü bu akşam saat 9:30'da buradan çıkacağım.

Asansör sonunda lobide durdu ve Uber çağırmak için telefonumu çıkardım. Döner kapıdan çıkıp kaldırıma adımımı attığım anda, siyah bir limuzin kaldırımda yavaşladı.

Siktir.

İkinci seçenek: Göz teması kurmamak. Belki limuzini görmezden gelerek kurtulabilirim. Telefonuma odaklanıyorum ve en yakın Uber'in on dakika uzaklıkta olduğunu fark ediyorum. *Siktir et Halloween'i.*

"Garrison Abbey!" Loren limuzinden bağıyor. "Gidelim! Doğum günüm beni bekliyor!"

Aptal olma. Yenilgiyi kabul ederek nefes verip yukarı bakıyorum. Vücudunun yarısı limuzinin açık penceresinden dışarı sarkmış. *Gel bakalım der gibi* elini uzatıyor.

Çok isteksiz görünmemeye çalışarak, telefonumu cebime koyup, omzumdaki sırt çantamı düzeltiyorum ve limuzine yaklaşıyorum. Her adımım ağır.

Loren limuzinin kapısını açmak üzere, ama ben pencere pervazına tutunup kapıyı kapatıyorum. Lo, sanki çocuğuna Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylemişim gibi hemen bana öfkeyle bakıyor. Ve bir saniye sonra, gözleri oldukça yumuşuyor. Sanki nazik olmaya çalışıyor gibi - ve bu onun için zor bir şey.

Ağzını açar, ama onu keserim. "Davet için teşekkürler, ama gitmemeye karar verdim."

Onun kehribar rengi gözlerine bakmak gerçekten çok zor. Gözleri milyonlarca şeyi haykırıyor. Hayal kırıklığı. Kafası karışıklığı. Onun acımasız bakışlarını, şu anda bana yağdırdığı bakışlara tercih ederek, gözlerinden kaçınıyorum. Cidden, ona bakmak yerine başka yerlere bakıyorum.

Sokağa.

Işık direğine.

Az önce çıktığım döner kapılar.

Onlarla arkadaşmışız gibi takılamam.

Onunla takılamam. Kız arkadaşım onun küçük kız kardeşi. Lanet olsun, üç yıl önce evini tahrip ettim. Birdenbire hafıza kaybı mı yaşadı? Beni kaldırıma itmeli. Beni tekmelemeli ve binlerce farklı isimle çağırmalı. Doğum günü partisine davet etmemeli.

Tanrım. Hiç mantıklı değil.

Ona bir kez daha bakıyorum ve o, sanki birini arıyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyor. Sonra bana diyor ki, "Çünkü seni davet eden bir sürü arkadaşın var." Sahte bir şaşkınlıkla elini dudaklarına götürüyor. "*Aman Tanrım*, en yakın arkadaşın sana el sallıyor. Seni gördüğüne çok sevindi."

Siktir et

onu. Ona

sert bir

bakış

atarım.

O da bana ters ters bakar ve sonra *bunun aptalca olduğunu* düşünürüm. Beni kızdırıp gitmemi sağlamaya çalışıyor. O bir düğme basıcı ve onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, benim düğmelerimi o kadar çok öğreniyor.

Gözlerimi deviriyorum. "*İşim* var, seni lanet olası..." Sinirli bir ses çıkarıyorum ve Converse ayakkabılarımla kaldırımda sürtünüyorum. Ne halt ediyorum ben?

"Şirketin CEO'su benim doğum günüm için izin alabiliyorsa, çalışanı da alabilir." Loren arabanın kapısını tekrar açmaya çalışır, ama ben vücudumun ağırlığını

dayanıyorum.

Elmacık kemikleri keskinleşir.

"Ciddiyim." Derin bir nefes alıyorum. "Üzerinde çalıştığım şeyi bitirmem gerekiyor ve..." Uzaklara bakıyorum. Başka ne var? Tanrım, ne kadar zavallıyım. Düzgün bir bahane bile bulamıyorum.

"Beni bir saniye dışarı çıkar. Seni limuzine zorla bindirmeyeceğim." Sesinde hala sertlik var, ama mizah yok. Ciddi.

Geri adım atıp, rüzgârın şiddeti artarken, kapüşonlu sweatshirtimin kollarını ellerimin üzerine çekiyorum. Bu gece hava daha soğuk. Loren kapıyı açıp arabadan iniyor. Cadılar Bayramı kostümü giymemiş olması beni biraz şaşırtıyor. Sadece siyah bir tişört ve koyu renk kot pantolon giymiş.

Benden birkaç santim daha uzun ve yüzümden uzun saçlarımı çekmek için kapüşonumu geri çekiyorum.

"Gelmeni *istiyorum*," diye vurgular Lo.

Kafamı sallıyorum. Neden? Willow'un erkek arkadaşı olduğum için mi? Cadılar Bayramı'nda takılacak kimsesi olmayan bir ezik olduğumu düşündüğü için mi?

Bana dik dik bakıyor. "Tanrı aşkına, dizlerimin üzerine çöküp yalvarmam mı gerekiyor?"

Burnumdan sıcak bir nefes veriyorum ve uzaktaki parlak bir ışık dikkatimi çekiyor. İkimiz de başımızı çeviriyoruz.

Paparazziler sokağın aşağısına paralel park etmişler. Loren ve Calloway kardeşler onları ateş böcekleri gibi çekiyor ve onlar da lanet olasıca parlak bir şekilde yanıyorlar. En azından ben bundan kaçabilirim. Sürekli kameralarla uğraşmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

Bombardımana tutulmadan önce sadece bir dakikamız var ve yarın Yarın *Celebrity Crush'ta olmak istemiyorum*.

Bu yüzden çabucak "Bu farklı" diyorum. Loren kafasını bana çeviriyor, gözlerinde şaşkınlık var. Devam ediyorum. "Bu erkek arkadaş-kız arkadaş, çift meselesi. Willow gittiğine göre ben artık yedinci tekerlek oldum ve bunun *acıma* davetiyesi olduğunu görüyorum dostum, o yüzden *beni rahat bırak*."

Başını eğdi. "Acıma mı? Benim kim olduğumu biliyor musun?" Göğsüne dokundu. "Kendime acımdan o kadar çok yorulduğum ki, başkalarına acımaya hiç vaktim kalmadı. Connor ve Ryke'ye de sorabilirsin." Limuzini işaret etti. "Düğünde çiçek kız gibi amaçsızca davetler dağıtmam. Çok az arkadaşım var ve sen de onlardan birisin."

Ne? Hayır.

Biz arkadaş değiliz. Onun posta kutusuna "*Cock Sucker*" yazalı yıllar olmuş olabilir, ama bu yaptıklarımı değiştirmez.

Onun dostluğunu hak etmiyorum. Kesinlikle, beni partisine davet etmek için bu kadar uğraşmasını hak etmiyorum.

Hiçbirini hak etmiyorum.

Cadılar Bayramı'nda yalnız olmak benim kaderim. Bütün kötü davranışlarımın cezası bu. Hak ettiğim yer burası. Arkadaşsız ve yalnız.

Ama o burada bana enerji harcıyor ve içimden bir parça limuzine binmek istiyor. Belki sadece bir an için kendime mutluluk ve eğlence vermek istiyor.

Loren beni tekrar ikna etmeye çalışıyor. "Willow yapacağımız şeyi hiç sevmezdi. Ama sen, benim doğum günüm için planladığım şeyi seveceksin. O yüzden burada onun yerine senin olmana seviniyorum." O ikonik yarı gülümsemesini gösteriyor.

Tamam.

Tamam.

Tamam.

Nefes alıp birkaç kez başımı sallıyorum.

Bir kameraman koşarak yaklaşır ve Loren ona geri çekilmesi için sert ve tehditkar bir bakış atar.

Adam birkaç metre geride korkakça durur, ama yine de "Maximoff nerede?!" diye bağırır.

Şimdi ben bakıyorum. Loren'in çocuğu sadece üç yaşında ve paparazziler onu bir haftada benim tüm hayatım boyunca gördüğümünden daha fazla taciz ediyor. Ve her neyse, Maximoff ve Calloway kardeşlerin diğer çocuklarının bir bakıcıyla evde kaldıklarından eminim. Ama bu adama hiçbir şey söylemeyeceğim.

Loren, kameramanı sanki ortadan kaybolmuş gibi görmezden geliyor ve gözleri bana kayıyor.

"Gidelim," diyorum.

Loren'in dudakları yukarı doğru kıvrılır ve beni geçerek limuzinin kapısını açar. Kendimi neye bulaştırıyorum böyle?

Tabii ki Loren, en yakın tema parkında her yıl Ekim ayında düzenlenen Halloween Horror Fest'te herkesi şaşırtıyor. Labirentler süslemelerle donatılmış ve hortlak ve zombi kılığına girmiş aktörler konukları korkutmaya çalışıyor.

"Korkutma" faktörü on üzerinden iki. Yemin ederim, molada bir vampir pretzel yerken gördüm. Bunda korkutucu bir şey yok.

Labirente bile girmeden, aktörlerin bizi korkutmasına izin verilmeyen güvenli bir bölgedeki demir bir kafe masasında durduk.

İnternette sevgiyle Lily, Loren, Rose, Connor, Ryke ve Daisy olarak anılan "çekirdek altı" ile birlikte olduğum için, korumalar yakınlarda bekliyorlar,

Şu ana kadar sadece birkaç hayran durup selfie ve imza istedi. Burası sis, çığlıklar ve ürkütücü müzikle bu kadar kafa karıştırıcı olmasaydı muhtemelen daha fazla olurdu.

Çoğunlukla, yakınlardaki labirentlerden gelen otomatik çığlıklar da dahil olmak üzere, çevremdeki herkesi görmezden geliyorum.

Dudaklarımın arasında pipetle, bir elimde soda tutuyorum ve telefonumda gezinip duruyorum. Willow şimdiye kadar uyumuş olmalı. İlk Wakefield Cadılar Bayramı partisine gitti ve yaklaşık bir saat önce bana bir sürü sarhoş mesaj attı.

Willow: *Garrrrisoon! Yüzün çok güzel. Yüzünü özledim.*

Willow: *Sen benim en sevdiğim insansın.*

Ben: *Evde misin?*

Willow: *Henüz değil. Hala evdeyim. Fotoğraflarını göndereceğim. Dekorasyonlar... ilginç.*

Ev sahibi, bir sürü sahte örümcek ağı ve bir kase punç koymuş. Hepsi bu.

Willow: *Lo görse kalp krizi geçirirdi.*

Ben: *İyi ki orada değil*

Willow: *Yüzünü özledim. Bunu daha önce söylemiş miydim?*

Ben: *Söyledin. Ama ben senin yüzünü daha çok özlediğimden eminim.*

Willow: *Mümkün değil*

Ben: *Yakında yüzünü göreceğim*

Willow: *Yakında *parlak kalp emoji**

Ben: **övgü dolu eller emoji**

Bu son mesajdı. Kış tatili için eve geliyor ve hala bir aydan fazla zaman var ama ben geri sayıma başladım. Kahretsin, o gittiğinden beri geri sayıyorum.

Yakındaki sisli labirentlerden birinden daha tiz bir ılık yükseldi. Ŗu anki konumumuz ana giriŖe daha yakın ve bu masanın, kimse kaybolursa "ana üs" olarak kullanılması gerektiği konusunda bilgilendirildim.

Eğer bahse girmem gerekirse, bu kiŖi Lily olurdu. Hayır, bunu silin, kocasına o kadar sıkı sarılıyor ki, gruptan uzaklaŖması imkansız.

Belki Daisy derdim, ama o bütün gece ana üssünde takılacak. Daisy'nin beyaz husky'si kucağında uzanmıŖ, Lily ve Loren'in Cinnabon'dan getirdiği tarçınlı çörekleri yiyor.

Daisy'nin buraya gelmesine biraz ŖaŖırdım, çünkü travma sonrası stres bozukluğu var ve bu yer, ani, keskin seslerden rahatsız olanlar için cehennem gibi olmalı. Ama belki de sadece kaçırmak istememiŖtir.

Gece o kadar özel ki Calloway kardeŖler herkes için kostümler getirmiŖler. *Basit* kostümler olsa da, bu ayrıntıyı düşünmüşler.

Daisy'nin sarı saçlarında bir iek ta var, Ryke'nin kafasında da aynısı. Lily ve Loren parlak uzaylı antenli saç bantları takarken, Rose ve Connor asil altın talar takıyor. Bunların plastik olduğunu bile sanmıyorum. Gerçek talar gibi. Cobalts ailesi tanıdığım en abartılı insanlar ve dürüst olmak gerekirse, onlardan biri için alıŖtıėıma inanamıyorum.

Ters takılmıŖ beyzbol Ŗapkamı düzeltiyorum. Ŗapka, "*boo*" kelimesini yazacak Ŗekilde yanıyor.

Belki de kostümüm Loren'in beni terk etmemem için yanıp sönen bir Ŗapka, ama ben onun gürültülü ama *ok* gürültülü olmaması hoŖuma gidiyor. Sallanan antenler beni çok rahatsız ederdi.

Telefonumdan baŖımı kaldırıp baktığımda, Connor ve Rose hala rota konusunda tartıŖıyorlar. Park haritası masanın üzerine yayılmıŖ ve ikisi de sanki sonunda bir sınav olacakmıŖ gibi kalemlerini sallıyorlar. *Labirentleri En Hızlı Geçen diye* bir Ŗey yok.

"Ne yapıyorsun?" Rose kocasına sertçe sorar. "Bu en kötü yol.

Texas Chainsaw Massacre'den Nightmare on Elm Street'e geçemezsin." "Neden geemem?" O, karısının ne söyleyeceğini biliyormuş gibi sırtıyor, ama yine de duymak istiyor.

duymak istermiş gibi sırtıyor.

"Arka arkaya kanlı filmler izlemeyeceğiz." Saçlarını bir omzuna toplar ve haritada bir çizgi çizer. "Arada The Ring labirentini izleseک daha iyi olur."

Bir testere gürültüyle alıŖıyor, oldukça yakın. Kızlar maskeli aktörün peŖinden koŖarken ondan kaçıyorlar. Yasal olarak onlara dokunamaz, bu yüzden kaçmak yanlıŖ bir hareket. Deneyimlere göre, aktörler pantolonlarına iŖemek üzere olan insanları avlıyorlar.

Telefonuma dönmek üzereyim, ama Rose'un sesi tekrar dikkatimi çeker.

"Kanlı sahneler beni korkutmuyor," diye karşılık verir Rose. "Bana inanmıyorsan, bana bir bıçak ver, seni kendim bıçaklayayım, ne kadar korktuğumu görürsün." Ona bıçak ister.

Connor'ın onun tehdidine olan ilgisi gözlerinden açıkça belli, sanki şu anda masanın üzerinde ona oral seks yapabilirmiş gibi. Tanrım, ne garip insanlar. Connor'ın gülümsemesi genişler ve karısına yaklaşır.

Loren araya girer, "Pençelerine dikkat et."

"Bana zarar vermez," diyor Connor rahat bir şekilde. "Ama endişen için teşekkür ederim." "Seni parçalarım Richard," diye tehdit ediyor Rose. Connor tekrar yaklaşınca çenesini kaldırıyor

onun üzerinde yükselir. Kendine güveni hakimiyetle karışmıştır. "Ve?" diye derin bir nefes alarak sorar.

"Ve tüm organlarını yavaşça ve acı verici bir şekilde çıkaracağım." "Acı verici," diye düşünür. "Abartıyorsun."

Lily kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyor. Herkesin *aşkta* mutlu olmasına takıntılı. Biliyorum. Willow ve benim nasıl olduğumuzu yüz bir kez falan sordu. Öyle ki, ilişkimiz yürümezse benim kadar yıkılacağını düşünüyorum.

Rose öfkeyle bakıyor. "Kork. Benden. Richard. Seni kanlı, acımasız bir şekilde yok edeceğim..." O yaklaşınca nefesi kesiliyor, bacakları birbirine dolanıyor. Geriye uzanıyor, avuç içleri demir masaya çarpıyor. Adam onu neredeyse yere yapıştırıyor.

"Neden korkuyorsun, Rose?" diye fısıldadı dudaklarına.

O Fransızca bir kelime söyler, o da aynı dilde iki kelime daha söyler. Açıkçası, öpüşmek üzereymiş gibi görünüyorlar.

Ve işte bu noktada kesinlikle telefonuma bakıyorum. Salvatore Amadio'yu gördüğümde beri Instagram'dan uzak durmak benim mantram oldu. Onu aramama ve tüm hayatını görmeme gerek yok. Bu yüzden bu gece onun altı paket karın kasları veya Porsche'sinin fotoğraflarıyla kendime işkence etmeye niyetim yok (onun bunlara sahip olduğunu bilmiyorum ama benim şansım, muhtemeldir). Kahretsin, Salvatore'yi düşünmeyi bırak.

Tumblr olsun.

Willow haftalardır hiçbir şeyi yeniden bloglamadı. Hesabı neredeyse ölü. Benimki de neredeyse aynı, ama feed'imde *American Horror Story'nin* son sezonundan birkaç gif seti var. Bir süredir hiçbir şey yapmaya vaktim olmadı.

Düzenleme yok. GIF yok. Birleştirilmiş videolar yok. Her şeyi zamana yüklemek istiyorum, ama içten içe bunun başka bir şey olduğunu biliyorum.

Daha fazlası.

Siktir et, bir anket yapacağım. Etiketini bulup ilkine tıklıyorum

Şu anki konum

Başımı kaldırıp Daisy'nin her iki elinde iki tarçınlı çörek tuttuğunu görüyorum. "Sağ çörek sol çöreken daha küçük." Kocasına söylüyor.

Ryke onun yanında oturuyor. Sandalyenin ayaklarına yaslanarak, doğrudan göğüslerine bakıyor.

Tişörtünde "*boo-fucking-tastic*" yazıyor ve Daisy'nin bu tişörtü giydiği fotoğraflar sosyal medyada çoktan yayılmış durumda. Öyle ki, H&M'de dakikalar içinde tükenmiş.

Ryke, Daisy'nin gözlerine odaklanıyor. "Senin kalçaların bana mükemmel görünüyor, Calloway."

Bu yoğun flörtleşme, onların arasında sıkça gördüğüm bir şey ve eskiden beni çok mutlu ederdi. Sanırım Willow, Daisy ve Ryke'yi sevdiği ve onları birlikte görmekten hoşlandığı için... Ama şimdi sadece birbirine aşık iki insan görüyorum. Birlikte vakit geçiren iki insan.

Ve benim bu yok. Midem korkunç bir şekilde düğümleniyor, içtiğim soda mideme iyi gelmiyor.

Acı çekiyorum, farkındayım.

Bu kadar acımasız olmaktan nefret ediyorum.

Daisy sağdaki tarçınlı rulodaki kremayı yalıyor ve kahkahaya boğuluyor. "Bunu seveceksin."

"Neden?" "Çok ıslak."

Ryke iki parmağını kullanarak hamurun üzerindeki kremayı silip süpürüyor. Sonra karısına derinlemesine bakarak parmaklarını emiyor. Elini indirdiğinde, "Yeterince ıslak değil, tatlım," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum.

Loren'in ciddi bir şekilde irkildiğini görüyorum.

Şu anki konum: *Dante'nin henüz icat etmediği bir cehennem çemberi olduğundan eminim*

Acı çeken ruhlar için yaratılmış türden.

Daisy sesini alçaltarak Ryke'yi kızdırır. "Hala beni yemek ister misin?"

Onun "*seni sıklıkla istiyorum*" diyen gözleri ona cevap verir.

"Hey," Loren sertçe seslenir.

İkisi de rahatça başlarını ona çevirir. Sanki bu sıradan bir günmüş ve oral seks ve sperm hakkında konuşmak tamamen normalmiş gibi.

Lo ekler, "Lily flört etmeyi kesmeni istiyor."

Lily ağzı açık kalır. "İstemiyorum!"
Loren şaşırması gibi yapar. "Onu mide bulandırdığını söylediğine yemin edebilirim."
Ryke bana kaşlarını kaldırır. "Senin gibi." Loren alaycı bir şekilde göğsüne dokunur. "Asla."
Neredeyse burnumdan soluyacaktım.
Ankete geri dönelim...

Boy: 1,80 m

Göz rengi: *Her zaman mavimsi yeşil olduğunu düşünmüşümdür. Kız arkadaşım bazen akuamarin diyor. Öyleyse öyle diyelim.*

Neden dikkatimi dağıtan her şey onu daha çok düşünmeme neden oluyor? Tanrım... Sanki koşarken bir tuğla duvara çarpıp, dönüp başka bir duvara çarpıyorum.

Yararsız. Loren yüzüme parmaklarını şıklatırken Tumblr'dan çıkıyorum. "Sen. Garrison. Takip et. Hemen."

Telefonumu cebime koyuyorum. "Ne, cümlelerin nasıl kurulduğunu unuttun mu?"

Rose ve Connor haritalarını çoktan toplamışlar, Lily'nin eli Lo'nun elinde ve Ryke masadan uzaklaşıyor, Daisy'yi güvenli bölgede bırakarak.

Sanırım gerçekten çıkıyoruz.

Loren bana sert bir bakış atıyor. "Brb ve tbh gibi internet kısaltmaları kullanan adam diyor." Yarım gülümsemesi bana geliyor, ama bu beni korkutmuyor.

Ben de ona sert bir bakış atıyorum.

"ICYM, ben alaycı bir pisliğim. Kıçını o tarafa kaydır" diye ekliyor. İlk labirentin yönünü işaret ediyor.

Exorcist temalı olan.

Park güvenliği, bizi gizlice sıranın önüne geçirmemize izin veriyor. Süper ünlü insanlarla birlikte olmanın avantajları, sanırım. Bu, kalabalığın farkına varmadan gerçekleşiyor. Loren, bunun güvenliğimiz için olduğunu söylüyor. Park ziyaretçileriyle birlikte kordonla çevrili bölümlerde saatlerce beklemek, izdiham ve histeriye yol açmanın kesin bir yoludur. İmza isteyecekler. Selfie çekecekler.

Ortama karışmamız gerekiyor.

Onlar kadar sürekli incelemeye alışkın değilim, ama yaklaşılmak istememeyi anlayabiliyorum.

Loren'in önünden, küçük bir ev gibi dekore edilmiş *Exorcist* labirentine giriyorum. Zifiri karanlık. Önümü zar zor görebiliyorum. Etrafımızda şeytani kahkahalar yankılanıyor ve grubumuzun geri kalanı tek sıra halinde yürüyor.

"OhTanrımOhTanrım," diye mırıldanıyor Lily.

Geriye dönüp onun iri gözlü ifadesine bakıyorum ve Loren'in gömleğinin arkasını o kadar sıkı tutuyor ki, yakası Lo'nun boynuna sıkışıyor.

Willow ve ben hiç birlikte bu tür korku gecelerine gitmedik. O benim kadar korku dolu şeyleri sevmez, ama onu burada hayal edebiliyorum. Kollarımı ona dolardım. O da bana sıkıca sarılırdı...

Kahretsin, düşünmeyi bırak.

Hızla öne doğru bakıyorum.

Yatak odasına giriyoruz ve Regan MacNeill'in mekanik bir versiyonu yatakta oturuyor. Kafası 360 derece dönüyor. Robotu yapan kişi oldukça iyi bir iş çıkarmış gibi görünüyor.

"Harika," diyorum, üretim kalitesinden etkilenerek. Filmdeki şeytan çıkarma sahnesini anlatan hoparlörler bile kurulmuş.

"Lil," diyor Loren arkamdan. "Yukarı bak. O kadar da kötü değil."

Onları görmezden gelip odalara odaklanmaya çalışarak etrafı tarıyorum. Saksi bitkilerinin devrilmesi ve mobilyaların havada süzülmesi gibi pek çok ayrıntı var, sanki ele geçirilmiş bir varlık tüm odayı sallıyormuş gibi.

Çok havalı.

"Sonsuza kadar kabus görecek'im!" diye çığlık atar Lily.

Daha arkamdan, Rose'un korkuyla kısa bir çığlık attığını ve ardından aktöre "Bunu bilerek yaptın!" diye azarladığını duyarım.

Neredeyse gülmek üzereydim. Bu insanlarla birlikte olmak, berbat günleri... Bilemiyorum. Onların arkadaşlığını sevmemem gerekir.

Onları istememeliyim.

Ya da istemeliyim. Ya da Tanrı korusun, buna *ihtiyaç duymalıyım*. Çünkü benim için zaten çok fazla şey yaptılar ve onlar benim değil. Onlar Willow'un.

Arkamı tekrar dönüp bakmıyorum, ama labirentte daha hızlı yürüdüğümü düşünüyorum çünkü Lily ve Loren'in sesleri uzaklaşıyor. Duvara sahte kusmuk sıçrayan son odalardan birine giriyorum. Birkaç saniye orada duruyorum ve robot bana dönüp gülümsüyor. Dur... robot değil. Bu *kesinlikle* bir aktris. Beni korkutmak istercesine yatakta bana doğru emeklemeye başlıyor.

Gülümsüyorum.

Nedenini bilmiyorum.

Belki de *bunun* korkutucu olduğunu düşündüğü içindir. Daha önce de korktum, gerçekten korktum, ama yeşil kusmuklu iblislerden değil. Bu hiçbir şey.

Durur ve başka bir "ürkütücü sırtış" yapmaya çalışır ama ben artık ilgilenmiyorum. Yürümeye devam ediyorum. Labirentten çıkıyorum. Labirentin içinden tiz bir çığlık duyduğum anda soğuk hava yüzüme çarpar.

Bahse girerim bu Lily'dir. Dudaklarım daha büyük bir gülümsemeye dönüşür, sadece anın tadını çıkarırım. Rastgele bir gecede bir şey yapıyorum ve bu hiç de fena değil. Hatta eğlenceli bile.

Koruma görevlilerinden biri yanıma yaklaşır ve yanımda durur. Sanki önemli biriymişim gibi, ama bir saniyeden az bir sürede onun beni izleyenlerden koruduğunu anlarım. Kızlar labirentin çıkışında yüksek sesle gülerler ve bana bakarlar.

Belki de benim imzamızı istiyorlar ya da altı çekirdek üye hakkında ayrıntıları öğrenmek istiyorlar - ikincisi daha olası.

Bodyguarda sormamalıyım, ama soruyorum. "Hey, insanların bana yaklaşmasını istemediğimi nereden biliyorsun?"

Koruma görevlileri Lily'yi her zaman engellemiyor. Ryke ve Lo kesinlikle engellemiyor. "Loren, dikkat çekmek istemediğinizi bize bildirdi," diyor. "Bu değişti mi, efendim?"

Kafamı sallıyorum. Hayır. Değişmedi.

Şimdi daha çok gülümsüyorum ve sonra Lo'yu görüyorum. Lily'yi sırtında taşıyarak binadan çıkıyor. Lily, pantolonuna işmeden bakamayacakmış gibi yüzünü Lo'nun boynuna gömüyor.

Kaşlarım çatıldı. "O kadar da korkutucu değildi."

Loren, kızın uyluklarını tutuyor. "Geceleri ışıkları kapattığımda kendi gölgesinden bile korkuyor."

"O tek seferlikti!" Lily başını kaldırmadan itiraz ediyor.

Loren ve ben gülüyoruz, sonra Loren Lily'ye, "Labirentten çıktık. İndirmek ister misin, canım?" diyor.

Yavaşça başını kaldırıp çenesini Loren'in omzuna dayadı ve parkın etrafına bakındı. İnsanlar gülüyor ya da labirentin çıkışından hızla uzaklaşıyorlardı. Kimse kanlar içinde ya da yerde ölmüş değildi.

"Bir labirent daha kalabilir miyim?" diye sorar Lily. "Sonra inerim."

Loren başını sallar ve Rose aniden Connor ile birlikte çıkar, ikisi de korku unsurundan hiç etkilenmemiştir. Connor, sanki denizaşırı yatırımcılarla haftalık telefon konferansından çıkmış gibi görünür. Aynı rahat *tavırla, dünyayı ele geçirmiş gibi* bir özgüven yayar... ve karısı da öyle.

Altın taçlar bunu iki kat daha belirgin hale getiriyor.

Loren'e bakıyorum, üzgün görünüyor. Sanki tüm amaç sarsılmaz olanı sarsmaktı. Dokuz labirent kaldı ve patronum olarak Connor'ı yeterince iyi tanıyorum — ve eminim ki onu bin labirente koysanız bile her birinden emin ve rahat bir şekilde çıkacaktır.

Rose, Loren'e gözlerini kısıyor. Muhtemelen onun gizli niyetini anlamıştır.

Loren çekiniyor. "Bana bakmayı kes. Yüzümü sevdiğini biliyorum, ama benim yüzüm seni sevmiyor."

Rose'un sarı-yeşil bakışları onu delip geçer. "Sen *bir çocuksun* Loren."

Onların yanında olduğumda sürekli tartışıyorlar. İlk başta bunun bir tesadüf olduğunu düşündüm. Hayır. Bu... Her zaman... Oluyor. Bunun tek nedeni, birbirleriyle geçinemiyor gibi görünmeleri.

Loren, yumruğuyla yanağından bir gözyaşı siler gibi mimik yapar, şaşırtıcı bir şekilde Lily'yi tek elle tutmayı başarır. "Git, ininde ağla."

"Git çivili yatağa atla." Bunun üzerine, saçlarını omzunun üzerinden atar ve 12 cm topuklu ayakkabılarla ilerler. Kocas, karısına ayak uydurabilen tek kişidir. Parmaklarını birbirine geçirip el ele tutuşurlar.

Willow'u düşünme. Ben...

Düşünmemeye çalışıyorum.

Hepimiz Kral ve Kraliçe'yi takip ederken boğazımdaki yumruyu yutuyorum — internetin onlara verdiği isimle. Bütün korumalar peşimize takılmışken, sanki gerçekten Amerikan kraliyet ailesiymiş gibi hissetmeye başlıyorum.

Ne kadar çok yürürsek, zihnim o kadar çok Willow'a geri dönüyor. İskelet boyalı adamlar konuklara bağırıyor ve motorlu testereler gürültü yapıyor olsa da, onun burada olmak isteyeceğini biliyorum. Ailesini çok seviyor ve grup deneyimini kaçırmak onu çok üzecektir.

Uzakta olmanın artıları ve eksileri var ve şu anda bu onun için bir eksisi. Benim için oldukça iyi bir zaman geçirmeme rağmen.

Evet, bu konuda kendimi biraz kötü hissediyorum.

İki ayrı kıtada olmamızdan nefret ediyorum. Zaten zamanımız çok kısıtlı. Ve ben zihin okuyucu değilim. Her zaman ne düşündüğünü bilmiyorum, özellikle de Salvatore Amadio gibi üniversiteli erkeklerle birlikte olduğu için, benim harika bir insan olmadığımı anlamaya başlamış olmalı. En dipten. Ben boktan biriyim ve bunu tamamen anladığında, her şeyin bitmesini isteyecek. Onu nasıl suçlayabilirim ki?

Ryke ve Loren'e bakıyorum. Kardeşleri. Her hafta onunla konuşuyorlar ve acaba benden bahsetmiş mi diye merak ediyorum. Ama sormayacağım.

Sormalı mıyım?

Bu, meraklılık gibi geliyor.

Onlar onun kardeşleri, benim değil. Tarafsız falan değiller. Benim tarafımda birine ihtiyacım yok. Bence herkes Willow'un tarafında olmalı.

Hızla tekrar arkama bakıyorum. Bu sefer yeterince dikkatli davranmıyorum.

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle gitsin," diyor Ryke. Ses tonu sözlerinden daha yumuşak. "Biz ısırmayız."

"Ben ısırırım," diye ekliyor Loren acı bir gülümsemeyle. "Ama şanslı say kendini, seni ısırmayacağım."

Buna inanmıyorum.

Ama bana saldırırsa, muhtemelen bunu hak etmiş olacağıma inanıyorum.

Onların yanında yürümek için hızımı yavaşlatırım. Derin bir nefes alıp, içimden geçenleri döküyorum. "İkiniz de Willow ile çok konuşuyorsunuz, benim hakkımda eminim, ve muhtemelen onun duygularını tahmin edebiliyorsunuz, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, on sayfalık bir özet, şema veya başka bir şeye ihtiyacım yok, sadece ikinizin Willow'un önümüzdeki birkaç yıl içinde benden ayrılmak isteyeceğini düşündüğünüz *yüzdeyi* bilmek istiyorum."

Bunu bilmek istemem masochist olduğumdan olmalı. Ama istiyorum.

Ryke kaşlarını çatı. "Siz ikiniz birbirinizle konuşmuyor musunuz?"

"Evet, ama uzun mesafeli bir ilişki yaşamak nasıl bir şey biliyor musun? Sana sadece *seni* çok *sevdiğimi* söyleyebilirim. Bu aynı şey değil..." Birdenbire terlediğim için yanıp sönen beyzbol şapkasını çıkarıyorum. "Sadece daha zor."

Onu kucaklamak istiyorum. Onunla birlikte *olmak* istiyorum. Birinden fiziksel olarak ayırırsan bunu nasıl yaparsın? Ve ilişkinin fiziksel kısmı... Salvatore gibi birinden bunu çok daha kolay elde edebilir.

Ama kız arkadaşımın başka bir erkekle olduğunu düşünmek bile... *Tanrım, dur.*

Sorduğum soruya odaklanıyorum: *Willow'un benden ayrılmak isteyeceğini yüzde kaç olarak tahmin ediyorlar?*

"Yüzde sıfır," diyor Loren, hiç tereddüt etmeden.

Geri çekiliyorum. "Yüzde sıfır mı?" Ryke'ye bakıyorum. "Matematikte iyi mi?"

"Matematikte iyi miyim," Loren sanki ben bir çocukmuşum gibi tekrarlar. "On sayıya kadar sayabilirim."

Bir, iki, kız kardeşim senin için fazla iyi, dört, beş, ikiniz de hayatta kalacaksınız.

Bunu içime sindirip önemli kısma odaklanıyorum. "On sayısına ulaşamadığını fark ettin, değil mi?"

Loren başını Ryke'ye çevirir.

Ryke bana orta parmağını gösterir. İki orta parmak.

Bu onun sık kullandığı bir hareket ve gerçekten de bunu hak ettim. Neredeyse gülümsüyorum. "Yüzde kaç?" diye soruyorum Ryke'ye.

"Sıfır," diyor, "ama ne yapacağını bilmiyorum." Bekle... *ne?*

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden ondan ayrılmak isteyeceğimi düşünüyorsun? onun benden ayrılmasından *endişeleniyorum*."

"O kırık kalp lanet olası şeyi," diyor Ryke.

Siktir.

Ağzım açık kalır. O anketi aylar önce doldurmuştum, ama belki de akıllarının bir köşesinde kalmıştı. "Tumblr

anketimi gördünüz mü?" Hayal kırıklığı duyuyorum. "Nasıl? Siz Tumblr kullanmıyorsunuz ki. İnternette hiç anlamıyorsunuz!"

"Siktir git."

Loren araya girer, "Doğru."

Ryke, Lo'ya öfkeyle bakar. "Facebook'u kullanmayı biliyorum."

"Facebook aptalca, dostum," diyorum. "Tumblr'ın çirkin üvey çocuğu gibi." Ama şu anda Tumblr hakkında da pek iyi şeyler hissetmiyorum. İnternet sana acımasız davranmadığında onu sevmek daha kolay ve Willow ile ailesinin internetin ağırlığı altında ezildiğini gördüm. Her şey gibi, belki de internetin de iyi ve kötü yanları vardır diye düşünüyorum.

Ryke, sanki galaksiler arası bir dil konuşmuşum gibi, *ne dediğimi anlamadığını gösteren* şaşkın bir ifade takınıyor. Loren gülüyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diyorum, "tesadüfen mi rastladın?"

"Ya da öyle bir şey," diye cevaplar Loren. *Siktir*. Bunun tek bir anlamı olabilir.

Gökyüzüne bakarak sinirli bir şekilde bakarım. "Daisy mi gösterdi?"

Ryke kaşlarını çatı. "Onu bu işin dışında bırak."

"Her neyse," derim derin bir nefes alarak. "Bak, önemli değil. Willow'un Philadelphia'dayken aramızda kalanlar hakkında

iyi hissetmiyorum."

Loren, Ryke'inkinden çok daha keskin olan ikonik bakışlarından biriyle beni delip geçer. Bu da şüphelerimi doğrular.

"Harika. Sana söyledi." *Seks yaptığımızı*.

"Evet," diyor Loren.

Ryke ekliyor: "Ve sakın ona bu konuda bağırmaya kalkışma. Biz onun kardeşleriyiz."

Bu canımı yakıyor. "Asla... Willow'a hiçbir şey için bağırmam..." Ben öyle bir adam değilim.

Ryke'in gözleri

yumuşar.

Loren hala sert

bakıyor.

"Eğer bu kadar endişeleniyorsan," diyor Ryke, "çözüm tam önünde duruyor."

"Ne?" diye soruyorum.

"Willow'u ziyaret et," diyor Ryke. "Londra'ya git. Oraya taşınmana gerek yok. Sadece bir iki hafta onu gör."

Loren başını sallar. "İkiniz de daha iyi hissedeceksiniz."

Willow ve benim, gelecek sömestr gelene kadar onu ziyaret etmeyeceğime dair bir anlaşmamız olduğunu bilmiyor olmalı. Onu kendi başına başarılı olabilmesi için alan tanımayan, muhtaç bir erkek arkadaş olmak konusunda endişeleniyorum. Her neyse, kış tatili için Philly'ye geri dönecek, o yüzden o zamana kadar uçarsam, yüzde yüz, baskıcı biri gibi görüneceğim.

Bu yüzden en iyisi, kesin bir şey söylememek. Çünkü şu anda böyle hissediyorum.

"Evet. Belki."

On dakika sonra, dik bir tepenin üzerinde bulunan ikinci labirente doğru yola çıkıyoruz. Giriş kemeri, karnaval gibi yanıp sönen ampullerle süslenmiş. Tanıdığım ürkütücü bir müzik yankılanıyor. *Amerikan Korku Hikayesi* temalı. Diğerlerinin bu referansları anladığını veya dördüncü sezonu izlediklerini bilmiyorum, ama yaklaşırken heyecanımız artıyor.

Aniden, tepeden zincirli testere sesleri yükseliyor ve bir anda palyaçolar bize doğru koşmaya başlıyor. Ama asıl tehlike bu değil. Arkamı döndüğümde, yanaklarından yanaklarına uzanan makyajı olan, sahte bir kılıç tutan ve Ryke'ye yaklaşan daha uzun, daha zayıf bir palyaço görüyorum.

Bu, motorlu testerelelerden bile daha hızlı. Palyaço, Ryke'in kulağına çığlık atıyor.

Ryke düşünmeden, duraksamadan ve durumu değerlendirmeden hızla dönüyor ve palyaçonun çenesine yumruğunu *indiriyor*.

Vay canına.

"Siktir," diye küfür ediyor Ryke, az önce yaptığının farkına vararak. Barışçıl bir şekilde ellerini kaldırıyor. Ama, şaka yapmıyorum, palyaço geriye doğru sendeleyip kışının üstüne düşüyor.

Kendime *not*: *Ryke Meadows'tan kazara yumruk yeme.*

Telefonumu çıkarıyorum. Bunu kaydetmem gerekiyor.

Willow için. Başka kimse için değil. Kesinlikle internet için değil.

Connor ve Rose bize yaklaşmaya başlar, muhtemelen hasar kontrolü yapmak için, ama hasar çoktan verilmiştir. Oyunculara dokunmakla ilgili bir kural vardır. *Dokunmayın.*

Tepedeki birkaç palyaço, arkadaşları beton üzerinde can çekişiyormuş gibi "Güvenlik!" diye bağırıyor. Daha iri yapılı başka bir palyaço intikam almak için Ryke'ye saldırıyor.

Gülmek üzereyim.

Muhtemelen yardım etmeliyim, ama burada bulunmamın bir kişiye yardımcı olacağını düşünüyorum. Willow. O bunu kaçırmayacak.

Lily Loren'in sırtına tutunur ve Connor hızını artırarak Ryke'ye doğru *koşar*. Ryke'ye doğru koşar.

Connor, iri palyaçoya elini uzatır. "Bu bir kazaydı," der sakın bir iş tonuyla. "Arkadaşım düşünmeden tepki veriyor."

Palyaço aniden durur ama dudakları hala kıvrılır, Ryke'ye kızgındır.

"Palyaçolar kızgın görünüyor," diye fısıldar Lily Lo'ya, ama ben de duyacak kadar yakındayım. "*Gerçek* öfke gibi."

Connor da duymuş olmalı ki, "Genelde birisi yumruk attıktan sonra ortaya çıkan duygu budur," diye cevap verir.

Ryke, bolca özür dilemekle meşgul olduğu için duymuyor. "Çok özür dilerim."

Koruma görevlileri etrafımızı sarar ve durumu kontrol altına almaya çalışır. Bizimle palyaçolar arasında bir bariyer oluştururlar. Benim gibi çevredekiler de telefonlarını çıkarır.

Loren, saymaya çalışır gibi etrafında dönüyor. Gözleri benimkilere takılıyor.

Başımı sallıyorum. Buradayım. Hayattayım. Willow bunu görecek. Bu gece o kadar da kötü değil. Rose, yaklaşan palyaçolara püskürtmek için biber gazı spreyi tutuyor. *Klasik* Rose. Willow için bunun videosunu çektiğimden emin oluyorum.

Güvenlik ekibi park çalışanlarıyla konuşuyor ve birkaç dakika içinde karar veriliyor.

Ryke *tüm* parktan yasaklanıyor. Sadece korku bölgeleri ve labirentlerden değil. Aslında bu oldukça komik.

Bir dakika sonra palyaçolar dağılıyor ve Loren, Lily'yi ayağa kaldırıyor. Hepimiz birbirimize sokuluyoruz. Kapüşonumun iplerini çekiyorum.

Ryke, saçlarını taramak için çiçek tacını çıkarır. "Ben lanet olası arabada bekleyeceğim. Siz bensiz devam edin." Çiçek tacını geri takar.

Taç yana doğru eğilmiş. Düşecekmiş gibi merkezden kaymış.

Ryke'ye en yakın duran Connor, tacı onun için düzeltir. Garip. Bazen bu ikisi birbirlerinden nefret ediyor gibi görünürler, ama sonra böyle anlar olur. Bu beni çok karıştırıyor.

"Hayır," Loren kardeşine diyor. "Sanki kovulmuşsun gibi arabada beklemeyeceksin."

"Sorun yok, Lo."

"Park teknik olarak onu kovdu," diye araya giriyor Connor.

"O zaman park hepimizi kovdu." Loren teatral bir şekilde göğsüne dokunur. "Ryke'ı geride bırakmayacağım." Ryke itiraz etmek için ağzını açar, ama Loren sertçe, "Bugün Cadılar Bayramı. Kararları ben veririm ve Queen Rose'un evine gidip *Poltergeist*'i surround sesle izleyeceğiz" der.

"Pizza sipariş edebilir miyiz?" diye sorarım aniden, kendimi şaşırtarak. Bunu istiyorum. Bu insanlarla vakit geçirmek istiyorum. Beni iyi hissettiriyorlar.

"*Pizza* da olacak," diyor Loren kesin bir şekilde, bakışlarını Ryke'a dikip onu ikna etmeye çalışıyor. Ryke'ın gözlerinde suçluluk beliriyor, Loren'in doğum gününü mahvetmek istemiyor.

"Ve ding-donglar," diye ekler Lily.

Lo gülümsememeye çalışır. "Ve ding-donglar. Ve Ryke Meadows adında suratsız kardeşler. Değil mi?"

Ryke tereddüt eder. Sadece bir labirentten geçtik, ama eğleneliydi ve palyaço kavgası tarihe geçebilir. Willow'a videoyu göstermek için sabırsızlanıyorum. Umarım bu, onu evini daha da özletmez. Ama belki de benim burada olup bunu onun için kaydettiğim için mutlu olur.

Buna tutunuyorum.

Ryke başını sallayarak kabul eder. "Tamam."

Poltergeist izleyip Willow'un ailesiyle pizza yiyerek bir gece geçireceğim ve sonunda bunun için suçluluk duymamaya başladım. Belki de bunu hak etmesem bile mutlu olmak istediğim içindir. *Sadece tadını çıkar*. Sanırım öyle yapacağım.

Sadece bugün.

17 O ZAMANLAR – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

17 yaş

Beyaz bluzumu lacivert eteğimin içine sokuyorum, Dalton Akademisi üniforması da benim hissettiğim kadar rahatsız edici. Ahşap masamdaki saati kontrol ediyorum. *Saat 7:23.*

Garrison saat 7:30'da apartmanımın önünde olacağını söyledi ve telefon numaralarımızı paylaşmadığımız için, muhtemelen şimdi gidip onu beklemeliyim.

Yırtık pırtık sırt çantamı alıyorum, bunun kıyafet kurallarına aykırı olup olmadığını merak ediyorum. Daha önce hiç özel okula gitmedim, devlet okuluna gidecektim ama Lo reddetti.

"Ben öderim, sen merak etme. Bu şehirdeki en iyi okullardan biri" demişti.

Loren'e ona geri ödeyeceğimi söyledim. Her kuruşunu, hepsi bu.

Asansörde, ryumastersxx'in blogunu güncelledim, kullanıcı adını görünce gülümsemeyi zor tuttum. Ken Masters, *Street Fighter*'ın en popüler karakterlerinden biri ve rakibi ve en iyi arkadaşının adı Ryu. Sayfasını her yenilediğimde, yeni içerik olarak sadece gifler ve düzenlemeler oluyordu.

Ama bu sefer... durum farklı.

Kurallar: Her bölümü doğru bir şekilde yanıtlayarak formu doldurun. Bitirdiğinizde, görevi tamamlamaları için diğer kullanıcıları etiketleyin. Sizi etiketleyen kişiyi bulmakla başlayın.

O yaptı. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, o kadar hazırlıksız yakalandım ki lobi düğmesine basmayı unutuyorum. Düğmeye basıyorum ve sonra hevesle ama tereddütle cevaplarını okuyorum.

Senin...

Son içkin: *yıldırım! + votka*

Aniden geri kalanını okumaktan korkuyorum, ama bir bağımlı ya da uyuşturucu bağımlısı gibi, durduramıyorum. Daha fazlasını bilmeliyim.

Son telefon görüşmesi: *Hatırlamıyorum. Artık herkes mesajlaşıyor.*

Son mesaj: *"Siktir git." – ortanca kardeşime gönderdim. O bir pislik.*

Hiç...

Aldatıldım: *Henüz değil. Biraz zaman geçsin, eminim olacak.*

Birini öptüm ve pişman oldum: *Öpüşmekten pişman değilim.*

Sert içki içmek: *hayır *alaycı**

Sarhoş olup kusmak: *sadece çok fazla punç içtiğimde*

Seni değiştiren biriyle tanışmak: *Sanırım bir kişi. O ünlü biri, bu yüzden ismini söylersem çok az kişi bana inanır. Kimse yardım etmediğinde bana yardım etti.*

Aşkın bitti: *Dereotu turşusuna olan aşkım bitti. İğrenç bir şey.*

Gerçek arkadaşlarının kim olduğunu öğrendin: *Sanırım az önce öğrendim*

Gözlüğünü kaybetmek: *Gözlük takmıyorum ama yeni tanıştığım bir kıza çok yakışıyor.*

Gülümsemeden dolayı ağrıyan yanaklarıma dokunuyorum, ama bir sonraki konuyu görünce gülümsemem kayboluyor.

İlk buluşmada seks: *Buna gerçekten cevap vermek zorunda mıyım? [w, bu seni tedirgin ediyorsa, lütfen atla]*

W. Nefes alıp, onun yazdığı kelimeleri görmezden gelmeli miyim diye düşünüyorum, ama eğer bana bunu atlamamı söylüyorsa, belki de cevabın bana pek uymayacağını biliyordur

. Ya da belki "sert çıkmak" istemiyordur, bana asılmak falan istemiyor sonuçta.
Bu sadece bir dostluğun başlangıcı, değil mi?
Bakmaya karar veriyorum.

Zaten baktım. Onun da ilk seferi değildi.

İkisi de. Yani o da birçok kez seks yapmış.
Ve ben daha öpülmedim bile... ama bunun önemi olmamalı. *Sadece arkadaşlığın başlangıcı.*

Tutuklandım: *henüz değil*

Birini reddettim: *Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Birini arabayla götürmeyi mi reddettim? Sigara içmeyi mi? Bu ne?*

Bir arkadaş'a aşık olmak: *sayılır*

Sayılır. *Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum!*

Daha fazla soru...

Evcil hayvanın var mı: *Abracadabra adında bir kaplumbağa var, kardeşim Mitchell üniversiteye gitmeden önce onundu.*

Son doğum günü partinde ne yaptın: *Arkadaşlarımla sigara içip Evil Dead izledik – aslında korkunçtu (bütün gece başım döndü ve kustum)*

Sabırsızlıkla beklediğin bir şey: *son sınıfın bitmesi Seni sinirlendiren*

şey: *ne yapman, ne giymen, nasıl davranman gerektiğinin söylenmesi*

Takma adın: *Abbey*

İlişki durumu: *ara verilmiş*

En sevdiğim TV dizisi: *Supernatural ve American Horror Story*

Lise: *berbat*

Üniversite: muhtemelen daha berbat

Saç rengi + uzunluğu: kahverengi, kısa ama o kadar da kısa değil

Boy: 1,80 m

Hoşlandığım kişi: bilinmeyen bir varlık ... şu anda hesaplanamaz

Dövmeler: 2 tane, biri dirseğimin iç kısmında, diğeri sağ omuz kemiğimin üzerinde (annem ilkinı görünce ağlamaya başladı, vücudunu mahvettin!!)

Sağlak mı solak mı: Sağlak

Ameliyatlar: Bir keresinde bileğimi ve bacağımı oldukça kötü kırdım. Birkaç çivi takılması gerekti – o zamanlar sadece yedi ve sonra dokuz yaşındaydım.

Piercing: Hayır, kimsenin o şeyi çekip çıkarmaya çalışmasını istemedim

En sevdiğim spor: lakros. Tüm kardeşlerim oynardı ve ben de en kötüsü değilim ama muhtemelen en çok nefret ettiğim spor bu.

İlk tatil: Fransa. Dokuz aylıktım ve hiçbir şey hatırlamıyorum

Şu anda...

Ne yiyorsun: Soğuk pizza dilimi.

Ne içiyorsun: o enerji içeceği + votka **Ne bekliyorsun:** belli

birinin kullanıcı adı **Çocuk istiyor musun:** Bu çocuklar için

şimdiden üzüliyorum **Evlilik:** Onu yeterince seviyorsam

Kariyer: Kim bilir, çünkü ben bilmiyorum

Neyi seversin...

Sarılmak mı öpmek mi: *Kesinlikle öpmek ama ikisini de kabul ederim*

Kısa mı uzun mu: *kızlar mı? Tercihim yok*

Daha yaşlı mı, daha genç mi: *muhtemelen daha genç ya da aynı yaşta*

Başka kimseyi etiketlemiyorum, ama bunu yapmak isterseniz, keyfinize bakın. Görüldüğü kadar kötü değil. Ve dışarıda birisi bana bir kullanıcı adı borçlu - sabah görüşürüz, tabii daha önce görüşmezsek.

"İniyor musun?"

"Ha?" Dikkatimi cep telefonumdan ayırıyorum. Sırt çantalı bir üniversite öğrencisi lobide bekliyor.

Asansörü işaret ediyor. "Burada iniyor musun?"

"Evet." Hızla inip saati kontrol ediyorum, hala beş dakika erken. Cep telefonumu cebime koyuyorum, aldığım kadar çok bilgiye ve aynı anda bana sunduğu tüm bilmeceye şaşıyorum.

Anketim de öyle okunacak mı acaba?

Dışarı çıktığımda, Eylül havasının serinliğini hissediyorum ve kaldırımda park etmiş siyah bir Mustang görüyorum. Garrison, ellerini lacivert pantolonunun ceplerine sokmuş, arabaya yaslanmış beni bekliyor. Kravatı boynunda gevşek duruyor, beyaz gömleği ona tam oturuyor.

Dalton Akademisi üniformasıyla, alıştığım alternatif siyah kapüşonlu kıyafeti giyen popüler çocuktan çok, tipik popüler çocuk gibi görünüyor. Beni gördüğünde dikleşiyor ve ben de adımlarımı biraz yavaşlatıyorum.

Elinde yumurta yok. Rahat bir nefes alıyorum. Bu, *Never Been Kissed* durumu değil. O da benim ona yaptığım gibi beni baştan aşağı süzüyor.

"Selam," diye selam veriyor ve başını sallıyor.

"Erken geldin." Ondan birkaç adım uzakta duruyorum.

"Sen de öyle." Su mavisi gözleri eteğime takılır ve bir daha ondan ayrılmaz.

"Ne...?" Kumaşı yeterince ütülenememiş miyim acaba? "Onu doğru giymiyorsun."

Yüzüm soluyor. "Ne demek istiyorsun?" Bu sadece mavi bir etek, aynı sert kanvas kumaştan yapılmış bir kemer ve ön tarafında bir fiyonk var.

"Fiyonk farklı bağlanmış ve vücudunun ortasında durmamalı." Elini saçlarında gezdirir.

Düzeltmeye çalışıyorum, ama nasıl olması gerektiğini tam olarak bilmiyorum. Dalton Akademisi bana fiyonk bağlama konusunda bir kılavuz vermedi. Emin olamadan ve gergin bir şekilde uğraşıyorum.

Garrison bana doğru *iki* adım atar, o kadar yaklaşır ki, başımı kaldırdığımda alını neredeyse alnıma değecek kadar yakındır. "Sana dokunabilir miyim?" diye sorar, elleri kalçalarımın yanında durur.

Bütün vücudum bir anda alev alır. Zar zor başımı sallayabiliyorum. Sonra eteğimin bel kısmını tutup sağa kaydırıyor, fiyonk şimdi bir kalçamda, fermuar ise diğer kalçamda duruyor. Fermuarın arkada olması gerektiğini düşünmek delilik değil, değil mi?

O, fiyonku yeniden bağlarken, parmak eklemleri birden fazla kez belime değişiyor. "Üniforma çok önemli mi?" diye soruyorum.

"Çoğu öğretmen için evet. Seni ayağa kaldırıp dersin ortasında fiyonku yeniden bağlatırlar."

Tüm gözlerin üzerimde olduğunu hayal ediyorum ve bundan kurtulduğuma seviniyorum. Fiyonku bağladıktan sonra, bluzumun kenarını eteğimin içine sokuyor, köşesi kaymış. "Bence iyi oldu," diyor birkaç kez başını sallayarak. "Ben alabilirim." Sırt çantamı işaret ediyor.

Kafamı sallıyorum. "Ben tutacağım."

"Tamam." O kontrol saatini saatine kömür rengisaatini plaka ve kayışından plaka büyüklüğü ve kayışıyla pahalı görünüyor. "Zamanında yetişiriz."

Yaklaşık bir dakika sonra, onun Mustang'inde Dalton Akademisi'ne doğru yola çıkıyoruz, lüks mahallelere geri dönüyor ve Penn'den uzaklaşıyoruz.

"Karşılaştırmak istersen programım orta konsolda," diyor bana.

Orta konsolu açıyorum, katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyorum ve sonra sırt çantamdan buruşuk olanı çıkarıyorum.

Üç benzerlik fark ettim, bu beklediğimden çok daha fazla. "Ee?" diye soruyor, yol ile bana bakarak.

"Aynı İngiliz edebiyatı ve matematik dersine giriyoruz ve öğle yemeği saatimiz aynı." Onun tepkisini ölçüyorum, ama o hiç gülümsemiyor, şimdi bile.

"İngiliz edebiyatında iyi misin?" diye soruyor. "Sayılır."

"Biraz..." Bana bir bakış attı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? *Biraz*. Senin için daha çok evet mi, yoksa hayır mı?"

"Sanırım... evet."

O başını sallar. "İyi, çünkü ben edebiyatta berbatım."

"Ben matematikte kötüyüm."

Bu sefer neredeyse gülümsüyor. "Bana yardım edersen ben de sana yardım ederim." Geriye yaslanıyorum. "Matematikte iyi misin?"

"Kelimelerden çok sayıları severim," diye açıklıyor, "ama okumayı da sevmiyorum." —klasikler hariç. Sayfayı her çevirdiğimde uykuya dalıyorum." Aniden yağmur yağmaya başlayınca

ön cam silecekleriyle oynuyor.

"Çoğunlukla çizgi romanları severim, ama ara sıra normal kitaplar da okurum." Sırt çantamı daha sıkı sararım, eteğim biraz yukarı kayar. Onu aşağı çekmeye çalışırım. "Endişelenmeli miyim...?"

Yine bana bakıyor, sanki yola değil bana odaklanmak istiyormuş gibi, ama yağmur gerçekten dikkatini dağıtıyor. "Neyden endişelenmeliyim?"

"Dalton'daki insanlar. Loren'in senin arkadaşlarını polise ihbar ettiğini biliyorum ve hala ona kızgın olup olmadıklarını merak ediyorum."

Garrison ifadesini gizlemeye çalışıyor, ama onun *irkildiğini* görüyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, durumun kötü olduğunu fark ederek.

"Sadece o değil. Oradaki bazılarının Loren'le aynı okula giden kardeşleri vardı ve ondan nefret ediyorlardı. Bu nefret kardeşlere de geçmiş."

"Neden ondan nefret ediyorlardı?"

Garrison omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Muhtemelen aptalca bir şeydi, karşılıklı vandalizm. En büyük ağabeyim arkadaşlarıyla ava çıktıktan sonra bir geyik öldürdü ve *şaka olsun* diye kafasını bir adamın kamyonetine koydu." Son kelimeyi daha fazla tiksinti ile vurguluyor.

Yüzüm buruşur. İnsanlar gerçekten böyle şeyler mi yapar? "Ve Loren'in kuzeni olduğumu biliyorlar mı?"

"Hey," diyor, "eğer bu kadar endişeleniyorsan, bazı insanlara senin benimle olduğunu söyleyebilirim."

Ben gerginleşiyorum.

"Benimle birlikte *olduğun* gibi değil, benimle *birlikte olduğun gibi*."

"Yani... herkese benim arkadaşım olduğunu mu söyleyeceksin?"

Kafasını sallar. "Hayır, benim çok arkadaşım var..." Birden durur. "Ya da eskiden vardı. Neyse, bu kimseye bir şey ifade etmez." Bana tekrar bakar. "Herkese senin benim kız arkadaşım olduğunu söyleyebilirim, muhtemelen geri çekilirler."

"Kız arkadaşın mı?" Kaşlarım havaya kalkar.

Dudaklarını yalar ve küçük bir gülümsemeyle güler. "Belirsiz bir durum. Kız arkadaşım değil, ama sadece arkadaş da değil. Senin sahibi değilim. Bu ikisinin arasında bir yerde."

Bunu düşünürken omuzlarım biraz gevşer. "Bu bana filmi hatırlattı." Gülümsememek için dilimi ısırمام gerekir. *My Girl*. En iyi arkadaşlar hakkında bir film.

"Hangi film?" diye sordu.

"*My Girl*... Hiç izlemedin mi?"

Kafasını sallar ve sonra sorar, "Bu senin için sorun olur mu? Sorun olursa başka bir şey düşünebilirim."

Biraz daha düşünürüm. "Yani biri sana beni sorarsa, ona ne diyeceksin...?"

"O benim kızım." Bunu içtenlikle ve tehditkar bir şekilde söylüyor, sanki *ona bulaşma der gibi*. Bir elini direksiyondan çekip bir kez gözlerime bakıyor. "Öyle mi?"

Kollarım ısınır, *kız arkadaşımı* düşündüğümünden daha çok seviyorum. Belki de ondan olduğu içindir. "Evet," derim, dudaklarımı yalarım. Dudaklarımın biraz çatladığını fark ederim. "Seninle ilişkili olduğum için geri çekileceklerinden emin misin?"

"Muhtemelen bunun yerine beni taciz etmeye gelecekler," diyor kuru bir gülümsemeyle. Şaka yaptığını sanmıyorum.

"Garrison..."

"Artık Dalton'daki hiç kimse umurumda değil, birkaç aptalca yorum ve boş tehditleri kaldırabilirim." Şeridi ve konuyu değiştirir. "Nereli olduğunu hiç sormadım."

"Maine," diye cevap verdim, kimliğimi gizlemeyi düşünmeden. *Willow Hale*.

"Ve buraya gelmek için aileni terk ettin mi?" Kaşlarını çatı. Sırt çantamdaki yıpranmış bir ipi çekiştirdim.

"Evet." "Neden?"

"Sanırım..." diye başlıyorum, neden bunu yaptığımı anlamaya çalışarak. Neden sonunda Caribou'ya dönmek yerine buraya yerleşmeye karar verdiğimi. "Sevdiğim bazı insanları incitmek pahasına da olsa, başkalarının benden olmasını istediği kişi değil, olmak istediğim kişi olmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdim." O uzaklara bakarak araba kullanıyor. "Evet..." Kısa bir nefes veriyor. "Sanırım ben de öyle yapıyorum."

Daha da rahatladım. "Willow bada boom thirty-three," dedim.

Kafasını bana doğru eğdi. "Kullanıcı adın mı?"

"Evet."

"Beğendim, Willow bada boom." Bunu *Beşinci Element* filmindeki ses tonuyla söylüyor. Göğsüm kabarıyor.

Sevdiğin şeyleri anlayan biriyle her gün karşılaşmazsın, ama bir şekilde gerçekten anlayan biriyle yolları kesişti.

18 O ZAMANLAR – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

17 yaş

"Hazır mısın?" diye

Willow'a soruyorum.

"Hazırım."

Kapıyı açarım.

Okula giriyoruz, koridorlar her sabah olduğu gibi kalabalık. Sınıflarına koşmak yerine, arkadaşlar dolapların yanında gruplar halinde toplanıyor ya da tanıdık bir yüz arayarak dolaşıyorlar.

Willow, neredeyse bana doğru, çapraz bir çizgi halinde yürüyor. Yoldan geçen birkaç öğrenciye çarpmamak için dikkat ediyor.

"Dolabının numarası ne?" diye soruyorum, o sırt çantasının askısını düzeltirken.

Neredeyse elimi omzuna koyacaktım, ama bunun yerine sadece yanımda durmasına izin verdim. Programını açar açmaz, kağıdı bana uzattı.

Elinin teri gibi biraz nemli. Ama bunu söylemek için pislik olmayacağım.

Kodun yazılı olduğu dolap numarasına göz atıyorum. "Sen buradasın, daha ileride."

O mekanik bir şekilde başını salladı.

İnsanı tamamen içini boşaltan türden bir gerginliği anlıyorum. Ama ben bunu okulun ilk gününde, ikinci gününde, hatta son gününde bile hissetmiyorum. Bu gerginlik, evimin yakınında bisiklet sürerken, arabayla geçerken, posta kutusuna ve sonra da ön kapıya birkaç adım kala beni vuruyor.

İçeri girdiğimde. Kardeşlerimin orada olduğunu bilerek.

Onlar yok. Üniversitedeler, kendime sürekli bunu hatırlatmam gerekiyor.

Tanrıya şükür.

"Üzgünüm," Willow fısıldayarak özür diler. Bana doğru olduğunu sanıyorum, ama birinin dolaba giderken Willow'un koluna hafifçe çarptığını fark ediyorum.

Kız Willow'a tuhaf bir bakış atıyor, muhtemelen ne dediğinden emin değil.

Onun görüş alanından uzaklaşıyoruz.

"Her koridorun ortasında otomatlar var," diyorum ona. "İlk ders başlamadan önce su alabiliriz." İkinci derste, matematik dersinde görüşürüz. İlk derslerimiz farklı.

O iyi olacak.

Maine'den tek başına ayrıldı, değil mi? Onun içinde bir yerlerde cesaret var. Sadece bunu hatırlaması gerekiyor.

İki adam sağ omzuma hiç aldırmadan çarptı. Bu çarpma beni Willow'a doğru itti. İkimizin de yere düşmemesi için onu belinden tuttum.

Kahretsin.

O da kaskatı kesildi ama destek için bana tutundu. Dengemizi bulduğumuzda, ellerimi ondan çektim ve o iki pislği aramaya başladım. Etrafımda döndüm.

"Cidden mi?" diye bağıryorum, kollarımı onlara doğru uzatıyorum, ama bana dönünce kollarım hemen düşüyor. Adamlardan biri, kavga ettiğim bir arkadaşımın arkadaşı.

Bana orta parmağını gösterir. "Dikkat et, Abbey," diye bağırr Pat Hayes. Açıkçası, omuz atma ve orta parmak gösterme hareketinden daha kötüsünü bekliyordum.

"Hayır, teşekkürler," diye karşılık verip onlardan uzaklaşarak yürümeye başlıyorum. Willow benimle aynı hızda yürüyor. Ona bakıyorum. *İyi misin?*

Biraz sarsılmış görünüyor.

Evren bana şunu söylüyor: *Garrison Abbey, sen en berbat karşılama komitesisin. Geri çekil ve bu tatlı kıza etrafl gezdirmek için gerçekten sevilen birine bırak.*

Onu incitmek istemiyorum.

Yine de, her zaman beceremediğim şey, gerektiğinde insanları terk etmektir. Sonunda çok uzun süre, çok geç kalırım. Willow'u yalnız bırakmayacağım, şimdi değil.

En azından ona lanetlendiğimi söylemeliyim.

Pat'in arkamda öfkeyle homurdandığını duyuyorum, hala kızgın. O, Dalton'ın lakros takımının rakibi olan kürek takımımızın kaptanı. Futbol takımımız berbat, bu yüzden tüm ülke kulübü sporları yüceltiyor. Dalton'ın atletizm, yüzme, tenis, kürek, lakros ve binicilik takımları eyalette en iyiler.

Pat bağıryor, "Bana sen çarptın, Abbey!"

Saçmalık.

Arkamı dönmeden yüksek sesle "Eğer öyle düşünüyorsan, o zaman koridorun ortasında ateş başında sohbet etme" diyorum.

Pat, yakındaki bir öğretmen onu küfürlü konuşması nedeniyle azarlamadan önce "siktir git" diye bağırır. Birbirimizden çok uzaktayız, kavgaya devam edemeyiz. Neyse ki.

Willow her beş saniyede bir "özür dilerim" diye mırıldanmaya devam ediyor ve onun dolabına vardığımızda, onun için rahatlamış hissediyorum. Kolunun arkasıyla alnını siliyor. Saçının bir tutamı hala nemli yanağına yapışmış durumda.

Yüzüne doğru işaret ediyorum. "Ben... sende bir şey var mı...?" Bir saniye kafası karışıyor ve tereddütle bana başını sallıyor. Saç telini alıp kulağının arkasına koyuyorum.

Bir kez yutkunur ve ayaklarına, sonra da dolabına bakar.

"Bayılmak üzere misin?" diye endişeyle soruyorum, şimdiden dolabından hemşire odasına olan mesafeyi hesaplamaya çalışıyorum.

Onu oraya taşımam sorun olmaz diye düşünüyorum.

Willow başını sallar. "Bu konuda iyi değilim... Seni uyarmayı unuttum." Belki de yabancıların dolu olduğu bir okulda yeni kız olmak konusunda iyi olmadığını kastediyordur. Ya da daha genel olarak, bir anda çok sayıda insanla çevrili olmak konusunda.

"İyi gidiyorsun."

Eteğine bakıyor. "Yay nasıl?"

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılır. "Şüphesiz, tüm krallığın en güzel fiyonku sende. Prenses olsaydım, kıskanırdım bile." O gülümsemeye başlarken, ona ders programını geri veririm. "On beş, otuz yedi, yirmi yedi."

Onu açmamı isteyip istemediğini sormuyorum. Kilidi çevirmek bir saniye için hoş bir dikkat dağınıcı olur diye düşünüyorum.

O kadranı çevirirken, ona son okuduğu okulu soracağım. Dalton'dan daha küçük bir devlet okulu olduğunu varsayıyorum.

Ağzımı açtığım anda, gözümün ucuyla tanıdık birini fark ettim. Carly Jefferson. Willow'un dolabından yaklaşık on beş dolap ileride, üç kızdan oluşan bir gruba fısıldıyordu.

Paranoyak olmaktan çok gözlemci olduğumu düşünmek istiyorum. Bunların hepsinin kafamda uydurduğum şeyler olmadığını. Ama içimde bir his var. O hissi bilirsiniz, etrafınızdaki her şeyin bir anlığına durduğu hissi. Bir fotoğrafı çevreleyen her çatlak ve kusurun bir anda on *milyon* kat büyüdüğü hissi.

Bu oluyor. Şu anda.

Koridordaki sesler zihnimde sönüyor. Dayanılmaz bir sessizlik bırakıyor. Gizli bakışları keskin bıçaklar gibi. Gülümsemeleri hırçınlık gibi. Carly kıkırdıyor ve arkadaşının yanına dirsek atıyor. Birkaç erkek kızların topluluğuna katılıyor. Dolaplara yaslanıp sırtlıyorlar. Gösterinin ön sırasına oturmuşlar.

Yanlış.

Her şey yanlış.

"Willo..." diye başlıyorum ve dolabı açmasını engellemek için kolunu tutuyorum. Kadran çoktan tıklamış ve mavi metal geriye doğru sallanıyor.

Boş olması gerekirdi. Ama değil.

Yüzlerce tampon düşer, çoğu ambalajında. Birkaç tanesi yırtılmış ve umarım kırmızı boya ile ıslatılmıştır.

Donup kalır.

Ne yapacağımı bile bilmiyorum. Onun gibi hareketsiz ve sessiz kalıyorum. Ve koridorda kahkahalar patlak veriyor.

Gerçek şu ki: Okulda hiç şaka yapılmamıştı bana. Kardeşlerim dışında kimse bana sataşmamıştı. Eskiden sevilen birisiydim. Kendimden nefret etsem de.

Bir şey söylemek
istiyorum. Bir şey yapmak
istiyorum.

Herhangi bir şey.

Sessiz olan kişinin yanında durmak için. Hayatımda ilk kez.

19 O ZAMANLAR – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

17 yaş

İçgüdülerim kaçmamı söylüyor, ama aslında gidecek hiçbir yerim yok. Maine, Caribou'dan çoktan kaçtım. Burası kaçtığım yer.

Histerik bir düşünce ve yeni cenaze konuşmamla göğüs kafesim sıkışıyor: *Willow Moore, dolabını tamponlarla doldurup yeni okulunda herkesin önünde küçük düşürülmek için kaçan aptal.*

Bu doğru değil. Buna izin veremem.

Kardeşimle bir ilişki kurmak için kaçtım.

Özür dilemeden kendim olmak için. Şu tür özürler olmadan: "Üzgünüm baba, senin umduğun kadar güzel ya da popüler değilim."

Garrison ilk hamleyi yaptı. Birkaç kız ve erkeğe, birkaç dolap ötedeki tamponları tekmeledi. Kafasını bana çevirdiğinde, saçları kirpiklerine düştü ve "Blaze" dedi.

Blaze.

Doksanların başında çıkan *Streets of Rage* adlı video oyunundaki en güçlü kadın karakterlerden biri. Onun judo becerilerine veya fiziğine sahip olmasam da, biri benimle rol yaparken onun gibi olduğumu hayal etmek kolay. Garrison onun adını söyleyerek benim özgüvenimi artırmaya çalıştığını biliyorum.

Bu sabah otoparktan okula giderken Garrison bana *Streets of Rage*'i oynadım mı diye sordu. Oynadığımı söylediğimde bana "*O zaman sen Blaze'sin, ben de Axel'im ve bu koridor, yani yürüyeceğimiz koridor, bizim için sorun değil*" dedi.

"Axel," diye fısıldadım ve dolabımdan tamponları çıkardım.

Rose Calloway'ın telefonunu hatırlıyorum — tamponları yanlışlıkla sokağa döktükten sonra. Herkesin önünde.

Utanmayacağım. *Rose'un söylediklerini hatırla.* Birkaç derin nefes alıyorum, midem düğüm düğüm oluyor.

Dediğinden daha zor.

Garrison, "Keşke bir levye olsaydı" diyor. Bu, *Gözlerim gözlüklerimin arkasında büyüdü.*

Gözlerim gözlüklerimin arkasında büyüdü.

"Şaka yapıyorum." Az önce kahkahalarından kurtulan insan grubuna sert bir bakış atıyor. "Yani, sayılır."

Çantamı hızla boş dolabıma tıktırıp kapısını çarparak kapatıyorum. Dönünce Garrison'ın yanımdan ayrıldığını fark ediyorum. Birkaç uzun adımla gruba doğru ilerliyor, kahkahalar kesilmiş.

Sırt çantamın askısını tutmaya çalışıyorum, ama sadece havayı tutuyorum.

Salonun ortasında sert bir şekilde duruyorum. Üniformam, hissettiğim kadar rahatsız. Bir öğretmen her an onun düzgün olmadığını söyleyip bağırarakmış gibi, fiyonkun durumunu kontrol ediyorum.

Ama görünüşü iyi.

O kadar iyi görünmeyen şey ise önümdeki manzara.

"Bu hiç hoş değil," diyor Garrison, kirli sarı saçlı kısa boylu kıza. Acaba ilk ders başlamadan önce burun piercingini çıkarmak zorunda kalacak mı? Bu düşünce, daha cesur ve iri olanın, "*bunlar onun arkadaşları*" diye bağırarak sesini bastırmaya çalışıyor.

Onlara tanıyormuş gibi yaklaşıyor. Sık sık konuşuyormuş gibi. Onları çok iyi tanıyormuş gibi.

Kısa boylu kız göğsünü dışarı çıkarır ve omuzlarını geriye çekerek biraz boy kazanır. "Ne hoş değil biliyor musun? En iyi arkadaşlarını ihanet etmek." Gözleri kızarır ve öfkeyle bir adım öne çıkar. Diğer kız omzuna sarılır. "Sen de John'la birlikte içeride olmalısın! Onlardan daha fazla hapis cezası hak ediyorsun ve bunu biliyorsun!"

Arkadaşı, "Carly..." der.

"Beni rahat bırak." Elini omzundan çeker ve tekrar Garrison'ı işaret eder. Yüzünü göremiyorum, sadece ensesini görüyorum. Hareketsiz duruyor. Parmakları bile gevşekçe sarkıyor, yumruk yapmıyor. "Sen bir pisliksin, Abbey. Sen bir pisliksin ve bunu biliyorsun."

Garrison Carly'ye biraz daha yaklaşır ve Carly onun yakınlığında hareketsiz kalır. Garrison başını eğip Carly'ye bir şey fısıldar. Birkaç saniye içinde Carly yıkılır ve gözyaşlarına boğulur.

"Bu adil değil!" diye ağlayarak yere çöküyor. John'a yakın olduğunu, hatta belki onunla bir ilişkisi olduğunu tahmin edebiliyorum.

Ve Garrison'ın bana doğru dönmesini bekliyorum.

Küstahlık mı ediyorum? Geri döneceğini varsaymakla? Çünkü o asla dönmez.

Eski arkadaşlarının yanından geçip uzaklaştığını izliyorum. Benden uzaklaşıyor. Köşeyi dönüp tek başına kayboluşunu izliyorum. Tek kelime etmeden, veda etmeden ortadan kayboluşunu izliyorum.

Zil çalıyor ve ben salonun ortasında hareketsizce duruyorum.

İnsanlar sanki hiçbir şey olmamış gibi yanımdan geçiyorlar.

Ve iki seçeneğim var.

İlk derse girip Garrison'ı unutabilirim. Bu dersin hiç olmamış gibi davranabilirim. Herkes gibi davranabilirim. *Onu unut, Willow Moore.*

Ya da onu bulmaya gidebilirim. Kırılan duygularımı bir kenara bırakabilirim.

Beni terk etti, ama iyi olduğundan emin olmalıyım.

Benim için onlara yaklaştı. Beni savunmak için. Bu bir şey ifade ediyor.

Kararımı veriyorum.

Koridorda onun ayak izlerini takip ediyorum. Bir başka koridor veya bir grup otomat makinesi olmasını beklediğim köşeyi dönüyorum. Bunun yerine, iki tuvaletle karşılaşıyorum. Kızlar ve erkekler.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum.

Erkekler tuvaletinin sembolüne bakıyorum. İçeri gir gitsin. Bu, erkekler tuvaleti gibi büyük bir bilinmeyene ilk adımım olacak. Keşke umursamıyor olsaydım. Keşke hiç düşünmeden, umursamadan içeri girebilseydim.

Sadece erkekler tuvaleti.

Önemsiz bir şey, değil mi?

Sadece gir.

Bu sefer giriyorum.

Omzumla koyu mavi kapıyı itiyorum. Karşımda uzun bir lavabo sırası, iki kabin ve üç pisuar var. Çok da şaşırtıcı değil.

Garrison lavabo tezgahının üzerinde oturuyor, parmakları arasında yanan bir sigara var. Başı eğik, saçları gözlerine düşmüş, ama ben içeri girer girmez başını kaldırıyor. Kemikleri sertleşmiş, eklemleri yağlanmamış gibi görünüyor. Donmuş.

Belki de bu akıllıca bir fikir değildi.

"Ben..." Her şeyi açıklıyormuş gibi, geldiğim kapıyı işaret ediyorum.

Aslında hiçbir şeyi açıklamıyordu.

Duman vücudunun etrafında dolaşıyor ve sigarasını tutan elini hareket ettirmesi bir saniye sürüyor. Sessizce, rahatça sigarasını içiyor.

Sessizliği severim.

Gürültüden çok sessizliğe alışkınım. İçeri doğru ilerlerim ve sırtımı kilitli, bozuk bir kabine dayarım.

Hava deliğine duman üfler. Sonra akuamarin rengi gözleriyle sigarasını inceler, közler kağıdı yakmaktadır. "Zili duydun mu?" Sonunda konuşur.

"Evet."

Neredeyse farkına varmış gibi birkaç kez başını sallar ve sonra bir nefes daha alır.

"Bana yardım etmeye çalıştığın için teşekkürler," diyorum yumuşak bir sesle.

"Muhtemelen durumu daha da kötüleştirdim."

Sırt çantam olmadan kendimi çıplak hissederek kollarımı kavuşturuyorum. "Onlar senin arkadaşların mı?"

"Öyleydi," diye düzeltir. "O olaydan sonra benimle hiçbir şey yapmak istemiyorlar." *O olay*. Sigara içmek için daha derin bir nefes alır. Arkadaşlarının Loren'in evine gargoyle maskeleriyle girmesinden bahsettiğini biliyorum.

"Carly'ye ne dedin?"

Benden öteye bakıyor, bakışları hüznü. "Ona haklı olduğunu söyledim."

"Ne?" Üzerime bir ağırlık çöküyor. Ve odaya.

Sigara izmaritini lavaboya atar. "Ben bir pisliğim." Bunu kesin bir şekilde söyler, sanki bunu uzun zamandır kabullenmiş gibi.

Ağzımı açıp bunun doğru olmadığını, onun harika bir insan olduğunu söylemek için. Duruyorum.

Tereddüt ediyorum.

Ve düşünüyorum. Garrison Abbey'yi gerçekten ne kadar tanıyorum? Pek fazla değil. Henüz değil.

Kurumuş dudaklarımı yalayıp karo zemine bakıyorum. "Arkadaşlarından daha iyisin, biliyor musun?"

"Ne büyük bir başarı" diye fısıldıyor. Güzel gözleri bana bakıyor. "Beni neşelendirmek zorunda değilsin. Açıkçası, bu boşuna bir çaba." Derin bir nefes alıyor ve yorgun gözlerini avucunun içiyle ovuşturuyor. "Derse gitmelisin Willow."

"Sen gidiyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır." Pantolonundan bir paket sigara çıkarır. Lacivert kravatını çözer ve yakasındaki bazı düğmeleri açar. Sanki üniforma onu yavaş ama emin adımlarla boğuyormuş gibi.

Yakanın düğmelerini biraz açıp bluzumu dışarı çıkarıyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum. Ona bakmaya cesaret edemiyorum, ama Garrison'ın yanındaki lavabo tezgahına beceriksizce tırmanıyorum.

Bacaklarım çok daha kısa ve ellerimi uyluklarımın üzerine düz bir şekilde koymadan önce gözlüklerimi yukarı itiyorum.

"Sigara içer misin?" diye soruyor, yüz hatlarını inceleyerek. Kollarımız birbirine değiyor ve içimde gök gürültüsü gibi bir his patlıyor, ciğerlerimi sıkıca kavıyor, kalbime uzanıyor ve onu gerginleştiriyor.

"Sigara içmem," diyorum ona.

Bana sigara ikram etmiyor ve ona katılmak için baskı hissetmediğim için mutluyum. Bir tane daha yakarken, dumanı benden uzağa üflüyor.

Tamamen sessiziz, ama bu sessizlik kalbimin atışını yavaşlatmaya başlıyor. Sessizlik ve sakinlik, o acı veren yalnızlığın yokluğu.

Beş dakika, belki on ya da yirmi dakika sonra kapı açılır ve kısa kahverengi saçlı, pahalı mokasen giyen, beni, bir kızı görünce şok olan 1,50 metre boyunda bir öğrenci içeri girer.

Garrison bir nefes daha çekip gülümser. Adamdan bana doğru işaret eder. "Barry, bu benim kızım Willow."

Benim kızım.

Gülümsemeye başlıyorum.

Bağlam içinde, Garrison'ın tarif ettiği gibi geliyor kulağa — iyi arkadaşlar ile erkek arkadaş-kız arkadaş arasında bir yerde.

Barry, ismimi ya da Garrison'ın ona taktığı unvanı duyunca onaylayarak başını salladı, emin değilim. "Ohh..." Kelimeyi uzatarak söyledi, sonra sigarayı işaret etti. "Koç, kondisyonun için sigarayı azaltman gerektiğini söylüyor."

Garrison bana bakar. "Lakros koçu, benim ağabeyimden bir mil daha hızlı koşabileceğim gibi bir yanılığa kapılmış. Tanrı korusun, Hunter Reagan Abbey'nin gerisinde kalmam." Sigara parmakları arasında dönüyor. "Doğum yeri: Olimpos Dağı. Yaş: Belirsiz. Var olan en yakışıklı herif." Alaycı mı yoksa sadece acımasız mı olduğunu anlayamıyorum.

Belki ikisi de.

Ben bir şey söylemeden Barry ekliyor: "Sigara içmeyi bırakman yardımcı olur ama."

Garrison ona sinirli bir bakış attı. "Ya da lakrosu bırakabilirim. Ne dersin?"

Barry gözlerini devirir. "Öyle konuşma. Bu yıl eyalet şampiyonasında sana ihtiyacımız olduğunu biliyorsun."

Garrison, daha da sinirli bir şekilde sigarasından bir nefes daha alır. Anketinde lakrosun en sevdiği spor olduğunu ama kardeşleri arasında en çok nefret ettiği spor olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bu nefretin ne kadar derin olduğunu merak ediyorum.

Barry bana kısa bir bakış attıktan sonra tuvalete girdi.

Sonra Garrison tezgahı atlar ve sigarasını muslukta söndürür. "On dakika sonra matematik dersi var."

On dakika mı? Saatime bakıyorum ve gitme vaktinin yaklaştığını fark ediyorum. O kravatını düzeltirken ben bluzumu içime sokup düğmelerini yukarıya kadar ilikliyorum.

Bana baktığını fark ettim.

O da benim ona baktığımı fark eder.

Dudakları yukarı doğru kıvrılır. Benim dudaklarım da yukarı doğru kıvrılır. Ve bir şeyin farkına varmaya başlarım.

Garrison Abbey'nin yanında olmaktan gerçekten hoşlanıyorum.

20 O ZAMANLAR – EYLÜL

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

17 yaş

Superheroes & Scones'un arka depo odasında çökmüş durumdayım. Mola vermiyorum. Alakası bile yok. Tabii bu yer, sadece bir saatlik çizgi roman stoklamadan sonra mola veriyorsa başka.

Olası değil.

Sadece bir saniye kaçmam gerekiyordu. Parmaklarım içgüdüsel olarak deri ceketimin cebine sigara almak için kayıyor, ama bu girişimden çabucak vazgeçiyorum. Groot peluşlarını sigara dumanıyla kirleterek burada sahip olduğum güzel şeyi mahvetmeye gerek yok.

Bunun yerine diğer cebime uzanıp telefonumu çıkarırım.

Thor'un karton posterini sırtıma batıyor. Onu iterek yeniden pozisyonumu düzeltiyorum ve yaslanabileceğim çıplak bir beton duvar parçası buluyorum. Fazla bir şey yok. Lanet olası depo, yarısı kutulara paketlenmiş çizgi roman ve ürünlerle dolu raflarla tıka basa dolu. Burada saklanmak kolay.

Kaybolmak için.

Tumblr'a giriş yapıp Willow'un *willowbadaboom33*'ten değiştirdiği ve on dakika önce bana verdiği yeni kullanıcı adını arıyorum.

vegablaze33

Benimkine biraz benziyor. Vega, *Street Fighter*'daki bir karakter. Bana, genellikle Cadılar Bayramı'nda Vega kılığına girdiğini söylemişti, bu yüzden bu isim onun için duygusal bir anlam taşıyor.

Korkunç olan şey, onun anlayabileceğinden, bilebileceğinden daha fazla kendimden nefret etmeme neden olan şey, geçen yıl Philly'ye gelseydi onunla arkadaş olacağımı bile bilmediğimdir.

Arkadaş grubumuzla ilkokuldan beri oldukça yakındık. O güvenli ortamdaki kopmak çok zor olurdu. Bu çok saçma.

Ben saçmalık.

Çünkü onu şimdiye kadar sahip olduğum tüm boktan arkadaşlarımdan daha çok seviyorum. Tanrı aşkına, Vega kılığına girmişti.

Gülüyorum ve gülümsüyorum. Sadece hayal etmeye çalışıyorum. Keşke orada olsaydım. Her Cadılar Bayramı'nda o kostümü giymeye cesaret ettiği zamanlarda, tam yanında olsaydım. Ve bunu kelimenin tam anlamıyla söylemiyorum, ama Vega bir erkek.

Daha da kötüsü: Her şey eskisi gibi olsaydı, arkadaşlarıma geri dönerdim sanırım. Bazılarını ıslahevine kaybettiğimde ve geri kalan arkadaşlarım bana sırtlarını döndüğünde, *insanları* kaybettim.

Mutluluğu değil. Sadece insanları. Ve en çok acı veren de bu.

Yalnız kalmaya alışkın değilim. Yanımda insanlar olması, eskisi gibi olmak, rahat ve kolay geliyor. Gerçekten mutlu olmasam bile.

Willow benim için hala bir gizem. Utangaç ama kuzenini bulmak için hiç kimseyi tanımadığı bir partiye girecek kadar cesur. Ben sevmediğim ve beni sevmeyen insanlardan uzak duramam ama o bunu yapabiliyor.

Ve dokunulmaktan çekiniyor. Ama benim ona dokunmama izin verdi.

Willow için kötü birisi olabilirim. Bir noktada herkes için kötü birisi oldum, ama bencilce bu yolda ilerlememi sağlayacak bir şeye ihtiyacım var. Zamanla Superheroes & Scones'un yeterli olmayacağından ve geri dönmenin bir yolunu bulacağımdan korkuyorum.

Hayatım boyunca tanıdığım insanlara geri dönmekten korkuyorum. Beni asla mutlu etmeyecek insanlara.

Sadece çok korkuyorum. Önümdeki her seçenekten. İyi olanlardan bile. Korkunç olanlardan bile.

Dikkatimi dağıtmak için Tumblr'a takılıyorum. Gerçekten sevdiğim bir şey. Arşivini kaydırıyorum ve bu sefer anketi kolayca buluyorum.

İşte burada.

Son içkin neydi? *Fizz*

Life

Son telefon görüşmen: *Hmm, büyükannem Ida. Gelecek kış için bana bir atkı örmek istiyordu ve hangi renk iplik alması gerektiğini bilmek istiyordu. Ona mavi dedim.*

Son kısa mesaj: *"Aldım! Aldım!" Maggie'ye, Scott McCloud'un Understanding Comics kitabıyla ilgili olarak - çizgi roman satın almak için*

Loren Hale'in (benim çizgi roman gurum) tavsiye ettiği HER ŞEYİ okurum ve o da kısa bir süre önce sosyal medyada bu kitabı önerdi.

Sadece bir çizgi roman için para biriktirmesi gerektiğini bilmiyordum. Loren Hale ile akrabalığı olduğu için ailesinin zengin olduğunu düşünmüştüm.

Okumaya devam ederken kaşlarım çatıldı.

Hiç...

Aldatıldınız mı: *Kimseye bu şansı vermedim*

Bu ne anlama geliyor? Hiç kimseyle çıkmamış mı? Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Sadece düşündüm ki... Maine. Orada birini tanıyor olmalı, değil mi?

Birini öptün ve pişman oldun: *hiç öpülmedim (yargılamayın) Willow...*

Bu kısmı beş kez okudum, henüz devam edemiyorum. Elim bir saniye boyunca ağzıma yapıştı. Şokun etkisi geçince elimi indirdim. Yargılamıyorum. (Söz veriyorum.) Sadece kafam karıştı.

Neden daha önce hiç kimse onu
öpmemiş? Öpülmek istememiş miydi?

Kimse istemedi mi? Bu beni çok rahatsız ediyor çünkü bu çok berbat bir durum ve ben hala... kafam karışık. Ama yine de, bir insanın belirli bir yaşa kadar öpülmesi gerekmez, değil mi?

Sert içki içtim: *birkaç kez. Tadı hoşuma gitmedi.*

Bunu unutmayacağım.

Sarhoş olup kusmak: *hayır*

Aferin sana. Hiç eğlenceli değil.

Seni değiştiren biriyle tanışmak: *Loren Hale ile bir kez tanıştım (tek ünlüyle karşılaşmam). Kapımın önünde duruyordu (uzun hikaye). Loren Hale beş dakika içinde gitti ama benimle konuştu. Mutants & Proud rozetimi fark etti ve ben de X-Men Evolution'ı (çizgi filmi) sevdiğimi söyledim. Sonra çizgi romanlar hakkında bir yorum yaptım*

ve Lily Calloway hakkında bir yorum yaptı. Onu kız arkadaşı olarak tanıttı, ama Celebrity Crush doğruysa, onlar nişanlıydılar ve hala da nişanlılar. Bu, kızların da çizgi roman okuyabileceğini düşündürdü bana — ve konuşma tarzından, benim zaten okuduğumu varsayıyordu. O ana kadar hiç okumayı denememiştim, ama o gittikten sonra, evet, ben de bunları okuyabilirim diye düşündüm.

New X-Men'i okumaya başladım ve Wallflower'a çok bağlandım, bir yıl önce babam annemden boşandığında gerçekten ihtiyacım olan bir kızdı. Loren Hale ile tanışmasaydım, çizgi romanları asla okumaz ve onlara aşık olmazdım.

Burada dikkate alınması gereken çok şey var. Loren Hale ile Philadelphia'ya taşınmadan önce sadece bir kez karşılaşmış — bu çok daha mantıklı. Parçalar birbirine uyuyor. Neden o gece partide onun evini arıyordu? Neden onunla iletişim kurmanın bir yolu yoktu? Neden bu kadar az parası vardı? Aileleri birbirinden uzaklaşmış olmalı.

O zaman çizgi romanları gerçekten seviyor...

Wallflower. Bu karakteri araştırmak için not alıyorum.

Ailesi bir yıl önce boşanmış. Bu çok zor olmalı. Tabii, iyi bir şey değilse. Eski arkadaşlarımdan biri, Jesse... Ailesi ayrılmış ve annesi sonrasında çok daha mutlu görünüyordu. Boşanma, bazılarının inandığı gibi her zaman o kadar da harika ve korkunç bir canavar değildir.

Ama bir yıl önce gerçekten ihtiyacım olan bir kızın söylediği o söz, bunun iyi bir değişiklik olmayabileceğini düşündürüyor.

Kahretsin.

Bunu okumayı bırakmalı mıyım? İçgüdüsel olarak bir sonraki soruyu gözden geçiriyorum. Çok fazla dalmışım.

Aşkın bitmesi: *Hiç aşık olmadım ki aşık olup da ayrılayım.*

Evet, lisede aşk yalancılar içindir. En azından ben öyle düşünüyorum.

Gerçek arkadaşlarının kim olduğunu anladın mı: *Bu yüzden arkadaş çevrem küçük. Maggie, olabilecek en gerçek arkadaş.*

Ne kadar küçük? Maggie bu ankette etiketlediği kız olmalı.

Gözlüklerini kaybettin: *Birçok kez. Küçük kardeşim bazen şaka yapmak için onları alır.*

Bu komik değil.

İlk buluşmada seks: ...bilmiyorum, belki yaparım? Bunu düşünmek beni geriyor...

Boynumdaki tüyler diken diken oldu. Hiç öpülmemişse bakire olduğunu düşündüm, ama bu beni paniğe sevk etti. O satırı tekrar tekrar okudum, *bilmiyorum, belki yapardım?*

Bunu yapmaktan çekiniyorsa, bunu yapmayı düşünmesi bile *beni* gerginleştiriyor. Neden?

Ve nedenini biliyorum. Erkeklerin nasıl olduğunu biliyorum. Seksi biliyorum.

İstemediğin bir şeye zorlanmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yani, seks konusunda başıma hiç gelmedi, ama evet... Baskı nedir bilirim.

Bilmiyorum, belki yapardım. Bunu düşünmek beni gerginleştiriyor...

Kahretsin.

Tutuklandım: bir kabusta

Aslında gülüyorum, dudaklarım yukarı kalkıyor.

Depo odasının kapısına bakıp kimse duymuş mu diye bakıyorum, ama burada sadece ben varım. Henüz ağır ayak sesleri ya da kapı çalma sesi yok.

Birini reddettin: ne için? Flört etmek gibi mi?

Evet, ben de o soruyu anlamadım.

Bir arkadaşına aşık olmak: hayır. Okulumdaki erkekleri o şekilde sevmiyorum (sen de benim yerimde olsan sevmezdin).

Bu ne demek oluyor? Birden rahatsız olup, ağırlığımı yere veriyorum. *Onun için* rahatsız olduğumu anlamam biraz zaman alıyor. Pislikler miydiler? Agresif miydiler? Okulunda kafesinden kaçmış goriller gibi koşuşturan pislikleri hayal ediyorum.

Daha fazla soru...

Evcil hayvanın var mı: *Babam evcil hayvanlardan nefret eder, ama bir yıl önce evden taşındığında annem Ellie'nin hamster almasına izin verdi. Çok kötü kokuyor.*

Hamsterlar iğrenç.

Son doğum günü partinde ne yaptın: *Annem, kardeşim ve Maggie ile Noodle House'da yemek yedik. Büyük partileri sevmem, özellikle de benimle ilgili olanları.*

Bu beni biraz üzüyor. En son küçük bir parti verdiğimde - sadece üç kişi katıldı - şey, hiç olmadı. Genelde sınıfımdaki hemen hemen herkesi davet ederdim. Üç, dört ve beş yaşındayken bile büyük partiler verirdim. O gün yalnız kalmak istemezdim - ama her zaman partinin ortasında gizlice kaçardım.

Sabırsızlıkla beklediğin bir şeyi söyle: *NEW X-MEN'İN YENİDEN BAŞLAMASI (LÜTFEN GERÇEKLEŞSİN!!! HER ŞEYİ KABUL EDERİM!!!) Ayrıca, Maggie'nin bir gün Scarlet Witch (namı diğer Elizabeth Olsen) ile tanışması.*

Tekrar söylüyorum, o çizgi romanları çok seviyor.

Seni rahatsız eden şey: *kalabalık ortamlarda konuşmaya zorlanmak*

Evet, bu hiç eğlenceli değil.

Takma ad(lar): *yok (o kadar havalı değilim)*

Kafamı sallıyorum. Kendisinin ne kadar havalı olduğunu bile bilmiyor.

İlişki durumu: *bekar*

Gülümsüyorum, yıllardır hissetmediğim tam anlamıyla bir gülümseme, dürüst olmak gerekirse. Kendime başımı sallıyorum. Çok fazla kaptırmışsın kendini, Abbey. Biliyorum.

En sevdiğim TV programı: *Gravity Falls ve X-Men: Evolution arasında gidip geliyorum. İkisini de seviyorum.*

İkisini de hiç duymadım. Aslında telefonumdaki not defterini açıp *Wallflower*, *Gravity Falls*, *X-Men: Evolution* yazıyorum, böylece her şey daha mantıklı hale geliyor.

Lise: *bitmesini bekliyorum*

Üniversite: *Keşke gidebilseydim. Bunun için çalışıyorum*

Saç rengi + uzunluğu: *açık kahverengi, düz ve göğsüme kadar uzanıyor.*

Boy: *165 cm*

Hoşlandığım kişi: *TOM HIDDLESTON!!! (namı diğer Loki)*

Loki mi? Gerçekten mi, uzun siyah saçlı olan mı? Alnıma dokunuyorum. Saçlarım orta uzunlukta. Okumaya devam ederken saçlarımı elime alıp karıştırıyorum.

Dövmeler: *babam hayır diyor*

Sıkı bir baba mı? O zaman neden buraya taşınmasına izin verdi? Henüz liseyi bitirmemiş ki.

Sağlak mı solak mı: *Sağlak*

Ameliyat: *Ciddi bir şey yok*

Piercing: *Her iki kulakta çift kulak memesi piercingi, sadece dört küçük küpe, iki yarasa ve iki yıldız*

Evet, onları gördüm.

En sevdiği spor: *spor mu? *koşup saklanır**

Bazen ben de öyle hissediyorum. En azından lakros konusunda.

İlk tatil: *Maine'den hiç ayrılmamıştım, ama çok küçükken, Caribou'dan 4 saatten fazla uzaklıktaki sahile giderdik ve bir keresinde yelken açmıştık. Tam olarak hatırlamıyorum, ama annem fotoğrafları saklıyor. Herkes mutlu görünüyor.*

Ne...

Dizlerim titriyor ve ayağım Hawkeye'nin karton maketini deviriyor. Bir saniye duruyorum ama başka hiçbir şey hareket etmiyor, kimse buraya gelmiyor. Tumblr'a tekrar bakıyorum.

Daha önce Maine'den hiç ayrılmamıştı.

Hiç seyahat etmeden *buraya* taşınmıştı. Ailesinden ve kız kardeşinden uzaklara.

Bu düşünceler kafamda çakışıyor, anlamaya çalışıyorum. Anlamaya çalışıyorum. Çünkü kendimi aynı şeyi yapmaya çalışırken görüyorum ve

kapıdan dışarı adım atacak cesaretim olup
olmadığından emin değilim.
Toplamda yaklaşık üç dakika boyunca duvara bakıyorum. Sadece bakıp,
bilinmeyene doğru atılan dev adımı hayal ediyorum.
Nasıl yapacağımı bilmiyorum... Sadece korku hissediyorum.

Şu anda...

Ne yiyorsun: *Kız kardeşim için yaptığım vanilyalı doğum günü pastası. Bir dilim almak için aşağıya gizlice indim ve yukarıya getirdim.*

Ne oluyor lan? Neden kendi evinde gizlice aşağı iniyor? Onu orada kilitlediler mi? Biliyor musun, onun ailesini sevmiyorum. Bu, Tumblr anketinden edindiğim sınırlı bilgilerle kafamda yaptığım bir değerlendirme. Anlıyorum. Ama umurumda değil. Kararımdan vazgeçmeyeceğim.

Ne içiyorsun: *gazsız bir kutu Fizz Life*

Ne bekliyorsun: *bu doğum günü partisinin bitmesini mi?*

Cidden. Ne oldu?

Çocuk istiyor musun: *Bilmiyorum, bunu düşünmüyorum*

Evlilik: *Her iki şekilde de sorunum yok*

Kariyer: *Henüz söylemek için çok erken*

Neyi seversin...

Sarılmak mı öpmek mi: *şimdilik sarılmak*

Hiç bir erkek ona sarılmış mı? Tek düşündüğüm bu. Bütün gece kafamı kurcalayacağından eminim.

Kısa mı uzun mu: *Benden uzun. Birazcık uzun olsa bile olur. O da olur.*

Daha yaşlı mı, daha genç mi: *Daha yaşlı ama çok yaşlı değil. Daisy Calloway'in yedi ya da sekiz yaş büyük (hatırlayamıyorum) erkek arkadaşına yaptıklarını ben yapamazdım.*

Ve anket burada sona eriyor. Kişisel olduğunu söylerken ciddiymi. Dizlerimi çekip dirseklerimi üzerine koyuyorum ve yere bakıyorum.

Kahretsin.

Bunu okumanın amacı cevapları bulmak olduğunu sanıyordum, ama şimdi binlerce soru daha var kafamda. Kalbim daha hızlı atıyor, nabzım hızlandı. Vücudum sanki Lightning Bolt içmişim gibi tepki verdi!

Dinlenme odasının kapısı açılır ve ben hemen donakalırım, ancak o anda bacaklarımın titrediğini fark ederim.

"Garrison? Burada mısın?" Lily

Calloway.

Harika. Kovulmak üzereyim. Şakaklarımı ovuşturup ellerimi saçlarıma götürdüm, bir saniye boyunca agresif bir şekilde saçımı çektikten sonra nefes aldım. Sonra yavaşça ayağa kalktım.

"Evet?"

Kapıyı açık tutuyor, bana doğru yaklaşıyor. "*Avengers vs. X-Men* dergileri yeniden stoklanmalı ve tezgahın arkasında daha fazla eleman lazım."

Beni kovmuyor mu?

Bir saniye boş boş ona baktım, sonra başımı salladım. "Evet, tamam." Gözlerini biraz kısarak baktı. "İyi misin?"

"İyiyim." Kapıyı işaret ettim. "Gidiyor musun?"

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, ama sonra biri onu dinlenme odasından çağırıyor. Hızla bana dönüyor. "Çizgi romanları boş ver. Gidip ön tarafta yardım et." Başka bir işle ilgilenmek için aceleyle dışarı çıkarken sözleri uzaklaşıyor.

Rahat bir nefes alıyorum.

Hâlâ bu işim var.

Ve bunun bir anlamı olmalı.

21 GÜNCEL – ARALIK

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW HALE

20 yaş

Uçağım piste iner inmez, Garrison'dan bir mesaj geliyor. Sinirli, heyecanlı kelebekler karnımı istila ediyor. Erkek arkadaşımı görmeye *sayılı dakikalar kaldı*. Bir şekilde gerçek gibi gelmiyor.

Telefonuma tıklıyorum, uçak gürültüyle duruyor ve diğer yolcular başlarının üstündeki bagajlardan valizlerini alıyorlar.

Garrison: *Bagaj alanında seni bekliyorum.*

Beni bekliyor. Derin bir nefes alıyorum, heyecan gerginliğimi bastırıyor. Ve sonra telefonum çalıyor.

Ama arayan Garrison değil.

"Alo?" diye sessizce cevap veriyorum, pencere kenarındaki koltuğa sıkışmış, kucağымda sırt çantamı kucaklayarak.

"İniş yaptın mı?" diye sorar Ryke.

Arka planda Lo'nun "Zaten indi. Uçuş takip sistemi öyle diyor" diye cevap verdiğini duyuyorum.

Ryke ona homurdanarak cevap veriyor: "Siktir git, Lo, lanet olası kız kardeşimize soralım."

Kız kardeşim.

Ryke'ın benim kardeşim olduğunu öğrendiğimden bu yana iki yıl geçmesine rağmen, bu sözler hala kulaklarımda yumuşak bir çekiçle çan çalan bir ses gibi yankılanıyor.

Dudaklarımda bir gülümseme hissediyorum. Avuçlarım terli, telefonumu daha sıkı tutuyorum ve pistte duran uçağa bakıyorum. "Evet, indim."

Geri döndüm.

"Arabada bekliyoruz," diyor Ryke.

Lo da ekliyor, "Paparazziler seni o şekilde takip edemez. Garrison bagajda olmalı."

"Evet, mesaj attı bile."

"Harika," diyor Lo. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum." Ryke'ye yakınlarda korna çalan bir pislik hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve birkaç "*görüştürüz*" dedikten sonra telefonu kapatıyoruz.

Bagaj alım yerine vardığımda kaosun daha az olacağına şükrediyorum. Lo ve Ryke kesinlikle hayranlarının akınına uğrayacaklardır.

Aile özel jetiyle uçmamı istediler, ama ben ticari uçağı seçtim, gürleyen motorların yakınındaki arka koltukta sıkışıp kaldım.

Hale ailesinin bir üyesi olmanın avantajlarını hala kabullenmekte zorlanıyorum. Garrison, bunun nedeninin Jonathan Hale'in benim biyolojik babam olduğunu iki yıl önce, on sekiz yaşımdayken öğrendiğim için olduğunu söylüyor.

Bu, Lo'nun benim tam kardeşim olduğu anlamına geliyor. Aynı anne ve aynı baba. Ryke ise üvey kardeşim.

Ama Jonathan Hale ile olan ilişkim yeni. Taze. Ve bir sürü yükü var.

Ryke Jonathan'dan
nefret ediyor. Lo
Jonathan'ı seviyor.

Ben de ortada kaldım. Loren'e cinsel tacizde bulunduğu söylentileri olan bir adam hakkında ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Bu söylenti yanlıştı ve yıllar önce Lo'nun tekrar kötüye gitmesine neden oldu. Bildiğim tek şey: Jonathan, bu söylenti yanlış olsa bile, tamamen iyi biri değil.

Ama Jonathan bana karşı nazik. Beni ve ilgi alanlarımı tanımak için çaba gösteriyor. Bazen telefonda çizgi romanlar hakkında konuşuyoruz ve okulun nasıl gittiğini soruyor. Rob Moore, büyürken öz babam olduğunu sandığım adam, beni umursuyormuş gibi bile davranmadı. Ve başından beri haklıydı, ben onun kızı değildim.

Aslında değil.

Belki de benim varlığımdan nefret etmeye hakkı vardı.

Tüm nefretimi Rob'a yöneltip, tüm sevgimi ve güvenimi Jonathan'a yöneltmek çok kolay olurdu. Ama Ryke, babamızın manipülatif olduğunu söylüyor.

Ona güvenmememi, onu
tamamen sevmememi
söylüyor.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Üniversitenin ilk döneminin ücretini kendim ödüyorum, ama geri kalan ücret için Jonathan'ın parasından da biraz alıyorum. Tek istediğim bu.

Bu yüzden özel uçakla uçmuyorum. Bütçemi ayarlıyorum. Zenginmişim gibi davranmayacağım çünkü bu benim param değil ve ona o kadar borçlu kalmak istemiyorum ki, bundan kurtulamayacağım.

Uçaktan inerken bir uçuş görevlisi bana "Bizimle uçtuğunuz için teşekkür ederiz" diyor. Babamla ilgili tüm düşüncelerimi kafamdan silip atıyorum, bagaj alım yerine doğru attığım her adım bana diğer tarafta olan adamı hatırlatıyor.

Garrison.

Kokusu nasıl hatırlıyorum ki? Ben yokken şampuanını değiştirmiş mi acaba? Yüz yüze gördüğümde daha yorgun ve zayıf mı görünecek, yoksa bu sadece cep telefonu ekranının bir oyunu muydu?

Belki gözlerinin altındaki halkalar o kadar koyu değildir. Belki daha iyidir... Umarım

İşaretleri takip ederek iki farklı yürüyen merdivenden aşağı iniyorum. Avuç içlerim terliyor ve her saniye kalbim deli gibi atıyor. Ama sonra bagaj karuselleri görünüyor.

Başımı çevirip kalabalığın içinde onu bulmaya çalışıyorum. Ve sonra donup kalıyorum.

İnsanlar etrafımda dolaşıyor, en yakın karusele doğru geçiyorlar, ama benim gözlerim *onda*.

Garrison dördüncü karuselin yanında duruyor, bakışları zaten bana sabitlenmiş, elinde pembe orkide demeti var. Ama o da benim gibi donmuş ve olduğu yere çakılmış durumda. Hareketsiz.

Sanki burada olduğumuz gerçeğini sindirircesine birbirimize bakıyoruz. Aynı odada.

Neredeyse nefes alabilecek kadar yakın.

"Merhaba," diyorum, ama beni duyamayacak kadar uzakta. Ama beni görüyor. Görüyor.

Merhaba, diye dudaklarını oynatıyor.

Dudaklarını okuyorum. Gözlerim yaşarır ve yürümeye başlarım.

Koşu

yoru

m.

Koşu

yoru

m.

Sırt çantam omzumdan neredeyse kayıyor, ama dirseğimle tutuyorum. Yarı yolda benimle buluşuyor. Neredeyse birbirimize çarpıyoruz, ama sanki kayıp bir yapboz parçasını birleştirir gibi. Kollar vücutlara sarılıyor. Kafalar içgüdüsel olarak doğru tarafa eğiliyor. Göğsü vücuduma değişiyor, içimi sıcaklık kaplıyor — o kadar güçlü bir kucaklaşma ki, dokunuşundan titriyorum.

Dudaklarımız, bir saniye daha ayrı kalmaya dayanamayacakmış gibi birleşir. Ve nerede olduğumu unuturum. Halka açık bir yerde. *Havaalanında*. Önemli olan tek şey o.

Parmaklarım boynunun arkasına kayıyor, yumuşak saçlarını okşuyor. Eli, koruyucu bir şekilde yanağımı sıkıca kavriyor. Kafam havadan daha hafif. İçimde çok daha fazlasını isteyen bir dürtü atıyor. Dokunmak. Konuşmak. Her şeyi aynı anda istiyorum.

Başım dönüyor, önce ben dudaklarından ayrılıyorum. "Garrison," diyorum, biraz inanamadan.

O burada. Ben buradayım. *Birlikteyiz.*

Beni tekrar kucaklıyor, bu sefer daha sıkı. Alnım göğsüne yaslanıyor. Gömleği taze çamaşır deterjanı ve orkide kokuyor. Farklı ama aynı.

Göğüslerimiz birbirine yapışık. Kalbi güm güm atıyor, kucaklaşmamız sanki eve dönmüş gibi rahatlatıcı.

Ama hatırladığımdan daha zayıf, ama yine de benden daha iri.

"Willow," diyor Garrison sessizce ve şefkatle, sanki havaalanında sadece biz varmışız gibi. Biraz ayrılıyoruz, gözleri sanki bakmayı bırakmak istemiyormuş gibi etrafımda dolaşıyor. "Hâlâ yirmi yaşında görünüyorsun." Başını eğiyor, uzun saçları kaşlarının üzerine düşüyor. Saçlarını geri itiyor. "Sen gittiğinden beri elli yıl geçtiğine yemin edebilirim."

Gülüyorum ve gözlerimden yaşları siliyorum. "Sen de artık yirmi yaşında görünmüyorsun," diyorum.

diyorum.

O şimdi yirmi bir yaşında ve ben Kasım ayında olan doğum gününde burada değildim. Suçluluk duygusu

bana çarpmaya çalışıyor.

Omuzlarını silkiyor. "Yirmi bir yaşında nasıl görünürüm? Gri saçlar. Kırıksıklıklar. Neredeyse Gandalf gibiyim, değil mi?" Onun kuru mizahını yüksek sesle duymayı özlemişim. Yüz yüze.

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. "Gandalf iki bin yaşında. Belki birkaç yıl indersen iyi olur."

Gülümsüyor. "Tamam, peki. O zaman Dumbledore." "Yüz elli yaşında," diyorum.

"Şuna bak." Gülümser. "Ben zaten yüz yaşındayım. En iyi çağımdayım."

"Sen, kendinden başka biri olmak için fazla güzelsin," diye mırıldanırım.

Ama koyu halkalar ekranın bir oyunu değildi. Ve kapüşonlu sweatshirt'ü vücudunda daha bol duruyor. Hiç yemek yiyor mu acaba? Endişe içime sızıyor, ama ikimiz de dokunmayı bırakmıyoruz.

Ellerim hala boynuna dolanmış durumda. Onunki hala belimde. Sanki tamamen ayrılırsak, sihirli bir güç bizi tekrar birbirimize çekecekmiş gibi.

Garrison derin bir nefes alır. "Sen benden daha güzelsin," der. "Ama aynı zamanda..." Gözleri vücudumu tarar. "Yemek yiyor musun Willow?"

Neredeyse gülmek üzereyim, ikimiz de birbirimiz için endişeleniyoruz. Sanırım ben gittiğimden beri böyle. "Senin için de aynısını söyleyebilirim."

"Ben önce sordum."

"Okul yüzünden çok meşgul ve stresliydim." *Ve uzaktaydım.* Ama bu kısmı eklemiyorum.

Cevap vermek için ağzını açar ama profesyonel kalitede bir Canon fotoğraf makinesi olan bir adam bize doğru gelir. "Willow!" diye bağırır. "Kardeşlerin nerede?!"

Garrison elini elime kaydırır ve bana "*Evet, hiçbir şey değişmedi*" der gibi bir bakış atar. "Philadelphia'ya hoş geldin." Sesinde alaycı bir ton vardır.

Bu kısmı özlediğimi söyleyemem.

Garrison kapüşonlu ceketinin cebine uzanır ve buruşuk bir beyzbol şapkası çıkarır. Onu orkide demetiyle birlikte bana uzatır. Şapkayı minnetle takar ve gözlerimi korurum.

"Willow!" Karusele doğru yürümeye başladığımızda paparazziler yaklaşır. "Buraya bak!"

Bakmak istediğim tek bir kişi var. Gözlerimi ayıramadığım tek bir kişi.

Garrison bana bakıyor ve sonra elimi sıkıyor. Hissediyorum. Avuç içlerim birbirine değiyor. Bu basit baskı dünyamı aydınlatıyor. Garip, bu kadar basit bir şeyin bu kadar büyük bir anlam ifade etmesi.

Elini elimde tutuyorum.

Bunu bir daha asla hafife almayacağım.

22 GÜNCEL – ARALIK

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON MANASTIRI

21 yaş

Uzun bir araba yolculuğunun ardından Willow ve ben benim daireme bırakıldık. Yine yalnızız. Yarın yine onun ailesinin yanına döneceğiz.

Tatili dağlardaki göl evlerinde geçireceğiz, ev bebeklerin çığlıkları ve çılgın şakalarla dolup taşacak. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten dört gözle bekliyorum. Çünkü Willow burada.

Artık altı kişilik grubun yedinci tekerleği olmayacağım ve hiçbir şeyi videoya kaydetmek zorunda kalmayacağım. Birbirimize fısıldayabiliriz. Birlikte gülebiliriz.

Işıkları yakarken Willow valizini daireme getiriyor. Burayı hiç görmemişti. Ben o ayrıldıktan sonra taşındım, bu yüzden etrafı iyice inceliyor.

"Garip," diyor. "Daha önce buraya gelmişim gibi hissediyorum, ama... gelmedim. Tabii ki."

Anlıyorum. Londra'daki yurduna hiç gitmedim. Ama oradaki her mobilyayı gözümde canlandırabiliyorum. Çoğunlukla bana gönderdiği videoları milyonlarca kez izlediğim için.

"Artık buradasın," diyorum ona. "Bir şey içmek ister misin?" Buzdolabını açıyorum.

Raflarda sadece Lightning Bolt!, Fizz Life, bir şişe votka ve birkaç altı paket bira var. Bir kutu humusum var.

Willow içeriği fark etti, ya da eksikliğini. Kaşları çatıldı. "Ne yiyorsun sen?"

"Tanrıların yemeği." Beş adet donmuş pizza ile dolu dondurucuyu açıyorum.

O gülüyor.

"Ayrıca Cobalt Inc.'in kafeteryası da oldukça harika. Her şey var: birinci sınıf kaburga, suşi ve binlerce farklı vegan seçenek." Buzdolabını işaret ediyorum. "İstedğini seç."

"Kesinlikle votka," diyor, bu da tüylerimi diken diken ediyor. Onun seçeceği en son şeyin bu olacağını düşünürdüm. Dört ayda ne kadar değişmiş olabilir ki?

Elim buzdolabının kapısının üstünde donar.

Willow'un dudakları yavaşça yukarı kalkıyor. "Garrison, o bir şakaydı." Sodayı işaret ediyor. "Fizz Life'ı alacağım... ya da birayı. İkisi de olur." Ben de öyle diyeceğini düşünmüştüm ama...

"Emin misin?" diye soruyorum. Değişmeyeceğini veya büyüyemeyeceğini hissetmesini istemiyorum. Onu boğuyormuşum gibi. "Votka istiyorsan..."

Ellerini göğsüme koyar ve damarlarımdan adeta elektrik geçer. "Garrison." Gözleri benimkilerle doludur ve ne söyleyecekti bilmiyorum, ama bakışları benimkilerle kaybolur.

Hava durulur.

Parmaklarını kot pantolonumun beline doladı. Yanağını tutup eğildim, dudaklarımız birleşti. Onu güçlü bir şekilde öptüm, kendime doğru çektim. Kanımı kaynattı. Mutfaktan çıkarken birbirimizden hiç ayrılmadık.

Willow pantolonumun düğmesiyle uğraşüyor, göğsü hızlanan nefesiyle inip kalkıyor. Elimi gömleğinin altına sokuyorum. Dokunuşumun altında çıplak teni sıcak, ama yine de titriyor.

Sanki her şey ilk kez oluyor gibi.

"Willow," diye fısıldarım.

Yavaşça, çok yavaşça pantolonumun fermuarını açıyor. Sanki *fiziksel olarak* birlikte olduğumuzda her zaman ne kadar yavaş olduğumuzun bir metaforu gibi. Bu beni neredeyse gülümsetiyor, ama sorun yokmuş gibi ona başımı sallıyorum.

Sanırım endişesini gidermek için nefes alıyor. Dudaklarımız tekrar birbirine kenetlenirken, ellerim gömleğinin içine giriyor, baldırlarının arkası kanepeme çarpıyor. Onu yatağıma doğru çeviriyorum, geriye doğru yürütüyorum ve gözlerine bakıyorum.

"Bu gece bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye fısıldıyorum, yanağını avuçlayarak. "Hayır diyebilirsin..."

"Gerçekten istiyorum," diyor ve sonra fermuarımı açmayı bırakıyor. "Sen istemiyor musun?" Gözlerinde korku beliriyor. Sanki ona dokunmak istemiyormuşum gibi.

Sanki ilgim azalmış gibi.

Asla. İmkansız.

"Hiç şüphe yok. Tabii ki istiyorum." Onu tekrar öpüyorum, tam ve derin bir öpücükle. Willow'a onun tek istediğim kişi olduğunu hatırlatıyorum. Rahatlamış gibi uzuvları gevşiyor.

Ve kız arkadaşımı yatağıma doğru çekiyorum. O da pantolonumu yavaşça indirirken yatağın kenarına oturuyor. Neredeyse onun düşüncelerini duyabiliyorum: *Şu anda doğru olan şey bu mu? Önce gömleğimi çıkarmalı mıyım yoksa...*

Ona pantolonumu aşağı çekmesine yardım ediyorum, doğru ya da yanlış bir yol olmadığını gösteriyorum. Sadece bizim yolumuz var.

Willow bana gülümser, ama kot pantolonum dizlerime kadar indiğinde, *şoktan* nefesi kesilir.

Uyluklarıma bakakaldı, sonra elini uzatıp yeni dövmeyle okşadı. "Bunu ne zaman yaptırdın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kot pantolonumu çıkarırım. "İki ay önce." Willow'a bundan bahsetmeye cesaret edemedim, bu yüzden dövmeyle kendisi göreceğini düşündüm. Böylesi daha iyi olurdu.

Willow nefesini tutmuş gibi görünüyor. Gözlerini kırpmadan dövmeyle bakıyor. Dövmeyle yapılmış bir iskelet eli, sanki tutunmaya çalışır gibi daha küçük bir elin parmaklarına dokunuyor. Durun. Aslında dövme yaptırmayı planlamamıştım, ama bir dükkana girdim, oturdum ve bu şekilde çıktım.

"Beğenmedin," diye tahmin ediyorum.

Kafasını salladı. "Güzel ama... aynı zamanda çok üzücü." Kahverengi gözleri benimkilere baktı. "Henüz ölmedin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Biliyor muyum?

Onunla aynı fikirde olmak için vücuduma kaç tane iskelet dövmesi yaptıracam? Bilmiyorum.

Ona avucumu açarak uzattım. Bunu o kadar çok yaptık ki, o da anladı. İki parmağını nabzıma koydu.

Gözlerimiz birbirinden ayrılmıyor. "Garrison Abbey, sen kesinlikle *hayattasın*." *Sadece senin etrafında.*

"Bu bir mucize," diyorum ve gülümsemem daha da genişliyor. "Topları ateşleyin. Meşaleleri yakın. Kutlayalım." Willow'a öpücük vermek için eğiliyorum.

Dudakları benimkine yumuşakça değiyor.

Yüzünü tutuyorum ve dudaklarını nazikçe ayırıyorum, ikimiz de yatağa sürünürken dilim yavaşça onun diline dokunuyor. Dikkatlice dizimi bacaklarının arasına koyuyorum ve gömleğinin kenarını tutup kumaşı başından çekiyorum.

Açık kahverengi saçları yüzünün etrafında dağınık. Yanakları kızarmış.

Kapüşonlu sweatshirt'ümü ve tişörtümü çıkardıktan sonra başımı tekrar eğiyorum. Dudaklarına geri dönüyorum. Willow omuzlarıma tutunuyor ve kalbinin göğsüme karşı hızlandığını hissediyorum.

Ne kadar iddialı olursam, o kadar bu ana kendini kaptırdığını biliyorum ve kolayca kontrolü ele alıp kot pantolonunun düğmelerini açıyorum, sütyenini çıkarıyorum — arzusu ve şehveti gözlerini kaplıyor.

Pantolonunu ayak bileklerinden çekip çıkarır ve kıyafetleri yere atarım. Vücudumuzun altında gri çarşaflar, bacaklarımız yine birbirine dolanır. Onun vücudunun üzerinde dururken belim onun kalçalarıyla aynı hizadadır.

"Garrison," diye fısıldıyor, *arzuyla*. Parmakları, bir gölün yüzeyini okşar gibi pazılarımı okşuyor. Hafif dokunuşu duyularımı yok ediyor ve sikimi sıkıyor.

Siktir. Küçük göğüslerini yoğuruyorum, başparmağımın altında meme uçları sertleşiyor. Kalçaları içgüdüsel olarak bana doğru yükseliyor.

Boğazımdan gırtlaksı bir ses çıkar. *Kahretsin*. Dizlerimle bacaklarını ayırıp arasına girerim ve boynunun arkasını emerim, onu titretmek için hassas bir nokta bulurum.

Titirer ve tahrik olmuş bir çığlık atar.

Kan damarlarımdan fişkırıyor. *Onun içine girmek istiyorum*. Daha yakın. İkimiz de birbirimize *daha yakın olmak* için birbirimizi tırmalıyoruz. Parmak uçları kaburgalarımı kavıyor, elim ise külotuna iniyor.

Onun sıcaklığını avuçlarım, kumaş çoktan ıslanmış. Titriyor. "*Garrison*."

Penisim zonkluyor.

Avuç içi aşağı doğru kayıyor. Siyah boxer şortuma baskı yapan ereksiyonumun dış hatlarına hafifçe dokunuyor.

Onun dudaklarına karşı inliyorum, "*Siktir*."

Gülümsüyor ve ben de derin bir nefes alarak ona gülümsüyorum. Bir saniye birbirimize bakıyoruz ve çok nazikçe, buğulanmış gözlüklerini çıkarıyorum.

Willow nefes alır, benim uzanıp gözlüğü komodinin üzerine koymamı izler. Bana sarılır, ben de geriye yaslanıp içimde biriken duyguları fısıldarım. "Seni seviyorum, Willow."

Gözleri yaşlarla doluyor. "Ben de seni seviyorum."

Gözlerinin ıslak köşelerini silip, boxer şortumu çıkarırım. Eli tekrar ereksiyonuma gider ve ben de pamuklu külotunu kenara çekerim. Çıkarmadan, sadece kenara iterek.

Birbirimize bakarken, iki parmağımı onun sıkı sıcaklığına kaydırıyorum.

Gülümsemesi kayboluyor ve yerini zevk dolu bir *O harfi* alıyor. Yarı nefes nefese, yarı inliyor, sanki nefes almayı bilmiyor gibi.

inliyor, nefes almayı bilemiyormuş gibi.

Onun uyarılmasını içime çekiyorum, kaslarım geriliyor. Terim çoktan akmaya başladı. Eli hala benim uzunluğumun üzerinde. Hareket etmiyor.

Bu beni geçmişe götürüyor. Birlikte olduğumuz zamanlara... Ellerinin her zaman olduğu yerde donup kaldığı zamanlara... Hala aynı. Hiç değişmemiş. Ellerimin dolaştığı yerlere, onu saran zevke daha çok odaklanıyor ve hareket etmeyi tamamen unutuyor.

Bu çok sevimli bir şey, ama aynı zamanda onu tedirgin eden şeyin de bu olduğunu biliyorum. Beni tatmin edemediğini düşünüyor, ama ellerini hareket ettirmeyi hatırladığında, avuç içlerini küçük hareketlerle oynatıyor. O kadar hafif ve alaycı ki, bu başla-dur-başla-dur hareketi vücudumu lanet olası bir uçuruma sürüklüyor.

En iyisi.

[illegible]

—Willow'a sikimi sürtmüyorum.

Henüz değil.

Bu gece bunu isteyip istemediğinden emin değilim. Onun içine girmek için can *atıyor* olsam da, bunu varsaymak istemiyorum. Ama Willow ile sadece bir kez seks yaptım.

Bir çığlık çıkar ve başını yastığa çevirir. "Garrison. *Garrison*, aman Tanrım," diye ağlar, ben bir noktaya ulaşıp daha hızlı hareket etmeye başlarken. Bacakları seğirir ve parmaklarımı sıkıca kavrar.

Tanrim.

Eli yeniden canlanıyor ve tekrar sikimi okşuyor. *Siktir*. Dişlerimi sıkıyorum, heyecan başımı döndürüyor. Yakıcı, ruhumu doğrulayan his, zevki zevke katıyor.

Onun sıcaklığına karşı kendimi zorla sarsmamaya çalışıyorum.

Başını çevirir, eli yine durur ve gözleri benimkilere bakar. "Biz... sen... yapabilir misin..." Nefesi, sanki on mil koşmuş gibi kesik kesik. Utangaç bir şekilde, kaya gibi sert ereksiyonuma bakar.

Yine parmaklarımın etrafında kasılır. *Kahretsin.*

Arzu ile geriliyorum. "İçinde olmamı mı istiyorsun?"

Willow, yanakları kızararak şiddetle başını sallar. "Hemen şimdi."

Elimi çekip onu tekrar boşaltmamak için çok fazla enerji harcamam gerekiyor. Ama ben de içimde kalmak istiyorum. Kız arkadaşımla her şeyi istiyorum.

Komodinin çekmecesine uzanıyorum. Prezervatif almak için, o da hareketlerimi hissederek boynunu uzatıyor.

"Gerek yok..." diyor bana.

Gözlük takmadığı için pek bir şey göremiyor. "Prezervatif alıyorum" diye açıklıyorum.

"Gerek yok." Sesi o kadar yumuşak ki, sonraki sözlerini duymak için başımı ona yaklaştırıyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Tamam, Londra'ya giden uçağa bindiğinde doğum kontrol hapi kullanmıyordu. Aptalca şeyler düşünmemeye çalışıyorum. Mesela neden ayrıldıktan sonra doğum kontrol hapi kullanmaya başladığını.

Birçok kız, sadece hamileliği önlemek için değil, başka nedenlerle de doğum kontrol haptı kullanıyor. Sivilce falan için, değil mi? Belki de kramplara iyi geliyor, bilmiyorum. Willow benim tamamen kafamın karıştığını göremiyor. Ama belki vücudumun gerginliğini hissedebiliyor, çünkü hemen açıklığa kavuşturmak için acele ediyor: "Daisy'ye, sen ve ben ayrılmadan önce seks yaptığımız ve muhtemelen tekrar yapacağımız için bunun iyi bir fikir olup olmadığını sordum ve o kesinlikle öyle dedi. Ben de düşündüm ki... bir dahaki sefere hazırlıklı olmak iyi olur diye düşündüm." Ben bir aptalım.

Nefesimi bıraktım. Çok daha rahatladım. "Mantıklı." Willow'a tamamen geri döndüm. "Bu iyi." Elim onun yanağını kavradı. "O zaman prezervatif yok mu?"

O başını salladı.

Dudaklarına bir öpücük daha kondurup bacaklarını belime daha da sıkıca doladım. Pelvisim onunkiyle aynı hizaya geldi.

Biraz nefes nefese kalır ve pazılarımı sıkıca kavrar.

Onu elimde tutuyorum. "Acıyorsa söyle," diyorum, sesim alçak. Bu onun sadece ikinci kez seks yapışı.

Bir erkeğin içine girdiği ikinci sefer.

Ben.

"Söylerim," diye mırıldanır, içgüdüsel olarak burnuna dokunur. Orada olmayan gözlüklerini yukarı itmek için.

Alnındaki terli bir saç telini çekip kulağının arkasına koyuyorum. Sonra penisimi kavriyorum ve yavaşça başını girişine yaklaştırıyorum. Tepkisini izliyorum.

Kollarımı daha sıkı kavrar.

Willow'un içine giriyorum... Lanet olsun... O kadar sıkı ve ıslak ki, basınç ve sıcaklık içimi kaplıyor. Başım dönüyor. Sinirlerim ateşleniyor.

Willow biraz titriyor, ama bana tutunuyor. Kalçalarını tutup daha da *derine* giriyorum.

Boğuk bir inilti çıkarır, başını geriye doğru eğirir. "Tanrım," diye fısıldar.

Onu tamamen dolduruyorum ve önce yavaşça, sonra hızlanarak bacaklarının arasında sallanıyorum. Uzun hareketler, sürtünme alevlenene ve vücudum daha fazlasını isteyene kadar. Açgözlü, aç... Ondan her gram zevki alıp kendime çekmeye hazırım. Aylardır ayrıydık. Aylardır birbirimize dokunmadık.

Daha derine giriyorum, kığım kasılıyor. Nefes almakta zorlanan, kapanamayan dudaklarından inlemeler kaçıyor ve kaslarım *kasılıyor* — *siktir*.

Siktir.

Willow'u sikiyorum. Damarlar alev alıyor, kaslar yanıyor. Ellerim kalçalarında, dizlerimin üzerine biraz kalkıyorum ve ona vuruyorum - ve avuç içleri omuzlarımdan düşüyor ve bileklerimi buluyor, destek için bana tutunuyor.

"*Garrison*," diye keskin bir iniltiyle haykırır, göz kapakları titrer.

Sırtımı eğiyor, dudaklarımız buluşuyor. Onu içime alırken onu derin bir şekilde öpüyorum, o da saçımı çekiyor. Bacağını belime daha yükseğe kaldırıyorum.

Her itiş, ikimizi de mest eden duygusal bir akımla doludur. Sanki ikimiz de uykuya dalmışız ve yavaşça yeniden şarj olup hayata dönüyormuşuz gibi.

Alnımı alnına dayarım. "Seni seviyorum." Birkaç kez daha nefes veririm. Sallanırız, *sallanırız* ve onun sevgisi gözlerinde yüzer.

Zaman kavramını yitiriyorum. Mekan kavramını yitiriyorum. Sadece o ve ben varız. Etrafımızdaki dünya yok oluyor, ta ki ikimiz de saf mutluluğa ulaşana kadar.

"Ahhh," diye omzuma ağlar ve ben onu tutarken ayak parmakları kıvrılır, sırtı kavislenir. Bir inilti içimden geçer ve tendonlarımı bir mengene gibi saran bir doruk noktasına ulaşırım.

Öpüşürüz, öpüşürüz, dudaklarım onun dudaklarına değiyor — beni Willow'dan ayırmak için cennetin ve dünyanın tüm gücü gerekecek.

Sadece bunun sürmesini
istiyorum. Daha uzun. Çok daha
uzun.

Ne kadar zaman kaldı?

Yatağa yan yana oturmuş, çıplak, çarşafıara sarılmış, yarı ılık pizza yiyerek, o mantarları ayıklayıp tabağıma koyarken ben de onun başını okşuyorum.

"Peyniri ben yapabilirdim," diyorum ona.

"Supreme daha iyi." Parmağını yalıyor. "Zeytinleri seviyorum."

Bu, tam burada, normal geliyor. Yatakta pizza, tam da benim gibi bir dejenere gibi. Masada bile yemek yiyemiyorum. Geceleri birlikte olmak her zaman olmalı, dört ayda bir değil.

Tamam, belki de normal *değil*, sanırım. Bu,
burada, nadir bir şey. Bundan nefret
ediyorum.

"Sence nasıl gidiyoruz?" Bana mantarlı tabağı uzatıyor. "Bu uzun mesafe ilişkisiyle?"

Berbat.

Omuz silkiyorum. "Seni özlüyorum, ama bence bu normal. Değil mi?"

Dizleri benimkilere çarpıyor. "Bu kadar acı vermesi normal mi?" Sesi titriyor.

Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Bilmiyorum."

Yanağını omzuma yaslar. "Belki de... belki de... Pe'ye transfer olmalıyım..."

"Hayır." *Penn* demeden onu durduruyorum. "Paparazziler tarafından her gün taciz edileceksin."

"O zaman NYU, Cobalt Inc.'den çok uzak değil," diye mırıldanır.

"Hayır," diyorum, göğsüm yanıyor. Onunla aynı fikirde olmak isterdim. *Elbette, evet, lütfen eve gel*, demek isterdim. Ama kendimle yaşayamazdım. Onun benim boktan hayatım için bir şeyleri feda ettiğini bilerek, onunla aynı yatakta uyanamazdım.

Tamamen mutlu olmak benim kaderimde yok. Bunu küçükken kardeşlerim beni yere itip kakarken öğrendim.

Ben lanetliyim. Durum bu. Onun bu lanet olası şeyi paylaşmasına gerek yok.

Willow bileğiyle gözlüklerini yukarı itti.

"Wakefield senin hayalin," diyorum. "Orada arkadaşların var. Bir hayatın var. Benim için yeniden başlama. Bu, istediğim *en son* şey, Willow."

"Tamam." Derin bir nefes alır. "Ama söz verdiğin gibi gelecek dönem gelirsın, değil mi? Arkadaşlarımla tanışmanı, yurtumu ve kampüsü görmeni istiyorum."

"Söz veriyorum. Orada olacağım."

Nefesini verir ve pizzasından küçük bir ısırık alır. "Harika bir şey oldu."

"Bu harika, çünkü benim de harika bir şeye ihtiyacım var. Cobalt Inc.'de çalışmak, harika olmanın tam tersi. Oradaki çoğu adam, kalem iten pislikler."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Muhtemelen *o kadar da* harika bir şey değildir. Beklentilerini biraz düşürmelisin."

"Düşürdüm." Ona devam etmesini işaret ettim.

"Tamam, ikinci sınıf öğrencileri genellikle kampüs dışında kalırlar, biliyorsun değil mi?" Willow, gözlerine bakmak için biraz daha dik oturdu. "Kimsenin bana oda arkadaşı olmamı isteyeceğini düşünmemiştim. Ama Sheetal, Tess ve Salvatore *istedi*." Gülümsedi, neredeyse kızardı. "Şehirde dört yatak odalı bir daire tutuyorlar ve dördüncü birini bulmaları gerekiyordu. Oldukça havalı, değil mi?"

Mutluluğu her yerinden okunuyor. Londra'da gerçek arkadaşları var ve bu Willow için çok önemli. Onun mutluluğu için mutlu olan türden bir insan olmak istiyorum.

Ama *Salvatore* adını duyduğumda kanım donuyor. Gelecek yıl onunla birlikte yaşayacak. Harika bir aksanı, Vampire Diaries dizisindeki karakterlere benzeyen bir adı ve şık bir saç kesimi olan adam. Kardeşlerimin gardırobunu yağmalayabilecek olan adam.

Ben binlerce kilometre uzaktayken, o benim kız arkadaşımınla birlikte yaşayacak.

Harika.

Harika.

Buna çok sevindim.

Hislerimi dile getirmek istiyorum, ama önemsizler. Çünkü Salvatore *sadece* onun arkadaşı ve o da bana bunu söyleyecek. Ve ben paranoyak bir pislik olduğum için onun hayatındaki bu güzel, *mutlu* şeyi mahvetmeye niyetim yok.

Bu yüzden gülümsüyorum. "Harika. Çok eğlenceli olacak."

Bunu çok kötü yapmış olmalıyım çünkü o, benim kontrol edemediğim alaycı tavrımı duyuyormuş gibi başını sallıyor.

"Bu konuyu açmamalıydım. Özür dilerim." Tabağını kucığına koyuyor ve başını eğerek yüzünü buruşturuyor. "Düşünemedim. Hiç de hoş bir şey değil. Sen yalnız yaşıyorsun ve ben bunu yüzüne vurmak istemedim..."

Kahretsin.

"Hey." Çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. "Senin arkadaşların olup benim olmamamdan dolayı üzülüyorum. Londra'da dışlanmadığını ve kabul gördüğünü hissetmene seviniyorum."

"Senin arkadaşların var," diyor, gözlerinde yaşlarla. Yanlış şeyler söylüyorum.

"Haklısın. Sen varsın," diyorum çabucak. O benim tek arkadaşım.

Sözlerim yardımcı olmuyor. Kafasını sallıyor.

Elimle yanağını okşuyorum. "Benim için endişelenme. Londra'da hayatını yaşamaya devam et, Willow." Onu kendimden uzaklaştırıyor muyum? Bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. İçim burkuluyor ve konuşmak acı vermeye başlıyor.

Gözyaşları parmaklarımdan sızıyor ama onu tutmayı bırakmıyorum. "Dört aydır ayrı kaldığımız sürede ne öğrendim biliyor musun?" diyor.

Boğazıma bir yumru oturur.

"Senin için endişelenmeden duramıyorum," diyor sıkı bir nefesle.

Göğsümde bir ağırlık hissediyorum. Ağır. Onu atmak istiyorum. *Atmak*. "Seni seviyorum," diyorum. "Ama bunu yapmalısın Willow. Çünkü benim Philadelphia'da iyi vakit geçirmediğimi sürekli merak edersen mutlu olamazsın." Arkadaşlar edineceğimi söylemek istiyorum, ama rastgele insanlara ulaşip kazara şöhret emici bir parazit yakalamayı planlamıyorum.

Arkadaşlara ihtiyacım olmadığını söylemek istiyorum, ama yalan söylemek istemiyorum. Yalnız kalmaktan nefret ediyorum.

Kahretsin, arkadaşlarımdan olmasından da nefret ediyorum. Dediğim gibi, lanetliyim.

O burnunu çekiyor. "Lo da bana böyle bir şey söylemişti."

Tabii ki söylemişti. "Ne dedi?"

"Senin uzun mesafeye alışmana izin vermem gerektiğini. Seni daha iyi hissettirmek için hiçbir şey yapamayacağımı."

Loren Hale. *Tanrım*. Beni ne kadar anladığını biliyor mu acaba? Sanki kafamın içinde bir yolculuğa çıkmış ve diğer tarafa çıkmış gibi. Anlamıyorum.

"O haklı," diyorum. "Benim için fedakarlık yapman beni mutlu etmeyecek ya da daha iyi hissettirmeyecek."

"O zaman ne seni mutlu edecek?"

Bilmiyorum.

Bu soruya daha iyi bir cevabım olmalı. Ama bildiğim bir şey var. Suçluluk duyduğu için mutluluğunu bastıramaz. Onun hayatında zehir olamam.

Sonra kafamda kardeşinin endişesini duyuyorum. *Ne yapacağını bilmiyorum*. Lo ve Ryke onunla ayrılacağını düşünüyorlardı. Şimdi nedenini anlıyorum.

Ama ayrılmayacağım.

Ayrılmayacağım.

Hala birbirimiz için iyi olduğumuza inanıyorum, bir kıta uzakta olsak bile. Beni mutlu eden şey o. Ama bu benim sorumluluğumda, çünkü beni bir gün boyunca ayakta tutacak başka bir şey bulmam gerekiyor. Birisi değil. *Bir şey*.

Önümüzdeki üç buçuk yılı atlatmam için çaresizce bir şeye ihtiyacım var.

23 GÜNCEL – ARALIK

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

GARRISON ABBEY

21

Ne halt yiyordum ben?

Aklımı kaçırmış olmalıyım. Willow'un uçağa binip Londra'ya dönmesini izlemek kafamı gerçekten karıştırmış olmalı.

Çünkü eve dönme davetini kabul etmemin başka bir açıklaması yok.

Yılbaşı öncesi hafta sonu ve annemin sesini duyduğumda telefonu kapatmalıyım, ama bunun yerine, eve dönmem için *yalvaran* sözlerini dinledim.

Bir saniye için. Bir dakika için. Ailemle vakit geçirmek için. Benim gibi asi bir baş belası olarak kendimi uzak tuttuğum ailemle.

Bu yüzden eve gittim.

Ve jambonlu akşam yemeği sırasında, Mitchell'ın yüksek lisans okulu hakkındaki hikayeleri dinledim. Hunter'ın Penn'de lakros koçluğu yaptığını, Davis'in MBA derecesini kullanarak babamızın zengin teknoloji şirketinde altı haneli bir terfi aldığını.

"Garrison." Babam dikkatini bana çevirdi. Son patatesleri tabağına koydu. "Cobalt Inc. nasıl gidiyor?"

Davis şaşkın bir ifade takınır. "Henüz istifa etmedin mi?"

"Hayır." Daha sert bir cevap vermekten kendimi alıkoyarım.

Hunter gülüyor. "Seni kovmadılar mı?"

"Hayır." Ama bu konuda benden daha şaşkın kimse yok.

"Connor Cobalt onu kovmaz," diye ekler Davis. "Willow Hale ile çıkmaya devam ettiği sürece, değil mi?" Bana başını sallar. "Bunu sakla dostum."

İşim için Willow ile çıkmıyorum. Bu düşünce aklımdan geçse bile tüylerim diken diken oluyor. Burada oturmak midemi bulandırıyor. Tabağımdaki jambonu bıçakla kesiyorum

, zorla yutmaya niyetim yok.

Annem ayağa kalkar. "Garrison, yemeğinle oynamayı bırak." Benim çatalımı bırakıp tabağı ona vermemi bekler, böylece masayı toplayabilir. Her zaman bulaşıkları yıkamaz. Çoğu zaman *personel* yıkar.

Ailemin zengin olduğunu söylemiş miydim? Evet, sanırım söylemiştim.

Annemin kaşlarını çatıyorum. "Zaten ölmüş," diyorum kuru bir şekilde.

Sanki ben mantıksız bir şekilde zorluk çıkarıyormuşum gibi iç geçirir. "Lütfen, Garrison."

Söyleneni yapmak üzereyim, ama Hunter masanın altından bacağıma *sertçe* tekme atıyor. Çatalımı düşürüyorum, çatal tabağın kenarına çarparak gürültü çıkarıyor.

Siktir.

Sıkıcı, sıradan tüyler ve Hunter bana "*pislik olma*" der gibi sert bir bakış atıyor.

Çenem sıkışır, nabzım hızlanmaya başlar.

Annem elini omzuma koyar. "Sorun yok, tatlım." Evet, kardeşim beni tekmelediğini biliyor, ama tek yaptığı Hunter'a gülümseyip başını sallamak.

Çocuklar işte, derdi bana çocukken, asfaltta itilip düşüp dizlerimi yaraladığımda. *Kendini toparlayıp karşılık vermelisin.*

Tabii.

Masadaki kirli tabakları toplar. Benimkini de.

Hunter pislik gözlerini bana diker. Kafasını benden annemize doğru çevirir, sanki "*ona yardım et*" der gibi.

Ona sert bir bakış attım.

Onun iki ayağı var.

Aylardır bu eve adımımı atmadım. Şu anda burada olduğum için şanslılar.

"Garrison," diye bağırır Davis. "Anneme yardım et."

Annem eliyle beni durdurur. "Hayır, siz çocuklar gidin dinlenin ve sohbet edin. uzun zaman oldu." Kahretsin.

Kalbim hızla atmaya başladı. "Aslında ben çıkacağım," dedim. "Sabah erken kalkmam lazım."

Babam onaylamadığını belirten bir ses çıkarır. "Connor Cobalt tatilde seni çalıştırmıyor herhalde." Doğru, tatilim var ama bu gerçekten tatil yapacağım anlamına gelmiyor. Hala ofise gitmeyi planlıyorum. Çünkü işimi seviyorum.

Çünkü bu beni ayakta tutuyor.

Hunter sandalyesinden kalkıp benim sandalyeme doğru yürür. "Hadi, Garrison."

Sakin ol, diyorum kendime ve ayağa kalkıyorum. Hunter kolunu omzuma atıyor ve göğsümü okşuyor. Beni kapıya doğru çekmeye başladığında, kolunu lanet olası bir *baş kilidi* gibi sıkılaştırıyor.

"Dur dostum," diyorum boğuk bir sesle. Kendi kafamın peşinden koşarken sendeliyorum ve onun aptal kolunu çekip çıkarmaya çalışıyorum.

"Elinden gelen bu mu?" diye kışkırtıyor Hunter.

Onun kaburgalarına dirsek atmaya çalışıyorum, o da böbreğime yumruk atıyor. Öksürüyorum. Davis gülüyor. "Hala kurtulamıyor musun?"

Asit boğazımdan aşağı damlıyor. Lanet olası bir güreşçi olmam gerektiğini fark etmemiştim.

Hunter ağabeyimizle birlikte gülüyor, sonra Mitchell'a bakıyor, o da askıdan Columbia ceketini almakla meşgul. Hiçbir şey görmemiş gibi davranıyor.

Hunter, yumruklarıyla saçımı karıştırıyor, sertçe kazıyor. Kafatasımı yakıyor.

Davis, ben hala Hunter'ın kolunu nefes borumdan çıkarmaya çalışırken ceketini kapıyor.

Benimkine uzanacak vaktim yok. Çünkü Hunter kendi kışlık ceketini giymiyor. Ön kapı açılır, o da preppy bir kazak ve yakalı gömlekle soğuk geceye çıkar ve beni de kendisiyle birlikte dışarı çıkmaya zorlar.

Lanet olası buzlu merdivenlerde neredeyse kayıyordum ve o *hala* nefes borumu sıkıyordu. Hunter beni bıraktığında ve sadece ince kapüşonlu sweatshirt'ümle 5 santimlik karın içine ittiğinde, çok sinirlenmişim.

Dizlerimin ve ellerimin üzerine çöküyorum. Vücudum titriyor, öfkem soğukta beni zar zor ısıtıyor. Kendimi toparlayıp ayağa kalkarken, göğsüm ağır ağır inip kalkıyor ve nefesim havayı buğulandırıyor.

"Hadi," diyor Hunter, sanki ben dökülen sütün üzerine ağlayan üç yaşındaki bir çocukmuşum gibi.

Ağlamıyorum. "Siktir

git," diyorum alaycı

bir şekilde.

Davis havaya bir futbol topu atar. "Sadece şaka yapıyor, Garrison. Rahatla. Bugün tatil."

Yutkunuyorum. *Tamam*. "Ceketimi alacağım..."

Hunter beni engelliyor, göğsünü benim göğsüme dayıyor. "Buna ne diyorsun?" Kapüşonlu sweatshirtimi yumrukluyor.

Elini benden çekiyorum. "Bana dokunma." Kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

O gülüyor. "Hadi ama." Ciddi olduğumu görünce başını sallıyor. "Korkaklık yapma. Lanet olası bir paltoya ihtiyacın yok." Soğuk olmadığını ve kendisinin de kışlık ceketini olmadığını göstermek için kollarını açıyor.

Hızlanan nabzım artık boğazıma kadar çıkmış durumda. Gözlerimi ondan ayırıp, turkuaz renkli Columbia ceketinin fermuarını çeken Mitchell'a bakıyorum — o benden başka bir yere bakıyor.

Her zamanki gibi hiçbir şey yapmıyor. Onu suçlamak zor, ama ondan nefret etmek kolay.

Davis sırtımı okşuyor.

Daha da gerginleşiyorum. Biz yetişkiniz, ama hala kardeşlerimle geçirdiğim "erkek zamanı"ndan iyi bir çıkış stratejisi bulamıyorum.

"Sınırlar mülkün kenarlarıdır." Davis, küçük kardeşleri olan hepimizin arasında futbol topunu işaret ediyor. "İkiye iki. Mitch ve Hunter, Garrison ve bana karşı. Tackling serbest. Senin için sorun yok mu Garrison?"

Hunter sırtıyor. "Yoksa her zamanki gibi korkaklık mı edeceksin?"

Kardeşlerime bakıyorum. Davis. Hunter. Mitchell. Hepsi yirmili yaşların ortalarında. Ve ben artık on yedi yaşında değilim.

Artık çocuk değilim.

Ama onlar hala benden daha iri ve daha uzun. Hala beni halat çekme oyunundaki halat gibi görüyorlar. Ne halt peşinde olurlarsa olsunlar, elde etmek için çecekleri bir şey.

Donmuş ellerimi ovuşturuyorum. "Tackling

yok." Hunter gözlerini deviriyor. "Ciddi misin?"

"Evet, o sordu." Davis'i işaret ediyorum. "Sana tackle *yok* diyorum lan." Davis futbol topuyla bana işaret ediyor. "Hafif tackle yapmaya ne dersin?"

Gerçekten. "Hiç yapmamaya ne dersin?"

"Uzlaşmayı öğren, dostum," diyor Davis, sanki burada bilge ağabeyimmiş gibi. "Hayatında birçok sorunu çözecektir." Omzumu sıkıyor. "Hafif tackle yapmak adil bir oyun."

Hunter zıplıyor ve parmaklarını çatırdatıyor.

Yemek borumda safra yükselir. Burada olmak. Dışarıda. Onlarla yalnız kalmak. Neden kendimi bu duruma soktum?

Bu benim suçum.

Onlar benim ailem.

Hala benim suçum.

Onları bir daha görmek istemiyorum... Ama onlar benim ailem.

Hala benim suçum.

Kendi düşüncelerimle savaşıyorum, kendimden başka kimi suçlayacağımı bilemiyorum. Davis bana futbol topunu atarken bile tek düşünebildiğim bu.

Koş, diyorum. Lanet olası ayaklarını hareket ettir ya da topu bırak, bir şey yap. Herhangi bir şey. Ama donup kalıyorum ve Hunter bana doğru koşuyor. Tackle yapmaya çalışıyor.

Tüm ağırlığıyla göğsüme çarptı, dirseği kaburgalarımın saplandı ve ben şiddetli bir *gürültüyle* kıcıma düştüm. *Tanrım, orospu çocuğu!*

Dişlerimi sıkarak, kuyruk kemiğim yanarken, kar sert zemine çarpmayı hafifletmiyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ama onların önünde ağlamayı reddediyorum.

Hunter, pozisyon almak için dizini karnıma bastırıyor. Boğuk bir şekilde öksürüyorum ve o, gevşemiş ellerimden topu alıyor. Onun hoşuna gitmeyecek kadar kolay.

Gözlerinde öfke belirir. "Neden vazgeçiyorsun? Seninle oynamak *berbat*, dostum. Lanet bir kızdan bile kötüsün."

Kadın düşmanı kardeşimle tanışın. Nefesimi toparlamaya çalışıyorum ve ona öfkeyle bakıyorum. "O zaman benimle oynamayın." Tekrar öksürüyorum. "Bana uyar."

Hayal kırıklığıyla homurdanır ve başını Davis'e çevirir.

Davis bana bir bakış attı. "Çok hassassın. Zayıflık yapmayı bırak. Kalk." Kalkmam için işaret etti.

Ben *zayıf bir pisliğim*. Bunu hissediyorum.

Acı içinde nefes alıp, *kaçmam* için çığlık atan vücudumdan kalkarım. Kaç. Kaç.

Kaç.

Ellerim kardan uyuşmuş. Midem düğümlenmiş. Sanki bir saniye içinde kusacakmışım gibi. Mitchell'a bakıyorum.

Yirmi üç yaşındaki kardeşim geride kalıyor. Hunter ve Davis'in arkasında, ve ben düşünüyorum, *lütfen...*

Bana yardım eder misin?

Mitchell ellerini ceketinin ceplerine sokar. Ve bakışlarını kara indirir. Tamam.

Soğuktan akan burnumu ovuşturuyorum.

"Biz savunmada olacağız," diyor Hunter, topu Davis'e atarak.

Yine mi? "Bak, bu çok eğlenceliydi," diyorum alaycı bir şekilde, hala nefesimi toparlamaya çalışırken, "Yarın işim var..."

"Öyle yapma," der Davis.

"Nasıl?" diye bağırırım, nabzım tekrar hızlanır. Kızgın bir şekilde başını sallar.

Hunter araya girer, "Sen tam bir küçük kaltaksın."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum!"

"Aynen!" diye bağıır Hunter. "*Erkek* ol lan, sik kafalı. Bu tantrumları kes artık."

Kısa ve acı bir kahkaha attım. "Ben mi sinir krizi geçiriyorum? Aynaya bak."

Hunter öfkelenir, çenesi kilitlenir. Soğuk hava nedeniyle burnundan duman çıkacak kadar hızlı nefes alır.

Daha iyi bir karar vermeme rağmen, ona sert bir bakış attım.

Davis futbol topunu okşadı. "Hadi oynayalım. Garrison sprint."

Başka seçeneğim yok. Çünkü Hunter bana doğru koşuyor, şimdiden beni yere indirmeye niyetli ve Davis henüz yakalamam için topu atmadı bile.

Komşu eve doğru koşuyorum. Kardeşimin ağırlığını topuklarımda hissediyorum. Alanımı işgal ediyor. Gittikçe yaklaşıyor. Bana geliyor.

Top, serin gece havasında uçuyor ve ben umursamıyorum. Onu istemiyorum. Yine de, o aptal lanet şeyi yakalamaya çalışıyorum.

Benim hatam.

Hunter arkamdan bana saldırır. Göğsüm sert karla kaplı bir battaniyeye çarpar, rüzgar ciğerlerimdeki havayı bir anda boşaltır. Nefes alırım ama veremem.

Sonunda pes ettiğim için mutlu bir şekilde gülüyor. "Biraz daha iyi." Saçımı karıştırıyor. Ayağa kalkmak üzereyim, o da şakacı bir şekilde başımı itiyor.

Tekrar denediğinde elini itiyorum. "Kes şunu dostum."

Daha sert itiyor.

"Hunter..."

Yüzümü yere bastırır. Kar yememi sağlar. Soğuk dudaklarımı yakar ve gözlerimi kapatırım.

Davis gülüyor.

Hunter'ın tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, lanet olası elini kafamdan çekmeye çalışıyorum.

Mitchell sessiz kalıyor. Sadece orada duruyor.

Yüzüm yanarken, sırt üstü dönmeyi başarırım. Hunter omuzlarımı tutar ve sağ kolumu kilitler. Sanki birden futbol oynamaktan güreşe geçmişiz gibi. "Hadi, tutuşumdan kurtul."

Davis üzerimizde duruyor. "Yapabilirsin Garrison. Sadece dene."

Sadece dene. Neden bunu düşünemedim ki? Ne kadar zekice. "Benden bir milyon kilo ağır."

"Mazeret uydurma," diyor Davis. "Yoksa hep kışının üstüne oturursun." kalacaksın."

Hunter gülüyor, kolumu daha sertçe büküyor. Orosu çocuğu... Yine yüzümü buruşturuyorum, kırılğan hava ciğerlerimi kurutuyor.

Kardeşimin altında kıvranıyorum. Kaçmaya çalışıyorum. O beton gibi. Ezilip ölüyorum, nefesim kesiliyor. "Çekil üstümden," diyorum panik içinde.

Yüzüme tokat atıyor. "Karşı koy dostum." Daha sert tokat atıyor. "Hadi, biraz cesaret göster."

Yanağım yanıyor. Onu itmek için göğsüne baskı yapıyorum ve dişlerimin arasından bağırarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Onu hareket ettiremiyorum.

Onu hareket ettiremiyorum.

Hunter'ın altından kolayca kayıp çıktığımı hayal ediyorum. Üzerine çıktığımı hayal ediyorum. İki yumruğumu tekrar tekrar yüzüne indirdiğimi hayal ediyorum. Kardeşim altımda kanlar içinde kalana kadar... ama savaş ya da kaç tepkim *buradan kaçmam gerektiğini* haykırıyor.

"Nefes al," diyor Davis. "Bir sonraki hamleni düşün. Çırpınmayı bırak."

Hunter Davis'e bakıyor ve sanki bu çok eğlenceliymiş gibi gülüyorlar.

Her zaman benim pahasına.

"Bittim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Hunter biraz gevşer, sol kolumu kontrol edebilecek kadar. "Salla," diyor Davis.

Aptalca oturup sallanmaya çalışıyorum.

Hunter yumruğumu kavrar ve beni aşağı iter. Başımın arkası kara çarpar. Yumrukları karnıma gelir. Kaburgalarım, tekrar tekrar. Nefes almaya çalışır ve cenin pozisyonuna kıvrılmaya çalışırım.

Siktir.

"Dur," diye nefes nefese, karın içinden çıkmak için tırnaklarımla kazıyorum.

Hunter beni geri çekip başka bir tutuşa sokmak üzereyken göğsüne tekme atıyorum.

"ÇEKİL ÜSTÜMDEN!" diye bağırırım, sessiz havaya. Sokağın aşağısından, Noel müziği duyduğumu sanıyorum.

Duymak istemiyorum.

Duymak istemiyorum.

Lütfen bu piçlerin Noel müziğini mahvetmesine izin vermeyin. Lütfen bana bir şeyler bırakın. Çırpınıyorum ve Hunter'ın penisine dokunmak zorundayım çünkü o biraz geri çekiliyor ve kasıklarını tutuyor. Davis, ben kalkmadan yüzüme kar atıyor.

Öksürüyorum ve gözlerimden karları siliyorum. Tüm yüzüm acı verici bir şekilde yanıyor. Boğazım ağrıyor ama bunun çığlık attığımdan mı yoksa soğuktan mı olduğunu anlayamıyorum.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum, başka bir darbe almadan. Mitchell kardan futbol topunu alıyor ve Davis'e temiz bir yay çizerek atıyor. Sanki hala oynuyormuşuz gibi topu yakalıyor.

Onlar dikkatleri dağılmışken, ben gençliğimden beri yaptığım şeyi yapıyorum. Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek koşmaya başlıyorum.

"GARRISON!" diye bağılıyor Davis.

Arkamı dönüp bakmıyorum, ayaklarım beni garaj yolundaki arabama götürüyor. Titriyorum ve kapıyı açmadan önce anahtarlarla uğraşıyorum.

Mustang'ın içine girip kontağı çeviriyorum. Hemen ardından havalandırma deliklerinden sıcak hava fışkırıyor. Harika araba, teşekkürler. Egzoz borularından gürültülü sesler geliyor.

Ellerim hala titriyor. Dişlerim birbirine çarpıyor, ama dikiz aynasından bakıp geri geri çıkmaya başlıyorum.

Hunter'ın sırf benimle dalga geçmek ve önümü kesmek için garaj yolunun sonunda durduğunu düşünürüm neredeyse. Ama üçü de bahçeden ayrılmıyor. Ve anlamaya başlıyorum.

Neden beni her zaman bırakıyorlar...

Çünkü kaçtığımda, huysuz bir çocuk gibi görünüyorum. Kardeşleriyle sert oynamaya dayanamayan aşırı duyarlı bir oğul gibi.

Siktir et.

Siktir et

onları.

Yine de gidiyorum.

O bir şeylerin ters gittiğini anlayabilir.

Willow'a ailemin malikanesinde akşam yemeği yiyeceğimi hiç söylemedim. Şimdi bile, kardeşlerimle olanları ona anlatmıyorum — Hunter'ın defalarca kaburgalarımın yumruk attığını.

Bir parçam utanıyor. Utanç duygusu çok güçlü, yıllar sonra bile kardeşlerimin tam birer pislik olduğunu ve bunun tamamen benim hatam olamayacağını bilsem de. Değil mi?

Ama o, telefonda bile bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyor. Apartmanımın asansörleri bozuk, bu yüzden merdivenleri kullanıyorum. Yavaşça, bir kolumu yaralı kaburgalarımın üzerine koyuyorum.

Diğer elimle cep telefonumu kulağıma bastırıyorum, botlarım beton merdivenlerde ıslak su birikintileri oluşturuyor.

"Garrison." Sesinde endişe var. "Lütfen benimle konuşur musun?"

"Konuşuyorum," diyorum sıkıca, her hareketimde acı çekerek.

"Hayır, *nefes* alıyorsun," diye itiraz ediyor. "Gerçekten çok garip bir şekilde."

"O zaman konuşmak istemiyorum." Nefes almak acı veriyor ve parmaklarım sigara içmek için kaşınıyor. Bu hiç mantıklı değil — zar zor nefes alabiliyorum ama sigara içmek istiyorum. Tam bana göre.

Ceketimdeki paketi çıkarıyorum. Birkaç hafta önce tekrar sigara içmeye başladım. İş yerinde geç saatlere kadar uyanık kalmak için. Şimdi ise sinirlerimi yatıştırdığı için sigara içiyorum.

Sigara dudaklarımın arasına giderken parmaklarım titriyor. Merdiven boşluğunda duruyorum, omzumla telefonu kulağıma dayıyorum.

Willow konuşmayı keser, ama bilgisayarında yazıyormuş gibi tanıdık tuş seslerini duyarım. Londra'daki yurt odasına geri dönmüştür. Birkaç gün önce okul arkadaşlarıyla Yeni Yılı kutlamak için oraya uçmuştur. Beni de davet etmişti.

Ama ben reddettim çünkü orası onun dünyası gibi geliyordu. Benim değil.

Benim dünyam burada.

Görünüşe göre kardeşlerim bana sataşüyor. Oh, ve beş dakika önce babamdan özel bir mesaj aldım.

Baba: *Kardeşlerin seni erkek yapmaya çalışıyor. Onlara sahip olduğun için şanslısın. Benim sadece bir kız kardeşim vardı. Durup dinlesen, belki bir iki şey öğrenebilirsin.*

Teşekkürler baba.

Sigaramı içiyorum ve merdivenlerden bir kat daha çıkarak katıma ulaşıyorum.

Ağır kapıyı yavaşça itip koridora çıkıyorum. "Pasaportun hazır mı?"

Willow aniden soruyor. Sigara dumanından öksürüyorum.

"Ne?"

"Pasaportun," diyor Willow. "Seni duydum..."

"Garrison!" Jared, ağır kapı arkamda gürültüyle kapanırken bana bağılıyor.

Kapımın yanındaki duvara yaslanmış duruyor. Beni mi bekliyordu?

"Kahretsin," diye küfrediyorum. Elim sallanıyor, sigara parmaklarımın arasında yanıyor. "Jared?" Willow tahmin ediyor.

"Seni sonra arayabilir miyim?"

"Hayır," diyor. "Hatta kalacağım. Telefonu kapatma."

Telefonu sıkıca tutuyorum, bir an için yıkılmak üzereyim çünkü *bu* beni etkiliyor. Birisi beni önemsiyor. O önemsiyor. Tamam. *Tamam.*

Derin bir nefes alıp, pislik komşumla yüzleşmek için ilerledim. "Jared," dedim. "Vaktim yok." Sigarayı dudaklarımın arasına geri koydum ve boş elimle cebimden anahtarlarımı çıkardım. Titrememeye çalışıyordum.

"Hey, dostum, evet." Jared başını sallar ve boynunu kaşır. "Sadece seni davet etmek istedim..."

"Siktir git," diye homurdanırım, sözlerim sigaramın arasından mırıldanır.

"Bak, bu parti çok eğlenceli olacak. Belki sen de arkadaşlarını davet edebilirsin. Söz veriyorum, bunu kaçırmak istemeyecekler."

Öfkem bir gayzer gibi fişkirir. Kapım kilitli değildir. Sigaramı dudaklarımdan çekerim ve Jared'a dönerim. "Bunu nasıl anlamıyorsun? Partine gitmek istemiyorum. Lanet kapımın yanında durmanı istemiyorum."

"Hadi ama." Jared elini omzuma koymak için uzanır. Ben geri çekilirim. "Bana dokunma."

Ellerini teslim olarak kaldırır. "Dostum, sadece arkadaş olmaya çalışıyorum."

Burnum şişer. "Biz arkadaş değiliz. *Asla arkadaş olamayacağımızı* söylediğimde dudaklarımı oku. Asla. Duman dedektörümü neden kapattığımı biliyor musun? Böylece aptal süpürgeni tekrar teklif edemeyeceksin. Kız arkadaşının önerdiği gibi diz çöküp bana oral seks yapmak mı istiyorsun?"

Yüzü kızarır. "Ben..." Kafasını kaşır. "Şaka yapıyordum." Jared yüzümdeki ifadeleri okur. "Gerçekten bu kadar kızgın mısın? Hadi ama dostum. Sen ünlüsün. Senin sahip olduklarına sahip olmak için her şeyi yaparım." Kısa bir kahkaha atar. "Ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

Öfke ve kin gözlerine sızar. Beni tanıdığını sanıyor ve bana karşı duyduğu kıskançlık ve acıların başından beri orada olup, bir şekilde gizli kaldığını merak ediyor.

"Benden uzak dur." Kapımın kilidini açıp kapıyı çarparak kapatıyorum.

Bu iyi geldi.

Bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Daha büyük bir nefes alıp dumanı yukarı doğru üflerim. Elim titriyor.

"Garrison." Willow'un sesi diğer elimdeki cep telefonundan geliyor. Telefonu kulağıma dayıyorum.

"Üzgünüm," mırıldanıyorum, istem dışı gözyaşları gözlerimden süzülüyor. *Siktir.* Islak yüzümü avucumun içiyle siliyorum.

"Havaalanına ne kadar sürede varabilirsin?" diye soruyor. "Çünkü seni Londra'ya giden bir sonraki uçağa yetiştirebilirim."

Ben çoktan dolabıma yönelmişim. Bir spor çantası alıyorum. "Rezervasyon yap."

24 O ZAMAN – EKİM

PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA

WILLOW MOORE

17 yaş

"Giyinmeyecek misin?" diye Garrison'a soruyorum.

Mavimsi tüylü halımın üzerinde oturmuş, Eylül ayında getirdiği eski Sega Genesis konsolunda *Street Fighter II* oynuyor. Yurt odası büyüklüğündeki odam, ilk taşındığımda içindeki basit gömme masa, ahşap şifonyer ve kısa tek kişilik yataktan çok daha fazla kişiliğe sahip.

Daisy Calloway dekorasyona yardım etti. Benim iş gücüm olacağını ve ona ne yapacağını söyleyebileceğimi söyledi, ama ben onun fikirlerini dinlemeyi seviyordum. İkimiz de tavana ışıklar asmaya, duvara *Mutant & Proud* yazan sarı bir poster çivilemeye ve çizgi roman koleksiyonumu masamın üzerine dizmeye karar verdik.

Beyaz nevresimlerimi yatağa serdiğimde, o da yatağın üzerine soluk mavi yastıklar attı. Sonuncusu mavi bir cupcake idi. Bu, mağazada birlikte seçtiğimiz bir şey değildi. Boş zamanlarında, "dikiş konusunda daha iyi" olan Rose'un yardımıyla diktiğini söyledi, ama bu benim en sevdiğim yastık. Çünkü Daisy bunu sadece benim için yaptı.

Yatağında otururken, Ryu'nun (Garrison'ın karakteri) Blanka'ya saldırmasını izliyorum. Ryu bir yumruk atıyor ve Blanka'yı birkaç santim geriye itiyor.

"Henüz bilmiyorum," diyor Garrison. Parmakları düğmelerin üzerinde çevikçe uçuyor ve Blanka sırt üstü yatarken oyunu duraklatıp bana dönüyor.

Sarı bir peruk zaten kafama sıkıca oturmuş durumda. Saçımı tek bir örgüye çeviriyorum, saç telleri o kadar uzun ki örgü uyluklarıma kadar uzanıyor. Bu Cadılar Bayramı'nda, her zamanki kostümüm olan *Street Fighter*'dan Vega'yı giyeceğim.

Garrison saçımı dikkatle inceler ve sonra gözleri benimkilere düşer. "Gelmiştim istediğinden emin misin?"

Kardeşim (Loren Hale'e böyle seslenmek artık normal gelmeye başladı) mahalle için bir Cadılar Bayramı partisi düzenliyor. Garrison teknik olarak zaten

Aynı mahallede yaşadığı için davet edilmişti, ama yine de benimle gelmesini istedim.

Geçtiğimiz ay Dalton Akademisi'nde... zorlu geçti.

Artık kimse beni taciz etmiyor ya da dolabımı eşyalarla doldurmuyor, ama ben de hiç arkadaş edinemiyorum. Arkamdan fısıldaşmalar çok fazla.

Biri benimle konuşmaya çalışsa bile, sadece Loren Hale hakkında sorular soruyor. Bu soruların başında hemen susuyorum. Lo ve Lily ya da kız kardeşleriyle geçirdiğim zamanları anlatırsam, onları ihanet etmiş gibi hissediyorum.

Ama sonunda bir lakabım oldu.

Sessiz Willow.

Görünüşe göre birine cevap vermemek, seni hedef tahtası haline getiriyor. Gerçi, Dalton'a gelmeden önce bile tüm vücudum adeta kırmızıya boyanmıştı.

Lo'ya bunların hiçbirini tam olarak anlatmadım. Bugün ya da yarın da anlatmayı düşünmüyorum. Bazı şeyleri kendi başıma halletmem gerekiyor.

Şu anki planım: derslerime odaklanmak, sınıfımdaki *insanlara* değil.

Bu dönem bittikten sonra sadece bir dönemim kaldı. Başarabilirim.

"Orada olmanı istiyorum," diyorum Garrison'a. *Lo, Lily, kız kardeşleri ve onların sevgilileri dışında pek kimseyi tanımıyorum.* "Ama gitmek istemiyorsan..."

"Gitmek istiyorum." Parmaklarında sigarayı çeviriyor. Benim odamda sigara içmez. Ona hiç söylemedim, ama okulun dayanılmaz olmamasının tek nedeni o. Dolabımda daha fazla tampon olmaması, ya da daha kötüsü olmaması onun sayesinde. Eski arkadaşlarının beni rahat bırakmasını sağladı.

Ona ihtiyacım vardı.

O burada olmasaydı, kalacak gücüm olur muydu, emin değilim.

Belki başka bir yerde bulurdum, ama o benim ileriye bakmamı sağladı. Daha iyi bir geleceğe. Daha iyi bir yere.

Sessizliğimizde, çatlak yatak odamın kapısından duyulabilecek şekilde dairenin ön kapısının açıldığını duyuyorum. Koridordan sesler geliyor ve eminim ki oda arkadaşım (anahtarı olan tek kişi) oturma odasına girmiştir. Birkaç saniye sonra, Maya kafasını içeri sokana kadar kapım daha da açılır. Pembe bir peruk ve plastik zırh giymektedir. Kostümü: Final Fantasy'den Lightning

karakterinin *kostümü*.

"Selam," diyor. "Ben çıkıyorum. Gelmeyecek misin?" Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "İlk üniversite partin bir cosplay Halloween partisi olabilir."

On yedi yaşında, Pennsylvania Üniversitesi yakınlarındaki kampüs dışı bir dairede yaşıyor olabilirim, ama üniversite partilerinden

. Onları düşünmek, varlığından bile haberdar olmadığım yepyeni bir endişe dalgası yaratıyor.

"Cazip, ama Loren'in mahalle etkinliğine gitmem gerek." *Adı Lo, Willow*. Doğru. *Lo. Lo. Lo.*

"Evet, Yık-Yak'ta duydum."

Garrison halımın üzerinde burun kıvırıyor. "Biri bu konuda gevezelik mi etti?" Video oyununa geri dönüyor, oynarken gözleri ekrana yapışmış durumda.

Maya odama biraz daha girer ama kapıda kalır. "Sanırım söylenen şey 'hayalim Loren Hale'in doğum gününde onunla parti yapmak' gibi bir şeydi, pek ayrıntılı değildi." Garrison'a ve bana kurnazca bakışlar atar ama onu ilk kez eve getirdiğim zamanki kadar endişeli değildir.

Superheroes & Scones'un yöneticisi olarak, onun tavrını *rahatsız edici* buluyor. Çizgi romanları çalıp internette satacağından endişeleniyordu.

Onu dairemize getirdiğim gerçeği, bana yakınlaştığı gerçeği onu biraz daha koruyucu ve endişeli hale getirdi. Sanırım tüm bunların bir tuzak olabileceğini düşündü. Başka nedenlerle geek'e yakınlaşmak.

Onu yakmak. Onunla dalga geçmek. Onu küçük düşürmek.

Klasik gençlik filmlerinde olduğu gibi. Beni değiştirmek isteyecekti, böylece onun gibi popüler olacaktım. Ya da en sonunda acımasız bir şaka yapacaktı.

İkisi de olmadı.

Lakros dışında, neredeyse tüm boş zamanını benimle geçiriyor. Önce Tumblr'da bana mesaj atıyor. (Hala telefon numaralarımızı paylaşmadık.) Bazen, gelip gelemeyeceğini sormadan önce çoktan otoparka varmış oluyor. Bazen, apartmanımın önünde bir ağaç olsaydı, ona tırmanıp pencereye vurur muydu diye merak ediyorum.

Bence yapardı.

Garrison, diğer Superhero & Scones çalışanları gibi çizgi romanlar konusunda güncel olmayabilir, ama arkadaşlarından sakladığı ve bastırdığı bir geek tarafı var.

Bilgisayarları seviyor.

Video oyunlarını *sever*. Sega'daki Lion King ve Pokémon gibi retro şeyleri *sever*. N64'te Mario Party oynayarak üç gün geçirdik ve eğer isteseydi, onunla aynı şeyi yapmak için üç hafta daha harcardım.

Bu bana birinin beni kandırdığı hissini vermiyor.

Ve şimdiye kadar, mağazada güvenilir olduğunu kanıtladı. Hırsızlık yok. Vandalizm yok.

"Garrison," diyor Maya, video oyunundan dikkatini çekerek. "Sadece haber vereyim, bir sonraki vardiyanda sana Cable'ın tarihi hakkında sorular soracağım. İki yanlış cevap" — iki parmağını kaldırıyor — "ve tuvalet görevi sana kalır."

"Siktir," diye mırıldanıyor ve bana *Cable kim diye* soruyor.

Gülümsemeyi zor tutuyorum. "Sana yardım ederim." Cable, *X-Men'de* yer alıyor ve Scott Summers ile iç içe geçmiş karmaşık bir geçmişi var, bu yüzden ilk başta kafası karışabilir, ama daha önce diğer süper kahramanları anlamıştı.

Garrison başını Maya'ya doğru çevirir. "*Bunu*, beni kısmen sevdiğin şeklinde *mi yorumlamalıyım?*"

Maya harika bir poker yüzü takınır ve sonra onun anlayamayacağını bilerek Korece bir şeyler söyler. Kapıyı tutar ve çıkmak üzereyken.

"Bir gün Korece öğreneceğim!" Garrison onun arkasından seslenir. "Peki sonra ne yapacaksın?"

Kafasını geriye doğru uzatır. "O gün gelecek." Hızla dışarı çıkar. Sonra kafasını bir kez daha uzatır. "Dostça bir hatırlatma: Willow'un odasında R dereceli bir şey olursa Loren'e rapor vermem gerekiyor. Casusluk yapmayı sevmiyorum, beni casusluk yapmaya zorlama."

Donakalırım. "Biz *sadece arkadaşız*," diye Maya'ya, Lily'ye, hatta Lo'ya muhtemelen milyonuncu kez vurgularım.

Garrison'a sarılmadım bile. Aramızdaki ilişkiyi daha fazlasına dönüştürerek mahvetmek istemiyorum. Hayal bile edemiyorum... Onun dostluğunu kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.

Garrison onaylayarak başını sallar. "O sadece benim kız arkadaşım."

Yüzüm soluyor ve sonra içimden gelen bir gülümseme beliriyor. Saçlarımla uğraşarak bunu gizliyorum.

Maya'nın gözleri yine aramızda gidip gelir, ama sonunda bana takılır. "Çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutma. Bu gece koridorlarda bir sürü insan dolaşacak."

"Kapatırım."

Bana Vulcan selamı verir, ben de ona karşılık veririm, sonra bu sefer tamamen ortadan kaybolur.

Garrison kumandasını bırakır ve oyunu bir kez daha duraklatır. Halıdan kalkar ve ben de yatağımın üzerine bir ayna yerleştiririm. Ayna yerleştiğinde gözlüklerimi çıkarır, göz kalemi ve rimelimi alırım ve bacaklarımı popomun altına kıvrırım.

Kostümler hariç, pek makyaj yapmam.

Garrison yatağımın önünde volta atıyor, parmaklarını kahverengi saçlarının arasında gezdiriyor. En azından öyle yaptığını düşünüyorum. Gözlüğüm olmadan, o bana çoğunlukla bulanık görünüyor. Onu pek iyi göremiyorum ve bu gece kontakt lens takıp takmamayı düşünüyorum. Onları sevmiyorum, ama Halloween için canlandıracağım karakter benim gibi gözlük takmıyor.

"Ee..." Garrison kelimeyi uzatıyor. "Bir sorum var, istemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

Donup kalırım, maskara fırçası tüpün yarısından dışarı çıkmış halde. "Ne oldu?"

"Bir ay önce bana doldurttuğun anket var ya? Yani, sen doldurtun sayılmaz ama... Hani şu anket?"

Nasıl unutabilirim? Arkadaşlığımızın başlangıcı sayılır. Benimkini okuduğunu söylediğinde, sadece seyahat etmemiş olmama şaşırdığını söylemişti. Diğer duygularını ya da başka bir şey hissedip hissetmediğini hiç açıklamamıştı.

Ben de sormadım.

Belki de onun anketini hiç sorgulamadığım içindir. Neden ilişki durumunun "*ara verilmiş*" olduğunu.

Sağ omzunun üzerindeki gizemli dövmesinin neye benzediğini sormadım. Benim önümde asla gömleğini çıkarmadığı için onu hiç görmedim.

Ya da *bir arkadaşına* "bir nevi" diye *cevap* vermesinin *ne* anlama geldiğini - bu iki kelimelik kombinasyonu benim ondan daha fazla kullandığımı belirtmişti.

İkimiz de bu konularda sessiz kaldık. Tam anlamlarını bilmeden yaşamak daha kolaydı; ama ikimizin de merak ettiğinin farkındayım. Garrison kadar ben de cevabın ardındaki mantığı merak ediyorum.

Bu, öğrenmekten korkmadığım anlamına gelmez.

"Evet?" diyorum, bizi nereye götüreceğinden emin olamadan.

"Anketinde, okulundaki hiçbir erkeği sevmediğini ve insanlar onları tanısalar da sevmeyeceklerini söylemişsin." Bana dönüyor. "Neden?"

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar uzun zamandır bunu mu düşünüyordun?" Maskaramı yatağıma bıraktım.

Omuzlarını silkiyor. "Arada sırada, sanırım." Kafasını duvara bakıyormuş gibi çeviriyor. Gözlerimi kısıyorum, ama başka bir şey göremiyorum. "O zaman sormak istemedim. Merakımı gidermek ya da başka bir şey yapmak istemedim. Birbirimizi yeni tanıyorduk. Şimdi durum farklı..."

Artık daha iyi arkadaşız.

Yatağıma gözlüğümü aramak için okşuyorum. Merak ediyorsan, yüzümü aynaya çok yaklaştırırsam maskara sürebiliyorum. Garrison aniden elimi itiyor, gözlüğüm elinde.

"Teşekkürler." Gözlüğümü takıyorum, dünya on bin kat daha net görünüyor.

Ayrıca dudaklarının aşağı doğru kıvrıldığını ve gözlerinin köşelerinde endişe kırışıklıkları olduğunu fark ettim.

"Onlar senin çıkmak isteyeceğin türden erkekler değiller," diye açıklamaya çalışıyorum. "Kötü bir şey yok. Sadece... benim tipim değiller."

Bunu düşünür ve sonra sırtını şifonyerime dayar. "Senin tipin ne?"

"Aptal ya da benimle dalga geçecek erkekler değil... bu kesin." Kaşları kalkıyor. "Biri seninle dalga mı geçti?"

Ellerime bakıyorum. "Çoğunlukla görünmezdim. Gittiğimi fark ettiklerini bile sanmıyorum."

"Ben fark ederdim," diyor, o kadar ikna edici ki ona inanıyorum. "Sorun değil. Zaten beni fark etmelerini istemiordum."

"Çünkü onlar senin tipin değil mi?"

"Aynen öyle." Kafamda mantıklı geliyor. Bunu daha önce Maggie'ye açıklamıştım ve o da anlamıştı. Belki de orada olmak gerekir. O okulda. O insanların arasında. Benim yerimde. Benim hissettiklerimi gerçekten hissetmek için. Gergin bir nefes verip soruyorum, "Senin tipin ne?"

Kafasını bir kez sallar. "Emin değilim." Gözleri odamın her yerini tarar. Buraya her geldiğinde, her şeyi, her nesneyi gözden geçirir. Şifonyerimin arkasına dayalı eşyalar gibi: *Understanding Comics* kitabının bir kopyası, Loki bobble head, *Harry Potter ve Ölüm Yadigarları Bölüm 1 ve 2'nin* bilet koçanları. Onun odası nasıl bir yer acaba diye merak ediyorum, ama o evinden uzakta, burada olmayı tercih ettiğini söylüyor. Bir keresinde ona nedenini sordum ve o da "*Kardeşlerim pislikler*" dedi. *Ve bazen evimize uğrayıp hizmetçimizin çamaşırlarını yıkatıyorlar.*"

Daha fazla kurcalamadım ve sormak çok cazip olsa da, onun evini görmek için yalvarmadım. Buraya adımını attığında benim hakkımda biraz daha fazla şey öğreniyor. Onu daha fazla görmüyorum.

Garrison, şifonyerden eski fotoğraflarımdan birini alır. Bu, alışveriş merkezinde çekilmiş, ilk kez kulaklarımın delindiği günün hemen ardından çekilmiş, on üçüncü yaş günümün fotoğrafıdır. Annem de orada, minik Ellie'yi kucagında tutuyor.

Babam gelememişti.

İş meselesi, demişti.

"Küçük kız kardeşinin doğum günü partisi hakkında da yazmışsın." Garrison çerçeveyi yerine koyar. "Neden aşağı inemedin?" Bana ciddi bir ifadeyle bakar.

"Düşündüğün gibi değil," diyorum çabucak, ama tam olarak *ne olduğunu* ben de bilmiyorum. O düşünüyor. "Aslında bu biraz komik."

"Umarım öyledir." Masama doğru yürüdü ve sandalyeye oturdu. Odama geldiği tüm zamanlarda, hiç bir zaman yatağıma oturmadı. Bir kez bile.

Birkaç kez teklif ettim. Sadece nazik olmak için. Bu dar alanda rahat oturabileceğin pek fazla yer yok. Ama o her zaman ya masa sandalyesini ya da yeri seçiyor.

"Prenses partisiydi," diye açıklamaya başlıyorum. Ben konuştukça kaşları daha da çatılıyor. "Ellie aşağıda gerçek bir prenses istiyordu. Beni biraz geek bir abla olarak görüyor, bu yüzden yukarıda kalabilir miyim diye sordu ve annem başka bir kızı büyük prenses olarak tuttu."

Uzun bir sessizlik geçer.

"Yani aşığı inemedin mi?" diye sorar, hâlâ kafası karışık gibi.

"Ben... prenses değildim..." diye yavaşça söylüyorum. "Kız kardeşimi tanıyorsan daha mantıklı gelir." Gözlüklerimi yukarı itip zihnimi o canlı anıya odaklıyorum. "Partisinin temasını çok ciddiye almıştı."

"Cinderella'daki bir karakteri canlandırıyormuş gibi geliyor."

Zayıf bir gülümsemeyle, "O altı yaşında. Daha iyi bilmiyor ki," diyorum.

"Peki annen? O daha iyi biliyor mu?"

Kalbim keskin bir acı ile sızlar. Acı dolu bir ifade takınmış olmalıyım ki, "Üzgünüm" der ve ben *sorun yokmuş* gibi başımı sallarım.

Annemle istediğim kadar konuşamıyorum. Zaten konuşmalarımız çok yapmacık. Bana içini açmıyor. Sadece "*Bu senin işin değil. Sen çocuksun.*" diyor. Bu bizimle ilgili, bunu anlamıyor mu?

Lo'nun adını her söylediğimde neden sessizleştğini bilmek istiyorum. Sadece gerçekleri değil, onları zaten biliyorum, ama onun duygularını. O onun çocuğı. Neden onu tanımak istemesin ki? Biraz daha fazla. Ve benim gitmiş olmamdan dolayı üzgün mü? Mutlu mu?

Ama ben sadece çocuğum.

"Annem," diyorum rahat bir şekilde, "doğum günü kızının tarafını tuttu. Bu çok normal, sonuçta onun doğum günüydü."

Garrison ağzını açmadan inliyor ve boğazından gelen derin gürültüyü duyabiliyorum.

"Sen aynı fikirde değil misin?"

Kafasını sallar ve tekrar sigarasını çıkarır. "Her şey biraz boktan görünüyor

."

Durumu onun bakış açısından görmeye çalışıyorum ve sanırım yapabiliyorum. Sadece istemiyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye merak ediyorum. Garrison başını sallıyor.

Ağzımı açıyorum ama sorusunu sormakta zorlanıyorum. Aslında yine soluyorum ve boynum ısınıyor. "Şey... cevaplarından biri hakkında."

"Hangisi?" Sesi şaşkın gelmiyor.

"Aralık mı?" Hemen ekliyorum, "Umurumda değil. Yani, merakımdan soruyorum, ama ilişki durumun ne olursa olsun, senin için önemli olan senin istediğin gibi olmasıdır." Kafamı kaldırdığımda, dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor.

"Ne demek istediğini anladım." Hâlâ otururken, masa sandalyesinde dönüyor. Tam karşımda durana kadar. "Dalton'da benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kızla ara sıra görüşüyorum, o yüzden..." Omuzlarını silkiyor, sanki bu çok normalmiş gibi. "İşte benim ara vermem bu."

"Onu özlüyor musun?"

"Muhtemelen özlemem gerektiği kadar değil. Ve bilgin olsun, o zamanlar, Frankie ve arkadaşlarım beni affederse, belki de düşünürüm diye düşünmüştüm..."

"Onlara geri dönmeyi?" *Beni terk etmeyi.*

Onun için bu kadar kolay mı olurdu? Kalbim daha da sıkışıyor, midemde bir boşluk hissediyorum.

Bu yüzden hiç sormadım.

Beni izlediğini hissediyorum ve aynaya dönüp gözlüğümü çıkarmak üzereyim. Sesi beni durduruyor. "Artık durum farklı. Ben farklıyım."

Bana tarif ettiği kişiyi hayal edemiyorum. Sırf yapabildiği için oyun parklarında alkol içen ve kamu malına zarar veren kişiyi. Evlere grafiti yapan ve beyzbol sopasıyla posta kutularını deviren kişiyi.

Sega, Pokémon, The Sims'i her zaman sevdiğini söyledi ve bir parçam, onun her zaman bu masa sandalyesinde, tam önümde oturan *kişi* olduğuna inanıyor. Diğer insanların önünde farklı biri olmak için çok fazla baskı hissediyordu. Kendisi olmak için çok korkuyordu. Arkadaşları gittiğine göre, gerçek Garrison Abbey olarak kaybedecek hiçbir şeyi yok.

Bu yüzden onu özgür bıraktı.

Tek sorduğum şey, "Frankie ne biçim bir isim?"

Bana kızmadığım için neredeyse gülümsüyor. "Francesca'nın takma adı."

"Tabii ki, havalı bir takma adı var," diye mırıldanıyorum. Duyup duymadığını bilmiyorum çünkü hemen soruyorum, "Peki ya dövmen?"

Kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarır ve sandalyeye atar. Artık sadece siyah tişört giymektedir. Kolunu uzatır, ön kolundaki dövmeyi göstermek üzereyken, onu daha önce görmüştüm. Interpol şarkısının sözlerinin yazılı olduğu bir kafatasıdır. Google'da aramak zorunda kaldım.

"Omuz kemiğindeki dövmeyi kastediyorum."

Biraz gerginleşir ve sonra kolları yanlarına düşer. "O biraz yoğun bir dövme." Bir süre durur. "Annem bile görmedi."

"Yüzmeye gittiğinde bile mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman havuzumda yüzdüğümü hatırlamıyorum." Uzun bir sessizlik daha yayılır. İkimiz de kıpırdamıyor ve konuşmuyoruz.

Birbirimize bakarız. Merak ederiz. Bana her baktığında kahverengi kirpikleri yukarı doğru seğirir. Saçları alnına düşer ve düşünürken ön kollarını uyluklarına dayar.

Ben de aynı sakinlikle bekliyorum. Maskara fırçamı inceliyorum. Ona bakıyorum.

O beni hiç zorlamadı, ben de onu hiçbir şey yapmaya zorlamayacağım ya da daha fazlasını açıklamayacağım.

Pembe dudaklarını yaladı ve sonra kendine bir iki kez başını salladı. "Peki ya" — cebinden telefonunu çıkardı ve birkaç kez çevirdi

"Bir takas yapalım. Henüz Twitter kullanıcı adını bilmiyorum. Sen bana seninkini ver, ben de sana dövmemi göstereyim."

Kendi teklifini düşünürken, gözleri duvara, yere ve pencereye birkaç kez, neredeyse sinirli bir şekilde kayıyor. Eklemleri her zamankinden daha fazla sertleşiyor.

"Emin misin?" diye soruyorum.

Gözlerini kaldırıp başını sallar. "Evet." Ekler, "Willow Hale'in ne hakkında tweet attığını görmek istiyorum."

Willow Hale.

Hâlâ Lo'nun kuzeni olmadığımı bilmiyor. *Ben onun üvey kız kardeşiyim.* Willow Moore. Ve Garrison'a gerçeği söyleyecek kadar güvenebileceğim zamanı bilmiyorum. Bu sadece benim sırrım değil. *Herkesi* ilgilendiriyor.

O benim arkadaşım olsa bile, bu konuda aceleci davranamayacağımı biliyorum.

"O kadar da harika tweetler değil," diye uyarıyorum onu. "Çoğunlukla hayranlık ile ilgili şeyler." Yatağımın üzerindeki telefonuma uzanıyorum ve Twitter'a giriş yapmadan önce duraksıyorum. "Kullanıcı adımı değiştirmeyi düşünüyordum."

"Olamaz." Beni işaret ediyor. "Sen her gün kullanıcı adını değiştiren insanlardansın, değil mi?" Bunu söylerken neredeyse gülümsüyor ve başını bana doğru eğiyor. "Bir gün *willowkicksass*, ertesi gün *vegalover* olursan kızımı nasıl bulacağım?"

"Ha ha." Kendi gülümsememden yanaklarım ağrıyor. Aynada, gerçekten kızardığımı fark ediyorum. "Beni bulursun. Sadece birkaç saniye sürer... belki daha da az." Bilgisayarlarda iyi olduğu için değil.

Ama o benim neleri sevdiğimi biliyor.

"Muhtemelen." Dizleri kazara benimkine değiyor. İkimiz de hareketsiz kalıyoruz. Benim ağır nefesim onunkinden daha duyulabilir.

O da sandalyesini geri çekerek bana daha fazla yer açar.

Boğazımı temizlerim, boynum yine yanıyor. "Bir sonraki kullanıcı adımı halka açık hale getirmek ve Superheroes & Scones'u tanıtmak istiyorum. Lily de bana tweet atabilmek için sürekli kullanıcı adımı soruyor." Telefonumu kucağımda düz tutuyorum. "Diğerleri gibi bunu sürekli değiştirmeyeceğim."

Twitter giriş ekranını görüyor. "Zaten seçtin mi?"

"Evet, Lo gibi bir şey yapmak istedim. Onun adı en sevdiği mutantla eşleştirilmiş." Kullanıcı adı: *lorenhellion*. "Sorun şu ki, *willowallflower* zaten alınmış."

Garrison, *wallflower* kelimesini söylediğimde şaşırılmış görünmüyor, bunun yerine telefonumun ekranını işaret ediyor. "Wallflower kelimesindeki çift L'leri büyük I harfleri yaparsan Twitter'da aynı görünecektir."

Değişiklikleri yazdım ve haklıydı. I harfleri daha çok L harfleri gibi görünüyordu ve bu kullanıcı adı kullanılabilir durumdaydı. Yeni kullanıcı adını kabul etmeden önce, "Wallflower'ı tanıyor musun?" diye sordum. O çok tanınmış bir mutant değil ve çizgi romanlarda çok uzun süre yer almıyor.

"Anketinde ondan bahsetmiştin."

Öyle mi?

"Onu araştırdım," diye açıklıyor benim şaşkınlığımı gidermek için, "Maya her vardiyada beni sorguya çektiği için bunun bir zararı olmaz diye düşündüm." Sandalyesinde oldukça rahat bir şekilde dönüyor. "Wallflower'ı sarışın adamla mı yoksa kahverengi saçlı adamla mı seviyorsun?" Geriye yaslanıyor.

Sanki ellerini yanaklarıma koymuş gibi gülümsememeye çalışıyorum. Sanki beni öpmüş gibi. Bu çok gerçeküstü. Burada, benim en sevdiğim mutantlar hakkında benimle konuşuyor. Gülmüyor. Bana küçük kız demiyor. Bana aptal ya da salak demiyor. Sevdiğim şeyleri saygıyla karşılıyor.

Tavana bakarak bir şeyi hatırlamaya çalışıyor. "Onların isimlerini aradığımı hatırlıyorum." Dönüyor. "Kahretsin." Bir saniye daha düşünüyor. "Elixir... ve Wither?"

"Evet, onlar. Wallflower ile aşk üçgeni içindeler." Çizgi romanları okumak isterse diye, aşklarının pek iyi bitmediğinden bahsetmiyorum. "Wither ile birlikte olmasını seviyorum, başından beri kaderleri belliyse bile."

"Neden mahkumlar?"

Nefesimi tutarak, "Ona dokunamaz," diyorum.

Garrison'ın sandalyesi hareketsiz kalıyor.

"Dokunduğu her şey ya da herkes toza dönüşüyor." O da sadece siyah giyiniyor, ama bunu da söylemiyorum.

Garrison, Wither'in süper gücünü sindirmek için birkaç kez gözlerini kırıştırır. *Lanetli olmakla* ilgili bir şeyler mırıldandığını sanıyorum ve sonra "Peki ya Elixir?" diye sorar.

"O insanları iyileştirebilir. O bir Omega seviyesinde, bu yüzden güçleri mutantlar arasında bile olağanüstü." Bir süre durdum. "Ayrıca o da kötü."

Garrison gülümsemeye başlar. "Eğer onun kötü olduğunu düşünüyorsan, ben onu şimdiden sevmedim bile." Aniden telefonunu göğsüne getirir ve sanki gizli bir şey yapıyormuş gibi kaşlarını kaldırır.

Yeni kullanıcı adımla giriş yapıyorum ve bir saniye içinde yeni bir bildirim alıyorum.

@garrisonwithr: *@willowallflower görünüşe göre benim için de bir değişiklik zamanı gelmiş *ohh* birbirimize uyuyoruz*

Ağzım açık kalmış bir şekilde ona bakıyorum. "...bu... bu senin gerçek hesabın mı?" Bana tweet atmak için sahte bir hesap açmış olabilir.

Garrison başını sallar ve ayağa kalkmadan önce telefonunu kot pantolonunun cebine koyar. "Evet. Bu benim ana hesabım. En sevdiğim hesap." Sesi o kadar samimi ki ona güveniyorum.

Benim de aynı Twitter hesabım var.

Bir erkekle.

Maggie, ona anlatsam bile bana inanmazdı.

"Peki..." Garrison, siyah gömleğinin eteğine ellerini koyarak, üzerimde yükseliyor. Kararsızlıktan da öte görünüyor.

Korkmuş görünüyor.

"Yapmak zorunda değilsin..."

"Sorun değil. Çürükler için endişelenme. Lakros sert bir spor ve..." Sesi kesildi. "Son antrenmanda birinin ayağına takıldım."

Yutkunup sadece başımı sallıyorum, ama gömleğini çıkarmak istememesinin sebebi bu mu acaba diye merak ediyorum. Ya da neden Cadılar Bayramı'nda Ryu ya da Ken Masters kılığına girmek istemiyor acaba?

Kafasındaki kumaşı çıkarırken, gözlerim onun zayıf, kaslı vücudunun hatlarını takip ediyor. Derin bir nefes aldığı anda, kaburgaları ve sıkı karın kasları belirginleşiyor. Çoğu morluk solmuş görünüyor, ancak sağ kaburgasının yanındaki *koyu* mor iz yeni gibi görünüyor.

Gömleğini bir kenara attığında, "Kötü görünüyor" diyorum.

Çürüğe bir göz atıyor. "Önemli değil."

"Garrison..."

"Yapma!" Sesinde panik belirir ve sanki yataktan fırlayıp kaburgalarına dokunmaya çalışmışım gibi ellerini kaldırır. Ben yerimden bile kıpırdamamıştım.

Ağır ağır nefes alırken geri çekildi. Sonra donakaldı ve sakinleşmeye çalışarak bir saniye boyunca boşluğa baktı.

Ona saldırmayacağımı göstermek için ellerimi kaldırıyorum. *Özür dilerim* diye mırıldanıyor ama hareketsiz kalıyor.

Midem burkudur. Onun için korkuyorum, ona bunu yapan kişi için.

Sadece lakros olduğunu sanmıyorum. "Sen... kardeşlerini sevmediğini söylemiştin, değil mi?" "Önemli değil," diye tekrarlar, ama duraksar ve ekler, "Sert oynuyorlar, ama

bu sadece kardeşler arasında olan bir şey. Futbol. Güreş. Kötü niyetli değiller." "Ya kaburgaların kırılmışsa?"

"Kırılmadı." Doktora gittiğini sormuyorum ve konuyu kapatmak istediğini anlayabiliyorum. Özellikle de bana sırtını döndüğünde. Sağ omzundaki dövme yi göstermek için.

Bu da gotik bir kafatası, ama çenesi açık, çığlık atıyor. Ayrıca bir kurt kafasının ağzının içinde, şiddetli görünüyor, dişlerinden salya damlıyor, o da kükrüyor.

Mürekkep sesi duyulmuyor, ama sessiz çığlık beni içten içe parçalıyor.

Dövmenin her şeyi rahatsız edici. Garrison Abbey'nin her şeyi de aynı şekilde rahatsız edici. Mezar taşının üzerinde yatarken, sigara içen, göğsünde bir demet çiçek olan bir çocuk gibi. Hiç mantıklı değil, ama daha derin, gizli bir şey ortaya çıkmak istiyor. Bu yüzden bakmaya devam ediyorum. Bakmaya devam ediyorum.

Ne bulmam gerektiğini bilmiyorum. Onun ifade etmek istediğini gerçekten *görebilecek* miyim, emin değilim, ama ayrılmıyorum. Belki daha sonra anlarım. Parçalar bir araya gelir ve onun benim görmemi istediği şeyi görürüm.

Bazı şeyler insanlardan zorla çıkarılamaz. Onun da benden zorla bir şeyler çıkarmasını istemezdim.

Arkasını dönmeden gömleğini alır ve giyer. Yara izini tekrar görmemi istemiyor. Sandalyeye oturduğunda, kapüşonlu sweatshirtünü giyer ve sonra gözlerimiz karşılaşır.

"Hiç bir erkek tarafından kucaklandın mı?" diye soruyor bana, birdenbire. Kafamı sallıyorum. "Hayır."

"Bir saniye ayağa kalkar mısın?" diye ekliyor, "Eğer istersen."

Vega kostümüm için pantolon ve beyaz bluz giyerek yavaşça ayağa kalkıyorum. Sonra o da sandalyeden kalkıyor ve sandalyeyi bizden uzaklaştırarak şifonyerin arkasına itiyor. Göğsü benimkine bir santim kalana kadar bana bir adım yaklaşıyor.

Çoğunlukla narenciye, nane ve çam kokulu araba kokusu gibi kokuyor. Bir keresinde Mustang'ini neden bu kadar temiz tuttuğunu sormuştum. İçinde asla sigara içmez ve iç mekanı her zaman yepyeni bir araba gibi lekesizdir.

Sigara kokusunun sürekli etrafta kalmasını sevmiyorum, demişti bana.

Arabam kirliyse düzgün düşünemiyorum.

Benden birkaç santim daha uzun olan Garrison, yüz hatlarımı dikkatle inceliyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kalbim hızla atıyor.

Ve sorar, "Sana sarılabilir miyim, Willow?"

Derin bir nefes alıp gözlüğümü yukarı itiyorum. "Sarılmakta pek iyi değilim."

"Sarılmakta iyi olman gerekmez. Yine de sana sarılmak isterim."

"Neden?" diye fısıldarım.

Akuamarin rengi gözleri yanağımı, boynumu okşayarak aşağıya doğru kayıyor. "...çünkü bence sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşımısın ve ben çok arkadaşım oldu ve seninle geçirdiğim kısa zamandan çok daha fazla gün, ay ve yıl geçirdim onlarla." Eli kalçamın yanında titriyor ama bana dokunmuyor. "Hiçbir zaman kapından kaçmak istemedim. Seni terk etmek istemedim. Bu..."

benim için bir ilk." Kendine birkaç kez başını sallar. "Yani sen en iyisisin ve izin verirsen sana sarılmak istiyorum."

Dudaklarım açılır, dilim tutulur. İçimde, sarsılmış durumdayım. Dışında, olduğum yerde donmuş durumdayım.

Beynim tekrar çalışmaya başladığında, geriye sararım ve tek merak ettiğim şey, odamdan ayrılmak istememe, benden ayrılmak istememe duygusunun, dövmesini gösterdikten sonra onu şaşırtıp şaşırtmadığıdır. Benim önümde savunmasız kaldıktan sonra.

Evet, beynim öyle diyor. Büyük olasılıkla.

Ben de aynı şekilde gardımı indirebilir miyim? Normalde gösterdiğimden daha fazla duygu gösterebilir miyim? Beni sınıadığını sanmıyorum, ama belki de kendimi sınamam gerekir.

Beni izliyor, sesli bir yanıt bekliyor.

Beni kucaklayabilirsin demek için ağzımı açıyorum ama dilim kurumuş ve boğazım kapanıyor.

Kaşları çatılır. "Gergin misin?"

Başımı sallıyorum. "Bu benim için bir ilk olacak." *O bunu biliyor, Willow.* Biraz utaniyorum ama zayıf bir gülümsemeyle bunu gizlemeye çalışıyorum. "Ben dokunulmaktan hoşlanan biri değilim."

Garrison'ın gözleri beni anlamaya çalışır gibi yumuşar. "Sana dokunsam kötü olur mu?"

Ona bakamıyorum, gözlerim yere düşüyor. "Şey..." Yutkunuyorum. "Sanmıyorum. Sadece yeni bir şey olacak ve bazen yeni şeyler korkutucu olabilir." Kalbim çok hızlı ve çok güçlü atıyor.

"Willow," diye mırıldanır.

Yukarı bakıyorum, gözlerimiz buluşuyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. Nefesimi tutuyorum. Avuç içleri *yavaşça* pazılarıma kayıyor, cildi benim cildimi ısıtıyor ve sonra ellerini arkama kaydırıyor. Beni nazikçe göğsüne çekiyor.

Ayaklarım zar zor işbirliği yapıp ona yaklaşıyor.

Garrison başını eğiyor, çenesi yanağıma okşuyor, kolları beni sarıyor ve benimkiler belirsizce sarkıyor.

Bana yardım ediyor. Ellerimden birini kaldırıp beline koyuyor. Diğeriyle de onu takip ediyorum. Dokunuşum tüy kadar hafif, ama o umursamıyor gibi görünüyor.

Garrison beni daha sıkı çekiyor, vücudu sıcak ve rahatlatıcı. Buna karşılık benimki garip ve sert. Başımın arkasını tutuyor ve fısıldarken nefesi kulağımı gıdıklıyor, "Bu iyi mi?"

"Evet," diye fısıldarım, çok yumuşak bir sesle.

"Titriyorsun." Kafasını biraz geri çekiyor ve ben de endişeden kollarımın ve bacaklarımın titrediğini fark ediyorum.

"Sadece çok... fena değil." Keşke duygularımı daha iyi ifade edebilsem, ama belki de sorun budur. Birdenbire içime o kadar çok şey doldu ki, o kadar çok yabancı duygu ki, sistemim resmen aşırı yükleniyor.

Willow Moore yaklaşık %115 kapasitede. Sil veya yeniden başlat.

Onunla ilgili hiçbir şeyi silmek istemiyorum.

O konuşmadan önce, "Sana acı veriyor muyum?" diye soruyorum. Ellerim kaburgalarına hafifçe baskı yapıyor, ama emin olmak istiyorum.

"Hayır." Bir süre durur. "Sana acı veriyor muyum?" "Hayır."

Yine birkaç kez başını sallar. Sonra beni bırakır, kolları düşer, benimkiler de düşer, ama o hiç geri adım atmaz. İlk kucaklaşma bittiğine göre, ikinci kucaklaşma için endişeleniyorum. Zamanla bu kucaklaşmaya alışacak mıyım acaba?

"Bana haber verir misin?" diye soruyorum. "Bir dahaki sefere bana sarıldığında?" "Uçak afişi ve gökyüzündeki dumanla."

"Yukarıya bakacağımı sanmıyorum."

Neredeyse gülümsüyor ama şaşırmış gibi yapıyor. "Havadan reklamları kaçırır mısın? İmkânı yok." Alaycı tavrı kötü niyetli değil. Dudaklarımı yukarı çekiyor.

Garrison gözlerini benden ayırmıyor. "Willow," diyor sessiz, sakın bir anda, "sana tekrar sarılabilir miyim?"

Göğsüm kabardı. "Evet."

Garrison bir kez daha kollarıyla beni sardı ve kollarım neredeyse titremeyi kesti. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı, "Uyarı nasıldı?"

"Mükemmel." Biraz daha rahatlamaya çalışıyorum.

Sırtımı ovuşturuyor, eli kısa yukarı aşağı hareketlerle rahatlatıcı bir şekilde geziyor. Ve diyor ki, "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Ona bakıyorum. "Partiye zaten davet edilmiştin." "Senin tarafından değil."

Bu gün, bu an, Garrison Abbey'nin benimle birlikte olmaktan ne kadar mutlu olduğunu anladığım an. Benimle.

Maine'den Willow Moore.

Belki de o kadar da aptal değilsin.

25 GÜNCEL – ARALIK

LONDRA, İNGİLTERE

WILLOW HALE

20 yaş

Garrison'ın Londra uçağını ayırttığımdan bu yana neredeyse 24 saat geçti. Kar fırtınası nedeniyle uçak bütün gece Philadelphia'da bekledi ve Garrison bugün öğlene kadar havaalanından ayrılamadı. Güneş çoktan battı ve endişem felaket boyutlarına ulaştı.

Uçuş takip uygulaması için Tanrı'ya şükürler olsun. Uçağın okyanusu geçmesini takıntılı bir şekilde izliyordum ve şimdi inişe sadece birkaç dakika kaldı.

Bishop Hall'un merdivenlerinde otururken rüzgar hızlanıyor ve uluyor. Karlı avludaki hoparlörlerden müzik çalıyor. Parti hız kazanmaya başlıyor, insanlar dans ediyor ve ucuz bira kutularını birbirlerine uzatıyorlar. Buradaki partilerin çoğu evlerde veya barlarda yapılıyor, ama görünüşe göre Wakefield her yılın sonunda avluda bir temalı parti düzenliyor.

Bu geceki tema "göksel" ve herkes beyaz giyiniyor, ama ben yeşil bir mont ve kot pantolon giyiyorum. Neon ışığı gibi göze çarptığım umurumda bile değil. Karnım düğümleniyor, eğlenceye katılamıyorum.

Dün gece ne oldu bilmiyorum, ama Garrison pek üzgün görünmüyor, tabii ailesinde bir sorun yoksa, paparazziler peşinde değilse ya da eski lise arkadaşları onu ziyarete gelmediyse. Aklımdan korkunç olasılıklar geçiyor.

Garrison'ın işinden kovulmadığından emin olmak için Connor'a mesaj atmak bile istedim. Ama grup mesajı olmadığı sürece, Connor Cobalt ile mesajlaşarak arkadaşlık kurmuş sayılmam. Zaten, Garrison'dan neler olduğunu öğrenmeyi, onun etrafında dolaşp bilgi toplamaya çalışmaya tercih ederim.

Bu yüzden bekliyorum.

"Willow!" Tess, elinde birayla yanımdaki merdivene oturur. Zengin kahverengi teniyle kontrast oluşturan kabarık, beyaz bir kürk manto giymektedir. Yanaklarında parlak noktalar vardır

. Muhteşem görünüyor, göksel temaya gerçekten çok yakışıyor. Tess yeşil ceketimi görünce kaşlarını çatıyor. "Beyaz giyecek bir şeyin yok mu? Benim dolabıma gidebiliriz."

Saçımın uçan bir telini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Teşekkürler, ama bu gece partiye katılmayacağım. Aslında Garrison'ın gelmesini bekliyorum."

Tess'in yüzü gülümsemesiyle aydınlanıyor. "Bekle, bu gece erkek arkadaşınla tanışacağız!" Heyecandan dizleri titriyor ve bir elinde bira varken bile ellerini çırpıyor.

"Yani... belki," diyorum.

Bu noktada ne olacağını bilmiyorum. Garrison Londra'ya gelip, sonra da Philadelphia'ya giden uçağa atlayabilir. Havaalanına onu almaya gitmemi istemedi. Söylediği şey şuydu: *Zaten sana yeterince rahatsızlık verdim. Lütfen taksiye binmeme izin ver, Willow.*

Normalde onunla tartışırdım, ama sesi çok... kırılmıştı. Onu zorlamak istemiyorum.

Tess birasını yudumlar. "Şey, onu uzaktan da olsa görmek beni heyecanlandırır. Onu çok sevdiğini anlayabiliyorum ve belki önyargılı olabilirim ama bence insanları seçme konusunda çok iyi bir zevkin var."

Ben de ona gülümserim.

Sheetal, kürklü botları ve şık beyaz tulumuyla yanıma gelir. "Neden gülümsüyorsunuz?"

"Tess, insanları seçme konusunda harika bir zevkin olduğunu söylüyordu," diyorum.

Sheetal kız arkadaşına gözlerini kısarak bakar. "Başka birine iltifat ederken kendine de iltifat etmenin doğru yolunu bulmanı çok seviyorum. Harika bir şey."

Tess daha da geniş gülümser. "Bir daha söyle, ama..." Sheetal'ı kucağına çeker. "Şimdi."

Sheetal'ın gözleri Tess'inkilere takılır. "Sen gerçekten harikasın." Dudakları nazik bir öpücükle birleşir ve ben, tanıdığım bir EDM şarkısına geçildiğinde gözlerimi başka yere çeviririm. Bu, Lo'nun en sevdiği şarkılardan biridir.

Gergin bir nefes veriyorum.

Sheetal Tess'ten ayrılır ve kaşlarını çatır. "Ne oldu Willow?" "Hiçbir şey," diye mırıldanırım.

İkisi endişeli bakışlar atışırlar ve sonra Sheetal, "Sen bir şampiyon gibi kutlama yapmalısın. Hepimiz projemizde en yüksek notları aldık. İkinci dönem daha da iyi olacak. Artık sadece yukarı çıkabiliriz." der.

Pazarlama projemizde *çok* başarılıydık. Pazarlama projemiz için şemsiye seçmemiz ve bir ay sonra

Netflix, yeni dizisi *The Umbrella Academy'nin* fragmanını yayınladı. Dizinin dayandığı çizgi romanları zaten okumuştum ve bu zamanlamayı değerlendirmek için harika bir fırsat gibi görünüyordu.

Bu yüzden, dizinin pazarlama faaliyetlerinin bir kısmını bu diziyle ilişkilendirdik ve stüdyo ve oyuncularla çapraz promosyon yapmak için gerekli bütçeyi ayırdık. Tabii ki, bunların hepsi teorik bir senaryoydu. Ancak, gençlik yıllarımda edindiğim hayran videoları düzenleme becerilerimi iyi bir şekilde kullanarak fragmanı bir reklama dönüştürdüm. Çok eğlenceliydi.

Ve işe yaradı. Profesör, hedef kitlemizi, yani süper kahramanlara takıntılı nesli düşündüğümüz için etkilenmişti.

Garrison ve ben Noel'de kutlamayı çoktan yaptık. Şampanyayı şişeden içerek yan yana çizgi romanları okuduk.

Soğuk, açıkta kalan yanaklarımı kesiyor ve rüzgarı engellemek için ceketimin fermuarını daha yukarı çekiyorum. Kafamı sallıyorum. "Okul için heyecanlıyım," diyorum Sheetal'a. "Sadece erkek arkadaşım için endişeleniyorum."

Tess, Sheetal'a kolunu dolayarak, "Garrison bu gece geliyor," diye açıklıyor.

"Bu gece mi?" Sheetal kaşlarını kaldırır.

Omuz silkiyorum. "Anlık bir karardı."

"Öyle diyebiliriz." Sheetal gülümser, heyecanı kız arkadaşı kadar belirgindir. "Sonunda erkek arkadaşını tanıyacağız."

Tess başını sallar. "Ben de öyle dedim."

"Büyük zihinler..." Sheetal sözünü tamamlayamıyor çünkü Tess onu tekrar öpüyor.

Telefonum bir mesajla titrer. Endişeden sarhoş olmuş midemde kelebekler uçuyor. Karnımda sarhoş, ağır bir ritimle çırpınıyor.

Garrison: *Taksiye bindim. Yirmi dakikaya oradayım.*

Sadece onun iyi olmasını istiyorum. *Lütfen* iyi ol.

Tek umudum bu.

26 GÜNCEL – ARALIK

LONDRA, İNGİLTERE

GARRISON ABBEY

21 yaş

Acı verici bir gecikme, sekiz saatlik bir uçuş ve yirmi dakikalık bir taksi yolculuğunun ardından, sonunda Wakefield'a vardım. Bishop Hall'un önündeki karla kaplı avlu, küçük çocukların doğum günü partileri için kullandıkları şişme zıplama evleriyle doludur. Müzik, parke taşlı yolu sarsıyor.

Willow, bu avludaki tek parti olduğu için biraz abartılı olacağı konusunda beni uyarmıştı, ama daha çok garip bir karnaval gibi geliyor. İnsanlar tamamen beyaz giyinmiş, bazılarının sırtında melek kanatları var.

Üniversite garip bir yer, dostum.

Küçük bir seyahat şişesi votkayı ağzıma götürüyorum. İçki boğazımdan kolayca akıyor. Birinci sınıfta, neredeyse her saat başı bana bunlardan veriyorlardı.

Tamam, ben istedim.

Berbat bir gün oldu. Berbat bir yıl.

Berbat bir hayat.

Tuğla binaya doğru attığım her adım ağır geliyor. Birkaç kişi kıyafetlerime bakarak bana tuhaf bakışlar atıyor. Kırmızı tişört. Siyah kapüşonlu ceket. Koyu renk pantolon. Buraya uyum sağlamak için geldiysem, kritik düzeyde başarısız oldum.

Küçük spor çantam omzumda asılı. Soğuk rüzgar yüzümü ısıyor ve telefonumu kulağıma bastırıyorum. Eldivenim yok. Havaalanına aceleyle giderken onları unutmuşum. Parmaklarım soğuktan yanıyor.

Willow ilk çalınıştta telefonu açıyor. "Burada mısınız?" diye soruyor, sesinde aciliyet var.

"Evet, buradayım." Onu bulmak için etrafımda dönüp duruyorum. Ama birdenbire her şey bulanıklaşıyor. Başım eğiliyor. Boğazımda mide bulantısı yükseliyor. Kahretsin.

"Binanın önünde bekliyorum," diyor. "Beni kaçırmam imkansız. Yeşil giyindim."

Bu parti için giyinmemiş. Beni bekliyor. Neden bu beni daha da kötü hissettiriyor bilmiyorum.

Gözlerimi ovuşturuyorum. Bir melek yanımdan geçiyor, arkadaşlarıyla tiz bir şekilde gülüyor. Gözlerimi kuvvetlice kırpyorum. *Tanrım*. Neredeyim ben? Votkanın kalanını içip küçük şişeyi bir kenara atıyorum. Şişe daha derin bir kar yığnına düşüyor.

"Garrison," diyor Willow, hâlâ diğer hatta. "Sanırım seni görüyorum. Soluna dön."

Yine daire çizerek dönüyorum.

"Soluna," diye tekrarlar Willow.

Dururum, gözlerimi kapatırım, nefes alırım. Gözlerimi açarım, ama onun talimatlarını izlerken, "Sana geliyorum. Kıpırdama," der.

Sonunda onu görüyorum. Yeşil, kabarık kışlık ceket. Burnunda gözlükler.

Rüzgarda uçuşan saçları. Daha hızlı yürüyebilmek için cep telefonunu cebine koyuyor.

İnsanlar onu tanıyormuş gibi ona el sallıyor. Ve anlıyorum ki... burada popüler. Bir sürü arkadaşı var. Seviliyor ve aranıyor. Onları yüzeysel bir gülümsemeye başından savıyor, bana doğru geliyor.

Ben burada ne halt ediyorum? Ona ne halt ediyorum?

Göğsüm acıdan yanıyor. Geriye doğru sendeleyip neredeyse kırıma düşüyordum, ama biri kolumdan tuttu.

Sarsıldım, bu dokunuş beni paniğe sevk etti ve içgüdüsel olarak o kişiye ittim.

"Hey!" Adam geri adım attı, gözleri şaşkın ve öfkeliydi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum

yardım etmeye çalışıyorum, dostum."

Sesi. Aksanı çok tanıdık geliyor. Sonra ona iyice bakıyorum. Rüzgârda dalgalanan saçları ve geniş çenesi. Beyaz spor ceket, beyaz pantolon ve sırtında melek kanatları. *Dalga geçiyorsun herhalde.*

"Salvatore." Willow koşarak gelir, nefes nefese arkadaşının yanına iner.

Bana el sallıyor. "Bu..."

"Onun erkek arkadaşı," diyorum. Ama doğru çıkmıyor. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Salvatore ikimizi birbirine bakıp yavaşça başını sallar, olayı anlar. Willow ona benim hakkımda ne anlattı bilmiyorum, ama beni *tam* da hayal ettiği gibi değerlendirir gibi bakması beni tedirgin eder.

"Neye bakıyorsun?" diye ona sertçe soruyorum.

"Garrison," diyor Willow ve elimi tutmaya çalışıyor, ama ben çekiliyorum. Dikkatim Salvatore'da. Tüm öfkem bu lanet olası şeye odaklanmış durumda.

Salvatore gözlerini kısarak bana bakar. "Sarhoş musun?"

Kollarımı sallıyorum. "Etrafına bak, *Salvatore*. Üniversite partisindeyiz. Herkes sarhoş." Onun adını sevmiyorum. Benimkinden daha havalı. Hala Willow'la birlikte izlediğimiz vampir dizisini hatırlatıyor bana. Birbirimize gönderdiğimiz GIF'leri.

Sanki evren benimle alay ediyor. İşte burada.

Lanet olası melek kanatlarıyla. Hadi ama.

"Garrison," diyor Willow, ama bana tekrar uzanmaya çalışmıyor. "Hadi içeri girelim." Kollarını göğsüne sarıyor.

Salvatore başını sallar ve fısıldayarak, ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, "Onunla yalnız kalmaman gerektiğini düşünüyorum, Willow," der.

"Siktir git dostum," diye homurdanıyorum. "Ben onun erkek arkadaşım. Sen kimsin?" Sesim istemeden yükseliyor ve yakınımızdaki insanlar konuşmalarını kesip bize bakmaya başlıyorlar. Willow, fiziksel olarak dikkatleri üzerine çekmemek için bir adım geri atıyor.

Sanki kardeşim yine karnıma yumruk atmış gibi tüm vücudum gerilir.

Etrafımdaki dünya dönüyor. Cebime dokunup sigara var mı diye bakıyorum, ama takside bitmiş galiba.

"Ben onun arkadaşım," diye itiraz eder Salvatore.

"Salvatore, anlamıyorsun," diyor Willow çabucak, beni savunarak.

"Onun sarhoş ve açıkça kızgın olduğunu anlıyorum ve şu anda onun yanında olmamalısın . Bu beni gerçekten rahatsız ediyor. Kiminle konuşabileceğini o belirliyor. Bunun endişeden kaynaklanıp kaynaklanmadığını umursamıyorum. Willow ve ben, onun asla bilemeyeceği kadar çok şey yaşadık.

"Hey, o kendi kararlarını verebilir," diye ters bir şekilde cevap verip kızıma doğru ilerliyorum. O rahat bir nefes alır.

Ama sonra Salvatore bir şey söyler. *Bir dakika, diye düşünüyorum.* Willow'a doğru yürümemi engellemek için ellerini omuzlarıma koyar. Hafif bir dokunuş, ama sanki biri üzerime elli tonluk bir yük indirmiş gibi hissediyorum. Ve ben sadece yumruk atarım.

Yumruğum Salvatore'nin yanağına çarpar. O kadar sert ki, yere yığılır.

Koyu siyah saçlı başka bir adam, sanki karnına tekme atacakmışım gibi beni geri itiyor. Atmazdım. Ben... Onu neden yumrukladığımı bile bilmiyorum.

Şu anda başım zonkluyor.

Parmak eklemlerim

yanıyor.

"Garrison!" Willow bağırıyor, ama onu göremiyorum.

"Çekil!" Beni geri itmeye çalışan adama diyorum. "Çekil lan!" Ellerimi kaldırıp Salvatore'ye saldırmayacağımı gösteriyorum.

Adam geri çekilir.

İnsanlar yol açmaya başlar ve Salvatore'nin ayağa kalktığını, düşüşten dolayı melek kanatlarının büküldüğünü fark ederim. Willow yakınımda durur ama gözleri kalabalığın içinde beni arar. İki kız onun yanına yaklaşır ve ona fısıldar. Dudakları hızla hareket eder. Onları hemen tanırım: Sheetal ve Tess.

Sheetal'ın elleri öfkeyle hareket ediyor ve bana doğru sallıyor.

Willow'a ne dediklerini tahmin edebiliyorum. *Garrison'la gitme. O kışkanç ve tehlikeli.*

Willow'un bakışları sonunda benimkilerle buluşur. Kahverengi gözleri saf endişeyle çöker. Korkmuş, incinmiş ya da bana kızgın değil.

Öyle olması gerekirdi.

Ben iyi bir adam değilim.

Bu gece bunu kanıtlamadı mı?

Bir adım geri çekilip sokağa doğru bakıyorum. Belki bir taksi bulabilirim...

"Garrison." Willow'un sesi beni kendine çekiyor; arkadaşlarının itirazlarına rağmen

arkadaşlarının itirazlarına rağmen bana doğru ilerliyor. Yanıma gelip neredeyse tekrar elime dokunmaya çalışıyor, ama kendini durduruyor. Fısıltıyla, "Elini tutabilir miyim?" diyor.

"Hayır." Cevabım hızlı ve sert.

Bu onu geriye savurur. Ama gözlerini kırpar ve başını sallar. "Tamam." Üşümüş gibi kollarını göğsünde kavuşturur.

"Gideceğim," diyorum ona.

Kafasını kararlı bir şekilde sallar. Acı ve kafa karışıklığı kaşlarını çatır. "Hayır. Gitmeyeceksin."

Cep telefonlarının çıkarıldığını, bizi kaydettiğini hissedebiliyorum. Kim olduğumuzu fark ettiklerini mi, yoksa sadece internet için mi yaptıklarını bile bilmiyorum. İnsanlar bu kadar acımasızdır.

Hayatımın en kötü gecelerinden biri herkesin gözü önünde olacak. Onların eğlencesi için. Kahretsin, ben de eskiden onlardan biriydim. Başkasının pahasına obur, yamyam interneti besliyordum.

Soğuktan mıdır bilmiyorum, ama birden nefes almam zorlaşıyor. Rüzgar ciğerlerimi deliyor.

Ona daha yakın eğiliyorum.

Partinin yakınında müzik yükseliyor.

"Willow," diye fısıldıyorum. "Bence biz..." *Ayrılmalıyız.* Gözlerim kızarmadan bu kelimeleri bile söyleyemiyorum. Acı yakıyor. Bunu bitirmemek benim bencilliğim.

Bunu biliyorum.

Gözlerinden yaşlar süzülürken bana sert bir bakış attı. "Sakın yapma. Seni *seviyorum*, Garrison."

"Ben de seni seviyorum." Onu her zaman seveceğim. Soğuk ve yanan ellerimi ceplerime sokuyorum. "Bu yüzden gitmeliyim."

Üniversite kampüsünün ortasında duruyoruz. Telefonlar bize doğrultulmuş. Sanki bir kürek alıp ikimizi de gömmüşüm gibi hissediyorum.

"Benden ayrılmayacaksın," diyor Willow meydan okurcasına. Sanki bu mümkün değilmiş gibi. "Sana izin vermeyeceğim."

Onu hak etmiyorum. *Onu hak etmiyorum*. Tanrım, hak etmiyorum. Ama onu mahvediyorum. Gözlerim yanıyor, soğukluk, dökülmek üzere olan gözyaşlarını yakıyor. "Willow..."

"Gitmek istiyorsun," diyor. "Seni duydum. O zaman taksiye binip havaalanına gideceğiz ve sen eve uçacaksın. Ama ben de seninle havaalanına geleceğim. Konuşmak zorunda değilsin. Sadece *oturabiliriz*. Sonra Philadelphia'ya dönüp ayıldığında beni arayacaksın. Bana neyin yanlış olduğunu anlatacaksın."

Arayacak mıyım
bilmiyorum. Ama
başımı sallıyorum.

"Seni seviyorum," diyor yine. Kollarını kendine doluyor çünkü bana dokunmasına izin vermiyorum. Bana dokunursa, kaburgalarımın incindiğini... ya da kırıldığını anlayacak. Ya da daha doğrusu, kardeşimin kırıdığını.

Belki de zaten biliyordur. Muhtemelen olasılıklar listesinde vardır. Yine de olanları anlatmaya cesaret edemiyorum. Onun arkadaşını yumruklamamı mazur göstermez. Bu geceyi mahvettiğimi mazur göstermez.

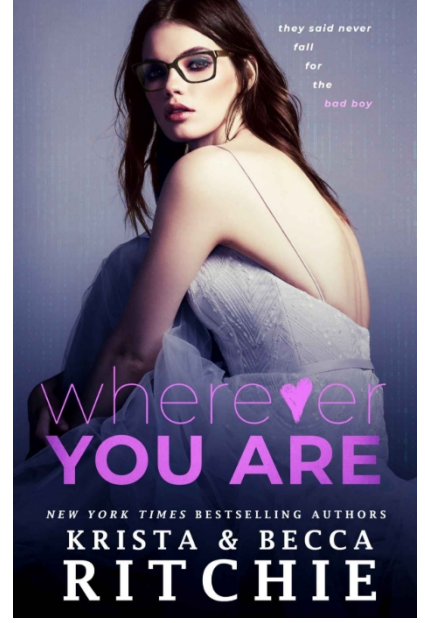
Evet, onu bırakmalıyım. Teklifini reddetmeliyim. Ama kendimi, elinde hala canlı olan tek şeyi parmaklarından kayıp giden dövmeli iskelet gibi hissediyorum.

Ve ben
tutunuyorum.
Tutunuyorum.

Ama bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.

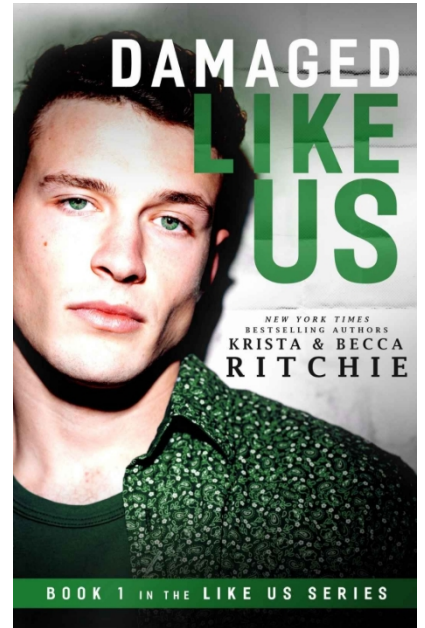

Whatever It Takes'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Garrison ve Willow'un aşkının başlangıcını beğendiğinizi umuyoruz. Hikayeleri, hem geçmiş hem de şimdiki zamanın olaylarını takip eden Bad Reputation Duet'in 2. kitabında devam ediyor ve sona eriyor. Her şey *Wherever You Are*'da gerçekleşiyor!

DAHA FAZLA OKUMAK

Yeni nesle hazır mısınız? Lily & Lo'nun oğlu Maximoff Hale büyüdü ve *Damaged Like Us*'ta epik bir aşk hikayesi yaşıyor.

DAMAGED LIKE US

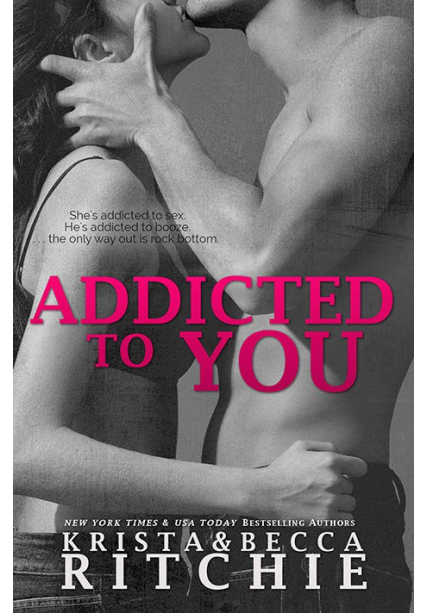
Korumayla çıkma.

Bu, onun çiğnemesi gereken tek kuraldı.

M/M Romantizm

Calloway Kardeşler ve ailelerinin nasıl ünlü olduklarını öğrenmek ister misiniz? Addicted & Calloway Sisters serisinin tamamı artık satışta! *Addicted to You*'daki Lily & Loren Hale'in hikayesiyle başlayın.

ADDICTED TO YOU

İki bağımlı (bir kadın seks bağımlısı ve bir alkolik) bağımlılıklarını ailelerinden saklamak için bir ilişki yaşıyormuş gibi davranırlar.

Yeni Yetişkin Romantizm

KRISTA & BECCA'NIN DİĞER ESERLERİ

ADDICTED SERİSİ

Sana Bağımlı

Ricochet

Şimdilik Bağımlı

Thrive

Sonuçta Bağımlı

Addicted Serisi Box Set

KÖTÜ İTİBAR DUET

Ne Gerekiyorsa

Nerede Olursan Ol

CALLOWAY KARDEŞLER SERİSİ

Gökyüzünü

Öp Seraların

Çiçeği Ateşi Yak

Uzun Yol

Bir Çeşit Mükemmellik

BİZİM GİBİ SERİSİ

Bizim Gibi Hasarlı

Bizim Gibi

Aşıklar Bizim

Gibi Alfalar

Bizim Gibi

Karışık Bizim

Gibi Günahkar

Bizim Gibi İnatçı

Bizim Gibi Çekici

Vahşı Gibi Biz

...ve daha fazlası

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Aşk Aşk

İnfini

YAZARLAR HAKKINDA

KRISTA & BECCA RITCHIE HAKKINDA

Krista & Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir. Biri bilim meraklısı, diğeri çizgi roman tutkunu olan ikizler, yazmaya olan ortak tutkularıyla çocukluklarından beri zihinsel güçlerini birleştirmiş ve hikaye anlatmayı hiç bırakmamışlardır. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh ikizi aşkı severler.

KRISTA & BECCA İLE BAĞLANTI KURUN

www.kbritchie.com
www.facebook.com/KBRitchieww
[w.instagram.com/kbmritchie](https://www.instagram.com/kbmritchie)
www.pinterest.com/kbmritchie

Her ay ekstra içerikler, ilk bakışlar, bonus içerikler ve podcast'ler için: [Krista & Becca'nın Patreon'una katılın](#)

KRISTA VE BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

[Fizzle Force Facebook Grubuna](#) katılarak diğ er okuyucularla etkileşim kurun, kitaplar hakkında sohbet edin ve özel Fizzle Force hediye çekilişlerine katılın.

TEŞEKKÜRLER

Pizza, çizgi romanlar, video oyunları, pop kültür referansları (merhaba, *Gilmore Girls* ve *One Tree Hill*) — bu kitap, birlikte yazmaktan ve deneyimlemekten büyük *keyif aldığımız* bir nostalji hazinesi. *Whatever It Takes* her zaman bizim için çok büyük bir tutku projesi oldu ve Willow & Garrison'ın aşk hikayesine (*Addicted* serisinde ilk olarak yan karakterler olarak yer aldılar) geri dönüp onlara *daha fazlasını* sunabilmek, hayallerimizin gerçeğe dönüşmesi demek.

Onların romantizmi ve yolculuğu henüz bitmedi, ancak *Whatever It Takes*'i mümkün kılan harika insanlara teşekkür etmeliyiz.

Süper kahraman annemize, kendimizden şüphe duyduğumuzda bize destek olan Rose Calloway olduğun için teşekkür ederiz. İhtiyacımız olduğunda her zaman yanımızda oldun ve bu kitap senin dokunuşun olmadan bu kadar parlak olmazdı. Seni Garrison'ın pizzayı sevdiği kadar seviyoruz!

Menajerimiz Kimberly Brower'a, Garrison ve Willow'un hikayesinin sesli kitap haline gelmesine yardımcı olduğu için teşekkür ederiz! Onların aşkının hayat bulduğunu duyabilmek bir rüya gibi.

Jenn, Lanie ve Shea'ya, bize inandığınız ve Willow & Garrison'ı dünyanın dört bir yanına duyurmamıza yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Sizi tanıdığımız ve bunca yıl sonra hala kitaplarımızı ve karakterlerimizi sevdiğiniz için çok şanslı ikizleriz. Sizi ailemiz gibi seviyoruz.

Destekçilerimize, bu kitap sizler olmadan mümkün olamazdı. *Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler*. Sizin sayenizde tam zamanlı olarak yazmaya devam edebiliyoruz ve Willow & Garrison gibi yan karakterlere geri dönüp onların hikayelerini yazmaya zaman ayırabilmemizin en büyük nedeni sizlersiniz.

Son olarak, Fizzle Force'a ve bu kitabı sonuna kadar okuyan siz değerli okuyuculara teşekkür ederiz. Bu kadar çok kitap varken zaman ayırıp

okuduğunuz için size minnettarız ve umarız çizgi roman seven, video oyunları ve televizyon tutkunu geeklerle geçirdiğiniz günün tadını ıkarmışsınızdır.

Daha fazlası yolda! Sırada, detin son bölümü olan *Wherever You Are* var. Pizza dilimlerinizi sıkı tutun, yolculuk biraz sarsıntılı geçebilir!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

